

Werk

Titel: Thesaurus Iuris Executivi Rutgeri Rulant, Icti. Quadripartitus

Untertitel: Quarum Pars Prima exhibet usum verum executivum, mediante Brachio Eccles lastico, Seculari, Regio, Et Militari, Eorumque imploratione. Secunda, exactam praecipuarum Rerum Civilium tractationem ... Tertia, perfectam manuuctionem Executioni Rerum Criminalium inservientem. Quarta, Decem Classes Relationum, Actorum ac Votorum Cameralium praedictis materiis accommodatarum ... Atque Ita His Quatuor Partibus, Non Solum Executionis Materia fructuosissima continentur, sed & diversae per totum ius privatum dispersae materiae videlicet ...

Verlag: Author; Weissius

Ort: Francofurti ad Moenum; Francofurti ad Moenum

Jahr: 1624

Kollektion: VD17-Mainstream

Digitalisiert: Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen

Werk Id: PPN755514025

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN755514025>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=755514025>

LOG Id: LOG_0042

LOG Titel: Cap. I. Quomodo in absentes procedat hodie condemnatio capitalis, & quomodo capto bannito sola restat executio.

LOG Typ: chapter

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain these Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

iudicibus non præsumitur, vt notat Innocent. & Hostien. in capitu. accedens, el. 1. vt lite non contestata. præsertim si ex actis deinde, & ex processu de iniustitia appareret, quia nec quoad illam causam pro iudice præsumitur, secundum Alciatum dicta præsumpt. 9. numero 17.

112 Potest etiam esse, quod contra Iudicem, qui sententiam tulit, suspitio vrgeat, seu præsumptio efficaciter, vt si ex temporis breuitate comprehenderetur, quod causæ cognitionem non adhibuit, vel ex abrupto alias processerit, idemque est, si error in sententia expressus esset, & pro Iudice, & sententia non præsumitur, vt latè per eundem Alciatum in dicto loco, num. 23.

Potest etiam esse, quod Iudex sententiam tulerit in causa, in qua nullam haberet potestatem, & ad eius officium non pertineret; tunc enim pro Iudice non præsumitur. capitulo, significauit. de appellationib. Baldus in rubrica. C. de fide instrumentorum. cum alijs, vt per Alciatum in dicta sæpius allegat. præsumptione 9. num. 28.

114 Et in statu præterea ecclesiastico corruptela est ex facilitate iudicum formandi inquisitiones, ex leuibus etiam indicijs minimè alias legitimis, & à iure approbatis, de qua iudicij facilitate diximus infra, capite ultimo, num. 68. vnde ad sententiæ executionem decurrendum non est, si ita ex leuibus indicijs formata inquisitione, sententia, de cuius executione ageretur, lata esset, vt admonuimus dicto capite ultimo numero quadragesimo quarto, & alijs sequentibus.

115 Et Notarij etiam actuarij, præsertim qui cancellarias venales habent, & ex titulo hodiernis temporibus oneroso, & iudices auari formant inquisitiones interdum aliter, quàm ex processu colligitur, & simpliciter non solum in homicidijs culpa commissis formant etiam inquisitiones veluti de homicidijs dolosè commissis, sed etiam in homicidijs secundum indicia ad defensionem, & tamen prout factum euenit, & constat in processu informatiuo inquisitio formanda esset, ne fiscus, nec pars incommoda patiatur, vt dicit Bos, qui de Notariis & Iudicibus huiusmodi satis conqueritur, & contra eos inuehit in tract. causar. crimin. tit. 1. quom. procedatur per actio. in delictis. numero 4. quamuis aliquos noverim, & in præsentiarum cognosco viros timoratae conscientia, & inter alios D. Antonium Bartoletum, quem honoris causa nomino, huius curiæ Perusinae, ac Prouinciæ Cancellarium primum, ac cæteris animi dotibus apprimè refertum.

Multa ergo, vt vides, per iudices animaduertenda sunt, antequàm ad sententiæ executionem decurrant, vt præter hæc, & alia plurima, tum quoad sententiam ipsam, & processum, & inquisitionem, ex quibus lata est, tum quoque quoad nouum processum, qui ante executionem fieri solet, & debet. Licet enim dici soleat, quod capto bannito sola restat executio, de quo infra cap. 1. diximus. num. 25. sine tamen aliquo nouo processu personaliter sententia exequenda non est, nec exequi potest, in cuius quidè processus fabricatio ab indoctis & imperitis, ab experientia, quæ sine iuris scientia mæca est,

solum edoctis, & à Tironibus præsertim, qui nec aliqua experientia edocti modum & formam processus huiusmodi penitus ignorant, nec ex libris, in quibus ex professo res tractata non est, nec vt res exigit, facile disci potest, plurimum errari solet in Reipublicæ quidem perniciem, dispendiumque, cum propterea banniti debitas interdum non luant pœnas.

Ne innoxens ergo luat pro scelere pœnas, & nocens illas euadat, operæ pretium esse duxi, plurima ascribere à iudice obseruanda, & animaduertenda antequàm ad executionem procedat, vel vt ab ea se absteineat. Nam huius rei vsus quàm sit frequens, quàmque necessarius, nemo est qui nesciat, vt in simili dicit I. C. in l. 1. in princip. ff. de appellation. & vt alibi scribitur, quæ quotidiana sunt, ea veluti studiosius attingere debemus. l. legauit. ff. de lib. leg. cum similibus.

C A P. I.

Quomodo in absentes procedat hodie condemnatio capitalis, & quomodo capto bannito sola restat executio.

S Y M M A R I A.

- 1 Absens diffinitiuè de iure condemnari non potest occasione delicti, pro quo pœna corporis afflictiua imponenda est.
- 2 Contumax pro confesso, & conuicto de iure communi haberi non potest, nisi in quibusdam casibus.
- 3 Absens lite non contestata condemnari non potest de iure canonico.
- 4 Testium receptio de iure canonico fieri non potest contra absentem.
- 5 Absens de iure communi condemnari potest, vbi pœna solum relegationis, vel relegatione minor imponenda est.
- 6 Reus absens de iure communi requiri, & citari potest in omnibus illis casibus, in quibus potest diffinitiuè condemnari.
- 7 Bonorum annotatio, & descriptio rei absentis citati, & non comparentis, de iure fieri debet.
- 8 Reus absens, & eo non comparente annotatis bonis, si infra annum se defendit, de iure absoluitur, & bona recuperat, sed post annum absoluitur, sed bona non restituuntur.
- 9 Absentes hodie de generali consuetudine in quocunq; graui crimine pro confesso ex contumacia habentur, & banniuntur, & ad mortem condemnantur.
- 10 Absens quomodo, & qua forma seruata in Gallia condemnatur.
- 11 Absens pro confesso & conuicto habetur in Francia, & virtute huius confessionis condemnatur.
- 12 Et quid in Hispania obseruetur.
- 13 Absens citatus, & contumax excommunicatur de iure canonico, & si in excommunicatione per annum perseuerauerit, pro confesso habetur, & conuicto.
- 14 Absens citatus contumax in statu Ecclesiastico habetur pro confesso, & conuicto.
- 15 Statutum, quod contumacem habet pro confesso, non omnino abhorret à iure communi.

- 16 Statutum, quod contumacem habet pro confesso, dicitur potius exorbitans à iure communi, quam correctorium.
- 17 Bonorum annotatio hodie de consuetudine non seruatur.
- 18 Bannum succedit loco annotationis bonorum.
- 19 Bonorum confiscandorum fit inuentarium commissio delicto, pro quo venit pena confiscationis imponenda.
- 20 Inuentarium bonorum confiscandorum, quo tempore fieri debeat, & fiat de stylo & consuetudine.
- 21 Inuentarium bonorum confiscandorum fieri potest etiam ante contractam contumaciam ipsius rei.
- 22 Instrumentum publicum fieri debet de bonorum delinquentium descriptione, & inuentario.
- 23 Inuentarium bonorum delinquentis qualiter fieri debeat.
- 24 Bona mobilia, & immobilia an in inuentario describi debeant, & num. seq.
- 26 Absens in crimine heresis condemnatur, sed quomodo in eum absentem procedatur.
- 27 Statutum, quod contumacem habet pro confesso, & conuicto, valet.
- 28 Statutum, quod contumax habeatur pro confesso, est de iure positiuo.
- 29 Statuti, quod habeatur contumax pro confesso, qualis sit sensus.
- 30 Confessio ficta à statuto ex contumacia inducta, plures operatur effectus, qui recensentur.
- 31 Confessio ficta æquiualeat confessioni vera in iudicio facta, & presente parte.
- 32 Leges loquentes de confessione vera, trahuntur ad confessionem fictam.
- 33 Confessio ficta eundem, quem vera, operatur effectum.
- 34 Confessio vera validat processum criminalem inordinatum, & nullum.
- 35 Confessio iudicij nec ordinem, nec telam requirit.
- 36 Confessio ficta an validet processum criminalem inordinatum, & nullum.
- 37 Banniti in contumaciam an vigore statutorum bannitos occidi permittentium, impune occidi possint.
- 38 Condemnatus de maleficio ille dicitur, qui sui praesens, & suas fecit defensiones, & tamen fuit condemnatus.
Condemnatus in contumaciam, an de maleficio dicatur condemnatus. ibid.
- 39 Bannitus pro delicto in contumaciam, an proprie dicatur bannitus ex maleficio.
- 40 Communis vsus loquendi interpretatur, quod ille dicatur bannitus de maleficio, qui citatus pro maleficio non comparet.
- 41 Quod praesertim procedit, si ex informationibus assumptis delictum probetur.
- 42 Bar. & alii quomodo intelligantur in l. si mora. ff. de verb. oblig.
- 43 Bannitus pro contumacia, non dicitur condemnatus ex maleficio, & non poterit offendi vigore statuti permittentis bannitum offendi posse.
- 44 Sententia lata ex vera, & expressa confessione, valet: & valet etiam lata ex ficta confessione.
- 45 Succeditur in bonis damnatorum vigore authen. bona damnatorum. C. de bon. damnat. licet reus in contumaciam damnatus fuerit.
- 46 Seruus poenae an efficiatur condemnatus in contumaciam in poenam mortis ex forma statuti.
- 47 Confessio ficta in pluribus casibus non operatur eundem effectum, quem vera operatur remissionem. & numero seq.
- 48 Confessio ficta dicitur liquidissima probatio.
- 49 Contumacia est ficta probatio.
- 50 Condemnari potest habitus pro confesso etiam post peremptam instantiam.
Confessio ficta habetur pro ficta condemnatione. ibid.
- 51 Sententia lata contra fictam confessionem non valet.
- 52 Notorium resultat ex ficta confessione.
- 53 Contumax habitus pro confesso non appellat.
- 54 Bannitus & captus in statu ecclesiastico appellatione se tueri non potest.
- 55 Motus proprius Pij IIII. & Pij V. quod bannitus captus non possit se tueri appellatione, quibus in casibus procedat.
- 56 Lex generaliter loquens, generaliter debet intelligi.
- 57 Lex indistincte loquens, indistincte debet intelligi.
- 58 Appellatio in criminalibus quo in casu permittatur, & quo in casu prohibeatur.
- 59 Appellatio prohibetur, si statutum habet contumacem pro confesso, & conuicto.
- 60 Appellatio prohibetur, etiam si statutum habet contumacem pro confesso tantum, si tamen ille erit verus contumax.
Contumax verus quis dicatur remissionem. ibid.
- 61 Constitutio Marchiae prohibet, ne verus contumax possit appellare.
- 62 Contumax etiam verus appellare potest, si venerit iudice adhuc pro tribunali sedente.
- 63 Contumax non verus quando possit & non possit appellare.
- 64 Appellatio in Regno Neapol. reuocatur in materia foriudicationis, sed tantum de nullitate dicitur.
- 65 Appellatio in criminalibus reuocatur in Dominio Mediolani.
- 66 Appellare non potest verè confessus, & conuictus.
- 67 Quod in omni crimine generaliter locum habet.
- 68 Appellatio ut in criminalibus denegetur, requiritur copulatiue, quod quis sit confessus & conuictus.
- 69 Executio non impeditur per appellationem interpositam à confesso, & conuicto.
- 70 Confessus & conuictus appellare potest.
- 71 Si tamen suam reuocauerit confessionem.
- 72 Confessus tantum an de iure canonico possit appellare.
Differentia nulla est inter ius canonicum, & ciuile, an confessus tantum possit appellare. ibid.
- 73 Confessus tantum per torturam an possit appellare.
- 74 Iudices male faciunt secundum aliquos exequendo sententias capitales non admissa appellatione.
- 75 Iudex potest appellationi deferre, si velit, sed si putat non esse deferendum, potest sententiam exequi antequam sit ei inhibitu.
- 76 Confessus tantum licet à iudice inferiore non audiretur appellans, superior tamen illum audire debet.

- 77 Appellare potest conuictus tantum de crimine.
 78 Conuictus tantum solet torqueri, ut si etiam consteatur, appellare non possit, sed contra nu. 87.
 79 Conuictio fit per testes, instrumenta, indubitata indicia, argumenta vel per notorium.
 80 Cautela, qua iudex uti debet ponendo conuictum ad torturam, & quam protestationem premittit ita debeat.
 81 Iudex fatuus est, & iniustus, qui conuictum poneret reum ad torturam super crimine.
 82 Tortura locus non est, ubi crimen aliter est probatum: quia datur in subsidium, & in defectum aliarum probationum.
 83 Iudex teneret in syndicato, qui conuictum tortura subiiceret super crimine.
 84 Iudices cautè tortura uti debent.
 Tormentorum usus an sit detestandus. ibid. & num. seq.
 86 Author tormentorum usum non detestatur, modo iudices cautè legitimis indicijis precedentibus optimo zelo veritatis inquirenda utantur.
 88 Senatus Mediolanensis usus non torquendi conuictum, nisi super sociis, & aliis criminibus.
 89 Conuictus an torqueri possit super crimine, ne possit appellare, si fateretur, & si Reipublica expediret, statim non admissa appellatione publice puniri potest.
 90 Bal. opinio ex glossa de torquendo reum conuictum, ne confessus possit appellare.
 Sed quando. ibid. & num. seq.
 92 Confessus tantum, vel conuictus tantum potest appellare ex forma constitutionum Marchie.
 93 Appellatio semper admittitur, si specialiter non sit de iure prohibita, etiam in criminalibus.
 94 Etiam in crimine laesa maiestatis humana.
 95 Appellatio non admittitur in crimine haresis.
 96 Exceptio firmat regulam in contrarium in casibus non exceptis.
 97 Motus proprius super admissione appellationum in causis criminalibus pecuniariis quoad confessos.
 98 Appellatio in criminalibus quoad condemnatos in contumaciam pecunia non aestimabilibus admittitur reo constituto in carcere.
 99 Consuetudo, & usus forensis de non admittendis appellationibus in criminalibus quoad confessos.
 100 Iudex admonetur, ut priusquam sententiam exequatur criminalem cautissime omnia expendat.
 101 Iudex superior condemnatos appellantes debet audire, licet iudex inferior audire nolit, vel non possit.
 102 Executio sententie retardari non debet sub pretexto appellationis, qua iniqua esset.
 103 Bannitus comparens post terminum banni debet de sua innocentia docere.
 104 Innocentia banniti probari potest, si ipse bannitus velit assumere onus probandi.
 105 Contumax habitus pro confesso, probando rem aliter se habere, debet obtinere.
 106 Appellatio confessionem non rescindit, neque alia acta probatoria, & num. 148. 218.
 107 Appellare potest condemnatus, qui à iure pro confesso habetur.
 108 Innocentia fidei confitentis probari potest.
 109 Statuto si quis habeatur pro confesso, an possit appellare.
 110 Bannitus, si vult assumere onus probandi suam innocentiam, audiri debet.
 111 Nisi esset insignis latro & famosus homicida, aut delinquens consuetudinarius, aut notorius, & manifestus raptor.
 112 D. Robertus Lancellotus Perusinus laudatur. & post num. 67.
 113 Motus proprius Iul. II. admittit appellationem etiam banniti ex homicidio eo in carceribus constituto.
 114 Iudex habet arbitrium admittendi procuratorem, vel excusatorem, & defensorem pro absente citato in causa criminali, quamvis capitali.
 115 Defensio & audientia nemini neganda est.
 116 Etiam si diabolus esset.
 117 Hæreticus relapsus seculari iudicio est tradendus.
 118 Veniam non meretur, qui geminat delictum: & grauius puniendus est.
 119 Animus malus hæretici relapsi declaratur, quod non amore fidei hæresin abiurauit, sed ad euitandam poenam.
 120 Hæreticus, qui post abiuratam hæresin traditus fuit perpetuo carceri, si ab eo aufugit, ut relapsus est puniendus.
 121 Carceris effractores tanquam confessi & conuicti de crimine puniuntur.
 122 Intellectus tex. in l. in eos ff. de cust. reor.
 123 Hæreticus, quem nondum constat esse relapsum, audiendus est.
 124 Probandi onus innocentiam an incumbat bannito, id est, non deliquisse, an verò fisco illum deliquisse, si aliud non haberet, quam contumaciam.
 125 Bannitus comparens in termino banni auditur, nec tenetur probare suam innocentiam.
 Bannum extinguitur comparente bannito in termino banni. ibid.
 126 Bannum idem operatur, quod operatur annotatio bonorum de iure communi.
 127 Comparens in termino annotationis bonorum non tenetur probare suam innocentiam.
 128 Pro confesso quis non habetur nisi lapsa termino banni, non antea.
 129 Non entium nullæ sunt qualitates, nec effectus.
 130 Opinio negatiua, bannito non incumbere onus probandi innocentiam, quibus rationibus fulciatur. & nu. seq. & nu. 139.
 131 Appellatio pronuntiatum extinguit, sed vide numer. 159.
 132 Defensio non dicitur denegata, quando appellatio non negatur.
 133 Mora purgari an possit in causa appellationis. & numero 160.
 134 Appellatio in eo statu an reponat appellantem, in quo quis erat ante bannum. & num. 161.
 135 Audiri quis non debet in causa principali post conclusionem, & terminum peremptorium, tamen post appellationem auditur.
 136 Fiscus probare debet delictum, in quo se fundat.
 137 L. qui accusare. C. de eden. locum habet etiam in criminalibus.
 138 Bannitus comparens licet post terminum banni negans

- gans delictum an sit in casu absolutionis, si nihil aliud sit contra eum, quam contumacia.
- 140 Iul. Clar. opinio. quod bannitus, si comparet ante sententiam licet post terminum banni, audiri debeat, nec tenetur probare errorem suae confessionis, sed in quibus terminis loquatur. num. 164.
- 141 Bannitus comparens post sententiam, non aliter auditur, quam si à Principe admissus fuerit ad novas defensiones.
- 142 Contumacia, & mora iudicialis, idem sunt. Mora iudicialis vsque ad sententiam purgari potest. ibid.
- 143 Confessio ficta purgata contumacia obijci non potest contra bannitum.
- 144 Qualitas cessat cessante substantia.
- 145 Effectus priuationis defensionis inductus à contumacia, soluitur per comparitionem iudice adhuc pro tribunali sedente.
- 146 Appellans quamuis quis non admittatur obstante vera contumacia, admittitur tamen comparens iudice adhuc sedente pro tribunali.
- 147 Opinio negatiua, quod bannito incumbat onus probandi suam innocentiam, quibus rationibus, & auctoritatibus fulciatur. & num. seq. & nu. 156.
- 148 Appellatio non tollit grauamen, quod pars sua sibi infert facto, & negligentia. & nu. 162.
- 149 Statutum si dicat, quod elapso termino banni, bannitus habeatur pro confesso, eo elapso dicitur à statuto facta executio, & sic inducta ficta confessio.
- 150 Mora purgatio locum non habet post executionem à iure factam.
- 151 Bannum est sententia interlocutoria, & propterea reuocabilis.
- 152 Sententia interlocutoria non est reuocabilis per iudicem à statuto iam facta executione.
- 153 Confessio vera banniti per appellationem non tollitur.
- 154 Confessio ficta solum tollitur per contrariam probationem.
- 155 Actus debet aliquid operari, nec dicendum est aliquid non operari.
- 157 Banniti ex forma statutorum habentur pro confessis, & postea non audiuntur.
- 158 Bannum, quod hodie datur secundum statuta Italiae, est mortale, & lapso termino banni non datur venia venienti.
- 159 Appellatio non tollit pronunciatum quoad fictam confessionem.
- 161 Appellatio non reponit appellantem in eo statu, in quo erat antea, quoad acta probatoria.
- 163 Bald. & Paul. de Castr. sibi ipsis contrarii.
- 165 Iul. Clar. reprehenditur.
- 166 Iul. Clar. non apte est loquutus circa reuocationem erroris fictae confessionis. Error non cadit in ficta confessione, cum iuris sit. ibidem.
- 167 Fictio super certo esse videtur, & probatio contra eam non admittitur. Probatio an contra fictam confessionem admittatur, & quomodo. ibid.
- 168 Opiniones praedictae conciliantur pluribus modis. & num. 170.
- 169 Bannum quem suspectum facit.
- 171 Bannitus ante declarationem haberi pro confesso, non habetur pro perfecte confesso.
- 172 Auditur quis etiam post terminum sibi praefixum ante declarationem factam.
- 173 Termini assignati in banno lapsus operatur, quod iudex potest aliquem esse contumacem declarare, quod ante lapsum termini facere non poterat.
- 174 Bannitus, quando est pronunciatum illum haberi pro confesso, suam debet patefacere innocentiam. & num. 178.
- 175 Fisco est ius quaesitum per pronunciationem à iudice factam, bannitum haberi pro confesso.
- 176 Mora purgari non potest in praedictum fisci, cuius est quaesitum.
- 177 Confessio ficta sequuta pronunciatione remanet irreuocabilis, & saltem transfert onus probandi contrarium in bannitum.
- 179 Pronunciatio contumacem haberi pro confesso, inferi solet in ipsa sententia diffinitiva, & sufficit. Declarasse super contumacia videtur iudex per condemnationem ipsam. ibid.
- 180 Bannitus comparens ante sententiam, & ita ante pronunciationem, haberi pro confesso, in sententia inferi solitam, an teneatur probare suam innocentiam.
- 181 Constitutio Marchiae cap. 10. lib. 4. iuxta quos terminos intelligi debeat.
- 182 Statutum si diceret, quod contumax habeatur pro confesso, sed si etiam post terminum banni comparuerit, de banno soluta gabella eximatur, vtiq. soluta gabella ille dicitur à banno exemptus, & ita à contumacia, & confessione, quae ex illa resultat, & sufficit ei comparenti, quod negauerit, nec grauatur onere probandi suam innocentiam.
- 183 Habeatur, verbum, an sit lata sententia, vel ferenda.
- 184 Habeatur pro confesso, conuicto, & priuato, verba, equipollent istis, videlicet talem esse.
- 185 Habeatur pro condemnato, habeantur à communione alieni, verba, important sententiam ferendam.
- 186 Verba, habeantur pro confessis, in statuto non important ipso iure, sed per sententiam.
- 187 Sententia declaratoria requiritur, quamuis verba statuti, ipso iure, importarent.
- 188 Pronunciatio iudicis requiritur vbicunque contumacia fictam confessionem inducit.
- 189 Pronunciatio requiritur vbicunque, aliquid pendet à motu iudicis.
- 190 Stante statuto, quod contumax habeatur pro confesso, intelligitur si haberi debet, & ita si iudici videbitur.
- 191 Contumacia committitur in inquisitione in non comparendo, & non respondendo.
- 192 De contumacia ex actis, quando proceditur per inquisitionem, constare non dicitur.
- 193 Secus quando proceditur, accusatore contumaciam accusante, tunc enim dicitur constare de contumacia.
- 194 Bar. saluatur à contrarietate.
- 195 Negatiua, quod talis non comparuit, an ex eo probetur, quod in actis non reperitur.

- 196 Sed an hoc satis sit, vt pro confesso habeatur.
- 197 Confessionem fictam non operatur solus lapsus termini banni sine pronuntiatione iudicis.
- 198 Pro confesso ante declarationem non habetur qui ir-reuocabiliter.
- 199 Prorogatio iurisdictionis an fiat per actus factos coram iudice incompetenti ante litem contestatam.
- 200 Confessio licet sit erronea, praiudicat reuocabiliter.
- 201 Confessio aduocati facta parte presente, & tacente, praiudicat reuocabiliter vsque ad biduum.
- 202 Confessio filii, seu serui nocet domino, vel patri in noxali causa, sed reuocabiliter.
- 203 Iul. Clar. declaratur.
- 204 Bannitus tenetur docere de sua innocentia quando potuit appellare, & non appellauit, alias secus, si appellare non potuit.
- 205 Bannitus etiam post sententiam non tenetur docere de sua innocentia secundum aliquos, sed alii contra, vt num. seq.
- 207 Nelli distinctio quando bannitus teneatur probare suam innocentiam, & quando fiscus, illum deliquisse, & num. seq.
- 209 Bannitus an egeat restitutione in integrum, vt possit ostendere iustam sibi fuisse causam non comparendi.
- 211 Contumax habetur pro vero contumace ex forma constitutionum Marchia.
- 212 Bannitus tenetur post sententiam docere de sua innocentia ex forma constitutionum Marchia.
- 213 Itemque ex Motu proprio Iulii II. confirmato per Pium IIII.
- 214 Probatio legitima requiritur contra fictam confessionem.
- 215 Probatio minus plena requiritur ad probandam innocentiam banniti, quando contra eum debilia sunt indicia.
- 216 Presumptio sententiae latae contra bannitum tollitur per minus plenam probationem.
- 217 Sententia exequi non potest contra bannitum, cuius prescriptio sublata est per minus etiam plenam probationem.
- 218 Confessionis fictae vis sublata non dicitur per admissionem banniti ad nouas defensiones.
- 219 Senatus Mediolanensis practica in executione sententiarum capitalium, & nu. 221, 233, & 234.
- 220 Torqueri in dubio debet bannitus, quando iudex ex qualitate indiciorum tutam non habet conscientiam.
- 222 Bannitus post sententiam licet admissus ad nouas defensiones debet aliquid probare, quamuis nihil contra eum esset, nisi contumacia.
- 223 Sententia infra annum contra bannitum captum exequi debet negatis defensionibus.
- 224 Idem contra captum post annum.
- 225 Iudicium oritur ad torturam ex ficta confessione.
- 226 Sententia diffinitiuam ferri potest ex ficta confessione, quando rite & recte processus formatus fuit.
- 227 Pena ordinaria delicti imponi potest ex ficta confessione.
- 228 Sed quando hoc locum habeat, & nu. 229.
- 230 Bannito capto sola restat executio.
- 231 Criminis veritas capto bannito non inquiritur.
- 232 Quamuis in aliquibus locis contrarium seruetur.
- 233 Bannitis captis quid senatus Mediolanensis seruet in procedendo contra eos.
- 234 Et quid quando admissi sunt ad nouas defensiones.
- 235 Boss. quomodo intelligatur in tit. de confessis per torturam. nu. 23.
- 236 Captis bannitis quid seruetur in statu ecclesiastico.
- 237 Iudex alterius fori in statu ecclesiastico exequi potest sententias contumaciales contra bannitos a se captos, & nu. 241.
- 238 Sententia lata in vna Ciuitate contra bannitos potest exequi in alia, vbi capti essent, si ambae sunt sub eodem Principe.
- 239 Ciuitas Bononia, & Nursia sub ditione Pontificis, & sanctae sedis Apostolicae.
- 240 Mutina Ciuitas fuit sub ditione sedis Apostolicae.
- 242 Bannitus pro homicidio an in qualibet mundi parte capi possit, ac etiam puniri.
- 243 Tribunal Dei vbique est.
- 244 Haereticus in qualibet mundi parte puniri potest.
- 245 Haeretici remissio ad locum delicti an fieri possit, & debeat.
- 246 Haereticus omnem ladit creaturam, & elementis facit iniuriam.
- 247 Homicida, vel haereticus vagabundus vbique capi, & puniri potest.
- 248 Vagabundus quis dicatur, & quid requiratur, vt quis dicatur vagabundus. num. seq.
- 250 Bannitus an eo ipso, quod est bannitus, dicatur vagabundus.
- 251 Bannitus dicitur vagabundus si certam habitationem non habet, & ita sine certa habitatione per mundum vagatur.
- 252 Remissio delinquentis an & inter quos iudices fieri debeat.
- 253 Remissio haeretici an peti possit a quouis inquisitore.
- Inquisitores omnes haeretica prauitatis sunt sub eodem imperio summi Pont. ibid.
- 254 Remissio vt fieri possit delinquentis quae sint obseruanda, remissive.
- 255 Remissio fit interdum delinquentis de consuetudine, & de facto Principibus finitimis.
- 256 Remissio fieri non debet inter diuersa dominia.
- 257 Delinquentes admonentur, vt saluum conductum obtineant a Principe, in cuius territorio morantur, ne remittantur ad locum delicti.
- 258 Bannitus captus potest de iure per viam exceptionis executionem impedire, modo exceptio talis sit, quae si fuisset a principio appositae ante bannum, iudicium suscipere compulsus non fuisset.
- Sed hodie non auditur nisi sit a Principe admissus ad nouas defensiones. ibid.
- 259 Bannitus si post terminum banni comparet, & negat commississe delictum, audiendus est. numero seq.
- 261 Appellari an possit a contumace habito pro confesso, & conuicto ex statuto.

- 262 Et quid quando in appellatione iusta, & rationabilis causa allegatur, quæ fictam confessionem, & contumaciam excusaret.
Appellandi ius an à Principe tolli possit. ibid.
- 263 Appellatio non admittitur quando delictum est notorium.
- 264 Et quid si in appellatione deducatur iusta, & rationabilis causa, quæ notorium habet offuscare.
- 265 Defensio legitima etiam in notoriis præstari potest.
- 266 Audientia si à statuto denegatur, an possit appellari.
- 267 Audientia in defendendo quando denegatur, dicitur etiam prohibita appellatio.
- 268 Bannitis infra annum & post annum captis nullum superest remedium, nisi clementia Principis.
- 269 Princeps tenetur gratiam facere bannitis, admittendo eos ad novas defensiones.
- 270 Condemnantur multi in contumaciam, qui tamen sunt innocentes, & impotentes ad se defendendum.
- 271 Bannitis dat senatus Mediolanensis literas ad novas defensiones.
- 272 Defensio bannitis, qui volunt suam innocentiam demonstrare, à Principe denegari non debet, sed de iure debet ei gratiam facere.
- 273 Banniti an audiri debeant ad eorum innocentiam demonstrandam sine literis Principis.
- 274 Gratia natura est, ut quod abstulit iniustitia, iustitia restituat.
Appellare in quibus casibus liceat habito pro confesso. ibid.
- 275 Banniti quamvis admissi ad novas defensiones atque torquendi tamen sint ob eorum contumaciam.
- 276 Clausula, sine præiudicio indiciorum ex contumacia resultantium, apponi solet in literis Principis admittentis bannitos ad novas defensiones.
- 277 Banniti admissi ad novas defensiones in quibus casibus non torqueantur ob contumaciam, remissive.
- 278 Condemnatus in contumaciam ob suspicionem hæresis, an si captus fuerit, audiatur tam quoad bona recuperanda, quam quoad crimen excusandum.
- 279 Statuta iniqua sunt, & iniusta, quibus cauetur, quod certo expleto tempore condemnatus non audiatur.
- 280 Condemnatus in contumaciam, quia de crimine hæresis est plene convictus, an sit audiendus, & nu. 282 & 292.
- 281 Temporis nulla præfinitio à causa defensione quis submoueri debet.
- 283 Clericus in sacris constitutus in contumaciam pro hæresi condemnatus, & verbaliter tantum, quia absens, degradatus, an puniri possit à Iudice seculari sine alia actuali degradatione.
- 284 Et quid in aliis delictis, pro quibus tamen clericus degradari meruisset.
- 285 Clericus an pro Assassinio possit à Iudice seculari puniri, nulla præcedente degradatione.
- 286 Iudex secularis per solam verbalem degradationem clericum nullam in eum assequitur iurisdictionem.
- 287 Hoc tamen fallit, quando ultra verbalem degradationem relictus est amplius clericus Curie seculari.
- 288 Franc. Pegn. opinio, quid sentiendum de clerico in contumaciam condemnato pro hæresi, & verbaliter degradato.
- 289 Degradatio verbalis depositio vocatur.
- 290 Clericus pro quibus criminibus degradari possit, vbi de crimine falsi & calumnia in Episcopum.
- 291 Clericus pro Assassinio ipso iure dicitur degradatus.
- 292 Iudices seculares admonentur, quod melius facient, si clericum in contumaciam pro hæresi condemnatum, & captum inquisitoribus asserant, ut ab ipsis audiat, & quid sit faciendum, iudicetur.
- 294 Confessio ficta à statuto inducta suum non operatur effectum in pluribus casibus.
- 295 Confessio ficta non operatur in tertii præiudicium.
- 296 Sententia lata contra vnum interdum alteri præiudicat, sed non tamen quando est lata in contumaciam.
- 297 Pater licet ex statuto teneatur ad legitimam pro filio, non tamen tenetur pro filio condemnato in contumaciam, sed quando hoc verum sit ibi declaratur, & nu. seq.
- 299 Bulla Sixti de parte cogendo ad solutionem legitimam pro filij condemnatione, declaratio.
- 300 Statutum concedens fieri pacem de omnibus delictis, præterquam de homicidio, debet intelligi de homicidio vero, non de præsumpto.
- 301 Pater pro filio in contumaciam condemnato non tenetur ex forma constitutionum Marchie. Sed hodie contrarium seruatur ex Motu proprio Pij IIII.
- 302 Sententia lata contra principalem delinquentem non nocet fideiussori, etiam si statuto caueatur, quod contumax habeatur pro confesso.
- 303 Siue sit fideiussor de præsentando.
- 304 Siue sit fideiussor de non offendendo.
- 305 Siue sit fideiussor in instrumento pacis & treuga.
- 306 Sed hodie aliter seruatur ex Motu proprio Pij IIII.
- 307 Cardinalis Columna laudatur.
- 308 Motus proprius Pij IIII. quod contumacia principalis afficiat fideiussores, quos fideiussores comprehendat.
- 309 Pax, treuga, & cautio de non offendendo, differunt inter se.
- 310 Noluisse quis dicitur quod non expressit.
- 311 Mixtum an sub simplici contineatur.
- 312 Præsertim in pœnalibus, & odiosis.
- 313 Homini appellatione non venit clericus, sed purus laicus.
- 314 Mixtum non continetur sub simplici in exorbitantibus, & correctoriis.
- 315 Motus proprius Pij IIII. quod contumacia principalis afficiat fideiussores, an sit extendendus ex ratione expressa.
- 316 Motus proprius prædictus est pœnalis, & correctorius.
- 317 Indicia & præsumptiones afficiunt principalem, sed non fideiussorem, & tertium. & numero seq.
- 319 D. Io. Pellicanus aduocatus Maceratenfis laudatur.
- 320 D. Horatius Mauolinus aduocatus Maceratenfis laudatur.
- 321 Motus proprius Pij IIII. quod contumacia principalis afficiat fideiussorem, in partes diuiditur.
- 322 Similiter, aduerbium similitudinem importat, & aequalitatem cum casu præcedenti.
- 323 Sed tamen circa diuersas dispositiones.

Similitudo plura requirit, & diuersa quidem subiecta.

- 324 Similitudo quid sit.
 325 Otiose repetitum aliquid esse non debet.
 326 Dictis, dictio ad precedentia refertur.
 327 Pluralis locutio in vno tantum non verificatur.
 328 Continens sub contento non continetur.
 329 Motus proprius predictus Pij IIII. an in Prouincia Marchia seruetur.
 330 Motus proprius predictus Pij IIII. quod contumacia principalis afficiat fideiussorem, intelligitur quoad poenam conuentionalem applicandam pisco, non etiam quoad damna, & interesse partis.
 Motus proprius predictus debet stricte intelligi. ibid.
 331 Promissio debet stricte intelligi.
 332 Statutum loquens de poena, non habet locum in damno.
 333 Statutum loquens de damnis, locum non habet in impensis.
 334 Contumacia patris feudatarij non nocet filio.
 335 Confessio ficta non operatur respectu heredis.
 336 Crimen nullam maculam filii infligere potest.
 337 Bona bannitorum in aliqua prouincia ab heredibus exigi non possunt.
 338 Confessio ficta in criminalibus regulariter heredem non afficit.
 339 Quod est verum, quando est simplex bannum, secus si sequuta est sententia diffinitiva, vel bannu transiit in condemnationem.
 340 Heredes afficiuntur ficta confessione defuncti, quando est sequuta pronuntiatio illum haberi pro confesso.
 341 Contumaciam non transire ad heredes, quomodo, & quo respectu intelligatur.
 342 Bald. & Dec. de larantur.
 343 Intellectus l. eius qui delatorem. ff. de iur. fisci.
 344 Confessio ficta in casu, quo afficit heredem, solum afficit quoad illud, quod ad heredem peruenit.
 345 Confessio ficta afficit heredem in crimine heresis, & lese maiestatis.
 346 Confessio ficta principalis non nocet mandatario, & auxiliatori.
 347 Ut contra mandantem possit procedi, de mandatario nulla debet esse dubitatio.
 348 Mandans ut possit molestari, debet constare de mandatario per legitimas probationes.
 349 De auxilio nemo damnatur, quando principale delictum solum probatur ex contumacia.
 350 Confessio ficta respectu tertij operatur, si appareat Iudicem motum fuisse per veras probationes.
 351 Confessio ficta an tertio noceat, quando bannitus notitiam habuit sententie contra eum lata, & non appellauit.
 352 Sententiam contumax censetur approbare, si sciens ab ea non appellauit.
 353 Poena an transeat ad heredem, vel morte delinquentis delictum extinguatur.
 354 Morte delinquentis poena ipso iure imposita non extinguatur.
 355 Sententia declaratoria requiritur, licet poena ipso iure imponatur.
 356 Sententia declaratoria ferri potest etiam mortuo delinquente, quando poena imponitur ipso iure.

357 Curt. sen. & Rip. reprehenduntur.

358 Confessio ficta non operatur respectu qualitarum delictum aggravantium, sed solum delicti, sed contra. num. 384.

359 Confessio vera extenditur ad substantiam personae, non autem ad alias personae qualitates.

360 Accusatus de adulterio commissio cum vxore Titii, si simpliciter confiteatur, se d. Bertam cognouisse, non videtur confiteri, illam esse vxorem Titii.

361 Fictio non plus, quam veritas operatur.

362 Dispositio, quae fit ex necessitate, nunquam precedentium qualitarum repetitionem inducit.

363 Responso simplex, ubi agitur de graui crimine, nunquam secundum qualitatem precedentis interrogationis intelligitur.

364 Statuta sunt stricte iuris, & stricte ita intelligi debent.

365 Statuta sunt stricte interpretanda quando sunt contra ius commune.

366 Statutum odiosum stricte debet intelligi.

367 Bannitus pro homicidio veluti ex proposito commissio, & habitus, & pronuntiatus pro confesso, an teneatur probare se non deliquisse, id est homicidium ex proposito non commississe.

368 Qualitas in inquisitione deducta, probanda est.

369 Homicidium est de delictis, quae sui natura mala sunt & de genere prohibitorum.

370 Probandi onus homicidium dolo non esse commissum, incumbit ipsi reo.

371 Homicidium ex proposito esse commissum, & animo occidendi, differunt inter se.

372 Iudices admonentur, quod antequam contra contumacem pronuntietur, probetur qualitas delicti, quae illud aggravat.

373 Reus si delictum sine qualitate confiteatur, an puniri possit.

374 Probatio legitima non dicitur, qualitate delicti non probata.

375 Qualitas, quae iurisdictionem iudicis fundat, vel iudicem iurisdictione priuaret, debet ante omnia probari. & num. 378.

376 Iudex de sua iurisdictione certus esse debet.

377 Confessio ficta non probat qualitatem delicti, nec quae iurisdictionem tribueret.

378 Bannum est nullum fundatum super qualitate, quae iurisdictionem tribueret, de qua non constabat, licet post bannum probaretur.

379 Inquisitus de homicidio cum qualitate Assassinii, non potest de Assassinio condemnari, de quo non constaret, etsi is esset contumax.

380 Socii criminis dictum an probet qualitatem delicti, vel quae iurisdictionem tribueret.

381 Inquisitus de parricidio, vel adulterio, licet sit contumax, non potest condemnari de delicto simplici, si de dicta qualitate parricidii, & adulterii non constaret.

382 Paternitas & filiatio quomodo probetur. remissive.

383 Mulier ex contumacia de adulterio puniri non potest, nisi constet quod sit nupta.

384 Qualitas in inquisitione deducta in omnibus delictis probari debet aliter, quam ex contumacia, etsi aliqui contrarium tenuerint.

385 Etiam

- 385 Etiam quod totus tenor inquisitionis infereretur, & tanto magis si non infereretur. num. 388.
- 386 In citatione ad respondendum inquisitioni, an totus tenor inquisitionis inferi debeat. & nu. 388.
- 387 Confessio ficta ex contumacia resultans habetur pro simplici responsione ad inquisitionem, & ita quoad principale delictum.
- 389 Bona damnatorum ad mortem ratione contumacie ex forma statutorum non publicantur de iure.
- 390 Statuta omnia sunt leges priuatorum iudiciorum.
- 391 Auth. bona damnatorum. C. de bon. proscip. an habeat locum in damnato in contumaciam.
- 392 Bona damnatorum in contumaciam confiscantur ex forma constitutionum Marchie.
- 393 Bulla Sixti de redimendis bonis per consanguineos, vel affines confiscatis, locum habet in bonis damnati in contumaciam.
- 394 Confessio ficta non se extendit ad poenam civilem applicandam parti.
- 395 Statutum Nucerie, quod contumacem habet pro confesso, intelligitur quoad poenam fisco applicandam, non etiam parti.
- 396 Motus proprius Pij IIII. de fideiussoribus cogendis ad soluendam poenam conventionalem, probata etiam contrauentione per fictam confessionem principalis, quomodo, & quo respectu intelligatur.
- 397 Lex non se restringens magis ad vnam causam, quam ad alteram, debet intelligi respectu vtriusq.
- 398 Motus proprius Pij IIII. recipit interpretationem restrictiuam a iure communi.
- 399 Statutum Nucerinum debet intelligi secundum ius commune.
- 400 Statuta non debent latius, quam ius commune in similibus terminis loquens, interpretari.
- 401 Statuta poenalia & exorbitantia debent stricte interpretari.
- 402 Confessio ficta a statuto inducta, solum operatur circa ea, que sunt facti, non que sunt iuris.
- 403 Contumax citatus quia aliquem occiderit, non dicitur fateri, nisi quod occiderit, non quod illicite, ut si bannitum occidisset.
- 404 Iudex tenetur ex officio inquirere de innocentia inquisiti etiam confitentis vel expresse, vel tacite.
- 405 Et ideo multo magis reo se defendente.
- 406 Et quando defensio in eo fundatur, quod fieri publice interfuit, ut interficiendo bannitum.
- 407 Bannitum interfici, publice interest.
- 408 Bannum & fictam confessionem non dicitur infringere, quinimo confirmat, qui allegat quod occisus potuit impune occidi.
- 409 Statutum Perusinum de banno contra bannitum lato, quem effectum operetur.
Pena quantitas taxata in banno, potest deinde in condemnatione reduci. ibid.
Bannum idem operatur q. annotatio bonorum. ibid.
- 410 Bannitus audiri an debeat circa id, quod bannum non infringit.
- 411 Confessio ficta operatur circa ea, q. in banno continentur.
- 412 Fictio que fit, & non operatur nisi effectus a lege illam introducente expressos.
- 413 Contumacia natura est non perimere, nisi quatenus lex perimit, vel iudex disponit.
- 414 Bannitus ad mortem, an testari possit.
- 415 Seruus pena efficitur presens damnatus ad mortem.
- 416 Seruus pena efficitur damnatus ad mortem in contumaciam, si in fortiam Curie peruenit.
- 417 Contumacia ultra poenam in lege expressam grauari non potest.
- 418 AEquiparata eosdem habent effectus.
- 419 Perinde, dictio ad omnes qualitates refertur.
- 420 Verbum, habeatur, a statuto positum, in his que iuris sunt, ut quem esse ciuem, esse seruum, veritatem inducit, non fictionem.
- 421 Seruus pena non efficitur damnatus in contumaciam, licet statutum habeat contumacem pro confesso, & possit condemnari, ac si per confessionem de maleficio constaret: secus si diceret, quod condemnari possit, ac si esset presens. ut supra n. 415. & seq.
- 422 Constitutio AEgidiana seu Marchie. cap. 10. lib. 4. an ex eius verbis bannitus dicatur testari prohibitus.
- 423 Banniti in statu ecclesiastico ex Motibus propriis dicuntur testari prohibiti.
Testari prohibitus ex eo quis dicitur, quod suspensus est ab omni actu legitimo. ibid.
- 424 Confessio ficta non operatur respectu alterius cause, & ita non preiudicat in alia causa, etiam inter easdem personas.
- 425 Sententia lata contra absentem, qui tamen causam defenderat, an tertio noceat.
Confessio ficta an dicatur probare delictum vere. ibid.
- 426 Confessio ficta suos producit effectus lato iam banno, & elapso termino banni, non antea.
- 427 Ordo qui seruetur antequam ad banni prolationem deueniatur.
- 428 Pena in ipso banno taxari, & declarari solet.
- 429 Sententia diffinitiva condemnatoria fertur banno iam sequuto.
- 430 Sententia diffinitiva post bannum sequutum fertur sine alia citatione ad sententiam.
- 431 Ordo edictorum & citationum, antequam quis pro confesso habeatur, q. in Francia seruatur, & remissive.
- 432 Pro confesso haberi quis non potest, licet contumax, nisi lapso termino banni.
- 433 Dictio, tunc, dispositionem restringit ad certum casum, cui addita est.
- 434 Non entium nulla sunt qualitates.
- 435 Executio contra bannitos captos intelligitur scilicet de sententia, non de banno.
- 436 Sententia diffinitiva lata omisso banno contra contumacem non meretur executionem.
- 437 Sententia condemnatoria ferri non potest, nisi in confessum, vel conuictum.
- 438 Bannum, quod post se expectat sententiam diffinitiuam, non exequitur contra bannitum captum, & n. 441.
- 439 Bannum, quod transit in condemnationem, exequi potest contra bannitum captum.
- 440 Bannum, q. transit in condemnationem, est sententia diffinitiva, seu habet effectum condemnationis diffinitivam.
- 441 Bannum, quod post se expectat sententiam diffinitivam, dicitur sententia interlocutoria.
- 442 Missio in possessionem est interlocutoria.
- 443 Pignorum captio est interlocutoria.
- 444 Bannum, quod est interlocutoria, reuocari potest.
- 445 Et dicitur hoc bannum quaedam comminatio.
- 446 Alex. consi. 90. num. 6. lib. 1. de banno loquens, de quo banno loqui intelligatur.

- 447 Bannitus ex solo banno non dicitur infamis.
 448 Sententia diffinitiva lata post bannum exequi debet, siue eadem poena, que in banno expressa est, in ea contineatur, siue maior, siue minor.
 449 Bannum exequi non potest, si sententia post illud lata non reperiatur.
 450 Bar. in l. diuus. ff. de cust. reor. quomodo intelligi debeat.
 451 Sententia diffinitiva condemnatoria lata contra bannitum bannum etiam dicitur.
 Statutum de condemnatis non habet locum in positis tantum in banno. ibid.
 452 Bannum solum sine sententia an operetur effectum, ut talis in banno positus, sed nondum condemnatus torqueri possit.
 453 Doctores debent intelligi secundum Doctores, quos allegant.
 454 Bannitus, & deinde diffinitiuè condemnatus non torquetur super crimine.
 455 Bannitus & condemnatus torquetur super complicibus, & super alijs delictis.
 456 Bannitus & condemnatus admissus ad nouas defensiones, quando super crimine torqueatur.
 457 Bannitus admissus ad nouas defensiones, quando tormentum euitat.
 458 Bannitus torquetur ex banno lapso termino banni, non ante.
 459 Contumacia banniti comparentis in termino banni nulla ratio haberi debet.
 460 Bal. in l. i. C. de hered. inst. quomodo loquatur.
 461 Tempus esse decursum bannito ad purgandam moram, ex quibus verbis statuti colligatur.
 462 Confessio ficta non tollitur per comparitionem post decursum tempus ad purgandam moram.
 463 Bannitus torqueri potest ex solo banno, non data alia infamia personæ.
 464 Bannitus compars post terminum banni docere debet de aliquo impedimento, quod contumaciam excuset.
 Citatus ad locum non tutum excusatur, si non comparet. ibid.
 Contumacia excusatur ex eo, quod quis fuit citatus in loco, ubi citatus iam multis annis non habitauit. ibid.
 465 Bannum datum ratione contumacie an reuocetur eo ipso, quod quis comparet, dummodo ante sententiam.
 466 Bannitus compars ante sententiam licet post terminum banni, non amplius ex banno damnatur.
 467 Prædicta restringuntur secundum opin. Paul. de Cast.
 468 Bannum solum sine sententia nondum sequuta, an excuset fideiussorem, ne suum principalem ita in banno positum teneatur præsentare iuxta suam obligationem.
 469 Fideiussor de præsentando non tenetur suum principalem ex alio delicto bannitum, & condemnatum præsentare.
 470 Fideiussor de representando tenetur reum præsentare, qui solum ex alio delicto positus esset in banno.
 471 Fideiussor de representando tenetur præsentare reum licet ex alio delicto condemnatum, tali tamen condemnatione, qua non obstante posset in iudicio sistere.
 472 Fideiussor de representando an liberetur, vel ei com-

petat exceptio ex sola inquisitione & accusatione instituta ad aliud delictum contra suum principalem, quem representare promisit.

473 Fideiussor de representando an liberetur propter suspicionem ortam ante accusationem, vel inquisitionem.

474 Fideiussor de representando excusatur ob impossibilitatem.

475 L. sed & si quis cautio. & l. si decesserit, quomodo loquantur.

476 Fideiussor de representando an excusetur, siue suus principalis reus fiat homicidij penes eundem Iudicem, siue penes alium.

477 Fideiussor de representando an excusetur siue de delicto principalis representandi constet, siue non constet.

478 Cautela pro curia & fisco, ne Iudex primus reum representandum condemnet de alio delicto postea commissum, quam fideiussorem requirat ad illum representandum.

479 Hiero. Gabriel. consil. 181. declaratur.

Emitaque paulo altius repetentes, quo apertius cuncta intelligantur, sciendum est, quod olim ¹ de iure communi contra absentem ad sententiam diffinitiuam pro delicto, de quo is inquirebatur, procedi non poterat, si pro eo crimine poena corporis afflictiva imponenda erat, ut communiter tenere Doct. testis est Ant. Gomez. super l. 76. Tauri. numero 1. quem refert Iul. Clar. lib. 5. sent. §. final. q. 44. in prin. Certum est enim, quod ² contumax pro confesso & conuicto de iure communi haberi non potest. l. properandum. §. & siquidem. C. de iudic. Bart. in l. absentem. ff. de pen. & in l. inter accusatorem. vbi etiam Imo. de pub. iudic. cum alijs, ut per Ruin. con. 68. num. 5. vol. 5. Ceph. consil. 241. numer. 66. vol. 2. Marf. post Bal. Bar. Spec. Oldr. & Abb. quos alleg. in tract. de bannitis. in verb. contumaciam. nu. 44. Decif. Pedemont. 105. num. 6. Pancinol. consil. 115. num. 23. Arret. consil. 146 & Card. Alban. in lucubrat. ad Bart. in l. i. ff. si quis ius dic. non obtemp. nu. 25. & in l. si duo patroni, §. si quis iurauit. numero 6. ff. de iure iur. vbi remittit se ad text. & glo. in c. decernimus. 3. q. 9. & latè ex comun. Eichard. inter communes opi. recens colle. to. 2. li. 9. ti. 2. de accusa. nu. 80. Bona. comun. opi. ver. contumax. relatus inter d. communes opi. d. li. 9. ti. 29. ut intra certum tempus. num. 11. Gigas de crimine laesa maiest. tit. qualiter in crimin. laesa maiesta. proced. q. 18. nu. 1. quicquid dixerit Iaco. de Aren. sentiens, quod quando crimen inter præsentem liquidatum est, eo quidem casu ferri sententia possit contra absentem: est enim contra eum communis Dd. opinio, ut dicit Bal. in l. quamuis. la. 1. num. 1. C. de adulter. & post eum Bosl. in tract. causar. crimin. tit. de requir. reus. nu. 1. in fin. Iul. Clar. d. q. 44. in princ. qui subdit, id etiam procedere de iure canonico, ut ³ eo scilicet iure ad condemnationem procedi non possit contra absentem, lite non contestata, neque etiam ⁴ ad testium receptionem: non enim eo iure pro confesso habetur, dicens hanc esse communem opin. ex Abb. in c. veritatis. post nu. 20. & post nu. 27. de dolo & contumac. & refert & sequitur Hyppo. Bonacoss. par. 1. commun. opin. crim. in verbo. contumax absens.

absens. & in 2. part. in verb. sententia diffinitiva. vbi dicit ex Vitali. quem alleg. communem opin. legistarum. Bursat. qui alios alleg. consil. 7. num. 20. vol. 1.

5 Vbi t̄ verò pœna relegationis solum, vel relegatione minor imponenda erat, poterat quidem eo casu de iure communi absens condemnari, vt est communis opinio, secundum Bal. in l. *absentem. in fine. C. de accusatio. vbi quoque Salic. num. 14. & post eos Pract. Conrad. fol. 441. post num. 7. ver. Quarto excipio. Boff. tit. de requir. reis. post num. primum. Iul. Clarus. d. quest. 44. post princip. & sequitur Simanch. de catholic. instit. aduersus hereses. tit. 2. de absentibus. numer. 4. & Hyppol. Bonacoll. in dicto verbo contumax absens. & Guilielmus Benedict. in capitulo Raynutius. parte 2. in verb. mortuo itaque testatore. num. 156. & sequentib. vbi dicit idem etiam in casu l. ne diu. C. de pœnis quoties scilicet agitur de perfidia, & crimine officialij, qui in officio deliquit, & in casu l. lege Cornelia. §. constitutum. ff. ad l. Corneliā. de sicar. quando scilicet aliquis hominem castrauit, & eunuchum fecit: & in reo criminis læsæ maiestatis, & vbi Papa, vel Imperator de crimine cognosceret: in his enim etiam de iure communi proceditur contra absentem & contumacem, etiam ad pœnam capitalem, vt per eū ibi. qui tamen hoc intelligit examinatis prius testibus, quos iudex prius examinare debet, & postquā constaret per legitimas probationes de maleficio, ad condemnationem pcedere poterit in d. casibus de iure etiam communi: sola enim contumacia non sufficeret, secundum Bartol. in l. *absentem. ff. pœ. cum nec etiam in ciuilibus & pecuniariis sola contumacia sufficiat, vt contra absentem procedatur. auth. qui semel. ibi, perquisita veritate. C. quomodo & quando iudex.**

6 Et t̄ in illis casibus, in quibus de iure cōmuni absens poterat diffinituē condemnari, reus requiri & citari debebat, accusationi & inquisitioni contra eum formatæ responsurus, non solum expressa causa criminis, pro quo citabatur, sed inserto etiam toto tenore libelli inquisitionis, vt ex communi, & ex consuetudine dicit Iul. Clar. lib. 5. sent. §. fin. q. 31. *versi. quæro nunc. & versi. quæro nunquid.* Et t̄ legitime reo intimata citatione prædicta, si is in termino sibi ad comparandum assignato non comparuisset, bonorum annotatio, & descriptio ipsius delinquentis per modum inuentarij coram Tabelione per Iudicem fieri debebat, ne in dānum fisci bona perirent, & occultarentur; quæ quidem bona penes aliquem tertium deponi debebant, qui illorum custodiam & curam haberet, vel ipse iudex ad annotationem huiusmodi faciendam Notarium destinabat. Ang. in d. l. 1. C. de requir. reis. Gand. de malef. tit. quid sit agen. reo absente. & c. nume. 1. & not. Bar. & communiter Dd. antiqui in l. 1. ff. de requir. reis. tex. in d. l. 1. C. eo. tit. & ibi not. & declarat Saly. nu. 5. tex. in l. si quis intra. C. de bon. prosci. & ibi not. & commendat Bald. Saly. & alij Doct. in l. 1. §. pen. ff. de ventr. in poss. mittent. tex. in l. fin. C. de bon. vacant. l. 10. & ibi Doc. tenet etiam & declarat Bartol. in l. post contractum. col. fin. ff. de donatio. Plat. in l. defensionis facultas. C. de iure fisci. lib. 10. Spec. in ti. de accusatio. num. 1. & 7. Gand. de malef. d. tit. quid sit agen. reo absente & c. Foller. in pract. cri. in verb. annotentur bona contumacis. Iul. Clar. d. quæ. 44.

in princ. circa fin. subinde Iudex reum ipsum iterum vocari per edita faciebat, vt ad se excusandum veniret, illi etiam notificans qualiter eius bona annotata erant. Et t̄ siquidem reus infra annum comparuisset, & ab imputatione criminis se defendisset, absoluebatur, & omnia bona sua annotata illi etiam restituebantur: si verò post annum etiam quandocunque comparuisset, adhuc semper super crimine audiri debebat, & similiter si se defendisset, absoluebatur, bona autem illi non restituebantur, sed fisco in pœnam suæ contumaciæ remanebant, vt habetur in d. l. 1. ff. de requir. reis. & ibi per Docto. & Gand. Ang. Guili. Benedic. Foller. & Iul. Clar. in d. iam citatis locis. & Pancirol. consil. 115. post num. 23.

Sed t̄ hodie ex generali consuetudine totius I. 9 taliz proculdubio in quantumcunque graui crimine contra absentes proceditur, & pro confessis ex contumacia habentur, & non solum banniuntur, sed ad mortem etiam condemnantur, vt attestatur Gand. in loco iam citato. Alber. in l. seruum quoque. §. publice. num. 23. in fin. ff. de procurator. & in l. pen. §. ad crimen. num. 23. in fin. ff. de public. iudic. & in 4. par. stat. q. 1. num. 3. Bonif. Vital. de malef. tit. de compari. accusat. nu. 70. & alij omnes Criminalista, & Bonacoll. co. opin. verb. contumax. relatus inter d. communes opin. d. tit. 29. de questio. li. 9. to. 2. omnibus enim id notissimum est, vt dicit Iul. Clar. d. q. 44. *versi. licet autem.* vbi etiam subdit, quod t̄ in Gallia constituto de delicto 10 contra absentem proceditur etiam ad sententiam diffinitiuam, quatuor tamen præcedentibus contumaciis, vt antea dixerat Ioann. Fab. in l. cunctos populos. C. de sum. Trinit. Mansuet. in pract. tit. de dilatio. nu. 25. & in tit. de contumacia. nu. 12. Boer. decis. 63. n. 8. & super consuetud. Bituric. fol. 25. col. 1. Fichard. relatus inter communes opin. recens collect. lib. 9. tit. 2. de accusatio. nu. 80. vbi etiam de consuetudine Italia, de qua etiam testatur Petr. Gregor. li. 48. Syntagmat. iuris vniuersi. cap. 3. nu. 19. Et in t̄ Curia Franciæ contumacem haberi pro confesso & conuicto, & ad mortem etiam virtute confessionis huiusmodi condemnari, & ita seruari, & quotidie tractari, attestatur Guil. Benedic. in d. 2. par. rep. c. Raynutius. num. 158. in verb. mortuo itaque testatore. vbi ponit vniuersam praxin Curiarum Franciæ, quam non refero. Igne. in l. lege. Corn. nu. 32. ff. ad Sylla. Ioan. Franc. Scagli. super ritu magn. Cur. ritu. 264. num. 3. Fichard. vbi supra. alios recenset Iul. Clar. d. q. 44. d. *versi. licet autem.* dicens etiam post Ant. Gomez. super dict. leg. 76. Tauri. num. 8. idem t̄ in Hispania non solum in foro 12 ciuili, sed etiam in foro canonico obseruari. Nam hodie t̄ si citatus contumax est, excommunicatur, vt dicit Foller. in pract. crim. cano. fol. 148. nu. 12. in fine. & 13 si in excommunicatione per annum perseuerauerit, pro confesso habetur, & pro conuicto de crimine, de quo imputatur, vt est communis conclusio, vt dicit Rip. in ca. 1. num. 77. de iudic. & dicit Specul. tit. de accusation. nume. 1. quod in plerisque locis de consuetudine absens contumaciter pro confesso habetur. argum. leg. 3. C. de assessor. authen. quæ in prouincia. C. vbi de crimin. agi oportet. cum aliis per Speculat. allegat. in dict. loco. & ex statutis cotamunitur in Italia ita distantibus absentem ob delictum posse condemnari, & hanc esse communem opini. ex Corn.

& Marfi. quos alleg. dicit Hyppol. Bonacoff. 1. part. commun. opin. crimin. in verb. contumax reus. & in verb. seq. contumax absens. relatus inter communes opin. recens collect. tom. 2. lib. 9. tit. 29. vt infra cert. temp. numer. 16. Guliel. Benedic. vbi supra. Et eam sententiam, absentem damnari non posse, ex omnibus tribunalibus explosam, eiectionemque esse, nam quo grauius crimen fuerit obiectum, eo magis absens contumax damnari solet, testatur etiam Simanc. de catholic. instit. aduersus hareses. d. tit. 2. de absentibus. quo loci ostendit etiam, quod nec quidem id recens est, sed quod suppetunt exempla plurima, ex quib. liquido perspicui potest, iam olim hoc vsitatum fuisse, absentes contumaces etiam damnari, vt apud eum
 14 videre potes. Et in statu ecclesiastico vltra statuta locorum, ex dispositione Aegidianarum constitutionum, quæ Marchiæ constitutiones vulgo nuncupantur, & ex forma Motus proprii Paul. III. in statu ecclesiastico seruari debent, contumax habetur pro confesso, & conuicto, vt habetur libr. 4. cap. 10. de modo & effectu citationis, & banni. secundum nouam compilationem.

Quod quidem, vt diximus, nouum non est, nec recens, cum iam etiam olim hoc vsitatum fuerit, absentes contumaces damnari, vt pluribus exemplis ostendit Simanc. in d. loco. & non omnino abhorret à iure communi, vt inquit Natt. consil. 542. num. 16. volum. 3. cum in quibusdam casibus etiam de iure communi contumax pro confesso habeatur. l. locorum. ibi. propria consitentur absentia. C. de omni agro deserto. lib. 11. §. si vero etiam quidam. in Auth. de exhiben. reis. cum aliis alleg. per Natt. d. consil. 542. num. 17. & antea Marfi. consil. 49. num. 29. volum. 1. Foller. in prac. crim. in verb. & si consitebuntur. 4. part. 3. part. num. 1. & ante hos omnes Angel. in l. fina. §. in eos. numer. 3. ff. de custo. & exhib. reor. & dixit etiam Catheran. decis. Pedemont. 105. post numer. 12. & Iacob. Menoch. consil. 100. numer. 159. libro 1. Iul. Clar. qui loquitur de crimine læsæ maiestatis, lib. 5. sent. §. læsæ maiestatis. vers. fin. Et ideo
 16 d. constitutiones, & similia statuta potius exorbitantia à iure communi, quam correctoria dicuntur, vt per Natt. dicit. consilio quingentesimo quadragesimo secundo. numer. 16. & Iacob. Menoch. d. consil. 100. num. 159.

17 Nec illud, quod dictum est de annotatione bonorum, neque quod accusatus per annum expectetur, seruatur hodie de consuetudine generali contra contumacem, imo cum solemniter reus citatus fuerit, in banno ponitur, & super accusatione, seu inquisitione, ac banno sequuto postea condemnatur. Ita in Lombardia, Marchia, Anconitana, Tuscia, & per totam Italiam obseruatur, vt dicit Gand. de malef. tit. quid sit agen. reo absente, & c. num. 3. quem refert Prac. Conrad. fol. 441. post numer. 8. & ambos refert Iul. Clar. d. q. 44. vers. sed hodie. & est d. constitutio Aegidiana dict. cap. 10. lib. 4. & dicit Bald. in d. l. absentem. numer. secundo. C. de accusat. quod Do-
 18 & o. dicunt, quod ista bonorum annotatio hodie in vsu non est, sed in eius locum bannum successit, quod fit reis absentibus, quod & dicit Natt. consilio 540. numer. 19. volum. 3. & Blanc. in prac. crimin. fol. 9.

num. 8. & incertus Author. consil. 42. num. 7. tom. 2. consil. crimin.

Sed ne in damnum fisci bona occultentur, si 19 crimen tale est, pro quo pœna veniat imponenda confiscationis bonorum, statim contra reum Notarius transmittitur, qui per modum inuentarii bona delinquentis describat, & penes tertium idoneum deponat, vt ex Bart. in l. mandatis. ff. de requiren. reis. Plot. in dicta l. defensionis. C. de iure fisci. libro decimo. Boer. & aliis, quos refert Afflic. decis. 61. numero 21. in fin. Guid. Pap. decis. 351. & Picus in dict. l. post contractum. numero 96. ff. de donatio. communem pronunciat Eman. Suarez. in suo thesaur. recept. sent. litera A. Accusatus, numero 34. quem refert Hyppo. Bonacoff. libro primo. communium opin. crimin. in verb. inuentarium. & quotidie ita fit, & practicitur, vt dicit Anton. Gomez. capite nono. delictor. numero secundo. vt etiam ita generaliter seruari attestatur Carauit. super 21. Rit. magna cur. circa fin. & praxi receptum esse proficitur Pic. in dicta l. post contractum. numero 96. & ex eo Suarez. in d. verbo. accusatus. & dicit Iodon. in pract. crimin. capite 14. de annotatione bonorum. numero septimo. annotationem hanc bonorum per com-
 20 missionem fieri criminalem executoris, simulatque assumptæ sunt informationes contra aliquem inolito, receptoque stylo, vsu, & consuetudine. Et ita seruari in Ducatu Mediolani attestatur Iul. Clar. dicta quaest. 44. vers. sed hodie. licet vt plurimum iudices de non comparitione
 21 citati timentes, etiam ante contractam contumaciam, ne bona occultentur, & fiscus ita fraudetur, ad dicti inuentarii confessionem procedere soleant. vt dicit Foller. in pract. crimin. in dicto verbo annotentur bona. columna prima. secundum vtramque editio. Et de huiusmodi bonorum descriptione publi-
 22 cum debet fieri instrumentum. Specu. in dicto titu. de accusatio. §. sequitur. numero septimo. Anto. Columb. in tracta. proceden. in controuersis crimin. artic. 87. Qualiter etiam fieri debeat descriptio hæc, habetur
 23 in dicta l. si quis intra prouinciam. & per Specul. in dicto titu. de accusatio. numero septimo. Foller. in dicto verbo. annotentur bona. Et de iure describi possunt
 24 bona omnia, tam mobilia, quam immobilia ipsius delinquentis, iuxta formam traditam in dicta l. si quis intra prouinciam. & tradit Specu. in dicto §. sequitur. numero 7. Sed hodie et annotatio non fit nisi
 25 bonorum mobilium, vt dicit Iac. de Beluif. in tit. de pace tenen. in prin. vers. & not hic. & ita illum refert Bal. ibi. post num. 14. & Aug. Arim. ad Angel. de malef. in verb. Qui Dominus iudex videns. num. 8. Capic. decis. 131. num. 4. & omnes. Iul. Clar. d. q. 44. vers. sed hodie. licet in aliquibus locis etiam immobilia annotentur, vt in Ducatu Mediolani, vt dicit idem Iul. Clar. d. vers. sed hodie. vt etiam in Regno ex constit. grandis, vt per Foller. vbi supra. num. 1. & in Regno Siciliae etiam feuda, & castra apprehendi solent, & administrari per commissarios Regios. Capic. d. decis. 131. num. 4.

Et quemadmodum in cæteris criminib. ho-
 26 die in absentes contumaces proceditur, ita etiam in crimine hæresis in absentem procedi solet, siue de absen-

absentis hæresi plenè iudicibus constet, siue solum de hæresis suspitione, licet plurimum referat, an abtens contumax plene conuictus sit de vera & formali hæresi, an verò solum hæresis suspitione laboret, tam quoad modum procedendi, quam quoad sententiam in ipsum reum absentem pronuntiandam, vt habetur per Ioan. Berard. Dia. in prac. crim. cano. c. 142. Conrad. Bru. lib. 4. de heretic. cap. 11. Simanc. Cathol. in situ. ti. 11. de absentibus. numer. 6. & aliis seq. & in prax. bare. c. 45. Fran. Pegn. in schol. 69. ad 3. par. director. inquisitor.

- 27 Et valent quidem constitutiones prædictæ, & similia statuta, & praxis hæc procedendi in absentes contumaces ita subsistit, vt tenet Ioan. And. in c. veritatis. de dol. & contum. & Bald. de pac. iur. firm. §. in iuria. colu. 4. vers. quæro vtrum valeat statutum. ad quod alleg. l. gallus. §. & quid si tantum. ff. deliber. & posth. gloss. quam dicit non esse alibi in d. l. locorum. C. de omni agro desert. lib. 11. & habetur plene per Nell. de bannit. in preludio. sequitur Foller. in d. verb. & si constebuntur. numer. 2. Mars. in tract. de bannitis. in verb. contumacia. numer. 45. Card. Alban. in lucubrat. in Bartol. in l. si duo patroni. §. si quis iurauerit. nu. 4. ff. de iure iur. Albert Bru. de statutis. in verb. contumax. vers. 4. & vbiq; omnes tenent statuta huiusmodi esse valida, & practica cõmunis appbat & cõmunis vsus: in tantũ vt valeant huiusmodi cõstitutiones, & statuta, etiam q̃ disponerent, q̃ ex sola contumacia, aliter non confitito de crimine, possit quis ad mortem condemnari, vt per August. de Arim. ad Ang. de malefic. in verb. quod fama publica. num. 84. vers. quærit Lud. ex Bald. qui ita dicit in c. 1. §. furtum. de pac. iur. firm. alios citat Mars. in tract. de bannitis. in verb. contumaciam. n. 133. vbi se remittit ad alibi dicta per eum. est enim hoc de iure positio, ita vt disponi possit, quod absens contumax damnetur, contra ius commune. vt declarat Bald. in l. absentes. C. de accusat. & in l. nec diu. C. de pœn. Imo. consil. 110. Guiliel. Bened. in d. c. Raynutius. in d. verb. mortuo itaque testatore. num. 157. in fin. Tiber. Decian. consil. 8. num. 96. vol. 1. qui dicit, id etiam colligi ex dictis per Bart. in l. hac autem. q. 2. ff. ex quib. caus. in poss. eat. & in auth. si omnes. C. si vt se ab hæred. abstin. & per Bald. & alios in l. venter. C. de iur. delib. & per omnes in l. decem ff. de verbor. obligationibus.

- 29 Et sensus est d. statutorum & constitutionum, vt cõtumax pro confesso habeatur, ac si in iudicio sponte ac solemniter esset cõfessus, ita declarat Bal. in leg. quoniam. ff. de his qui not. infam. & in l. si tutor. C. de inter. mari. & post eum Natt. dict. consil. 42. n. 8. Bonacoss. in suis com. opin. verb. contumacia sententia. relatus inter communes opinion. recens collect. tomo 2. libr. 9. titu. 30. de pœnis. numero 14. vbi ad hoc etiam alleg. Cyrill. in sum. crimin. titu. de question. §. 6. numero 21. & Ioseph. Ludou. in suis commun. conclusio. in 3. conclusio. vers. tertia coniectura Quæ tamen confessio ita ex vi huius statuti & constitutionis resultans, ficta dicitur confessio, ac præsumptiua. Iac. de Aretin. in lege final. de iura. calumn. Bald. in leg. ita demum. circa fin. C. de procuratorib. Mar. consil. 10. Roland. à Valle consil. 94. numero 4. libr. 3. & vbiq; omnes hanc fictam, & præsumptiuam confessionem dicunt, & plures infra allegauimus. cap. fin. num. 8.

- 30 Et plures confessio hæc à dictis constitutionibus & statutis inducta operatur effectus, quos re-

censet Foller. in dicto verb. & si constebuntur. 4. par. numer. 28. & aliis pluribus sequentibus. aliquos. Guili. Im. Benedict. in cap. Raynutius. par. 2. in ver. mortuo itaque testatore. 1. de testamen. & alij alibi.

Eorum primus est, quia æquiualeat confessio. 31 ni veræ in iudicio factæ, & præsentis parte. Bald. & Natt. in proximis citatis locis. Foller. in dicto verb. & si constebuntur. dict. numer. 28. Guilielm. Benedict. in dict. verbo. mortuo itaque testatore. numero 159. Ioseph. Ludou. vbi supra. Et ideo leges loquentes de confessione vera trahuntur ad hanc fictam confessionem, vt post Iac. Buir. & Bart. quos alleg. tradit Nell. de bannit. 1. part. 2. tem. q. 49.

Secundus est effectus, quia eundem operatur effectum, quem vera operatur, quod ex d. æquiparatione primi effectus satis superque probatur, & expresse Foller. in dict. loco. numero 30. vbi ad hoc alleg. Bald. & Paul. de Castr. alios recenset Roland. à Valle consilio 31. numero 7. volumin. 1. & consilio 94. numer. 5. volum. 3. Bertazol. consil. 82. numero 18. libr. 1. & consil. 83. numero 16. eod. libr. & consil. 335. numero 10. libr. 2. Vnde quemadmodum confessio vera 34 validat processum criminalem aliàs inordinatum, & nullum, iuxta not. per Bart. in l. si confessus. ff. de cussio. & exhibit. reo. & consil. 100. Innocens. & omnes in c. qualiter & quando. de accusation. Marsil. consil. 46. nu. 17. consil. 48. column. 2. & consil. 29. numero 5. vbi dicit communem. quem refert Bonacoss. in suis commun. opin. in verbo. confessio. relatus inter communes opinion. recens collect. tomo 2. libr. 7. titu. 19. de confessus. num. 6. & numer. 49. Roland. à Valle dict. consilio 31. numer. 4. & aliis sequentibus. Bos. in tract. caus. crimin. tit. de confess. num. 40. & ex pluribus communem dicit Iul. Clar. libro quin. sententiar. §. final. quæst. 55. versicul. item posset. & Fichard. in suis commun. opinion. verbo. confessio. relatus inter d. communes opinion. recens collect. tomo 2. libr. 7. titu. 19. numero 60. quia confessio iud. cij nec ordinem 35 nec telam requirit. vt voluit Bald. in leg. properandum. in princip. in fin. verb. C. de iudic. & sequitur Ange. de malefic. in gloss. comparuerunt dicti inquisiti, & consentitur totum. versicul. quæro an confessus. & Roland. à Valle d. consil. 31. numero 5. Ita etiam processum 36 criminalem inordinatum, & nullum confessio hæc ficta à statuto inducta validare videtur, vt per Bart. consilio. 100. quem refert, & sequitur Nell. de bannit. 1. part. 2. temp. quæst. 49. in fine. Marsil. dict. consilio 46. numero 19. Roland. dict. consilio 31. numero 7. Bertazol. d. consilio 83. numero 16. libr. 1. Quod tamen an procedat, & qualiter, diximus infra, capit final. numer. 217.

Prout etiam si virtute d. confessionis aliqui 37 banniuntur, & damnantur, non secus occidi poterunt, quàm alij banniti, qui ex veris probationibus condemnati fuissent. Et ita statutam loquens de vero maleficio, vel malefactore, locum habet in condemnato de maleficio ex contumacia, stante statuto, quod contumax habeatur pro confesso, vt consului: Bald. consil. 193. vol. 2. Alex. consil. 164. num. 8. libr. 7. Ang. tradit de malefic. in verb. qui iudex videns. col. 9. versic. quæro an contumacia. Ruin. consil. 84. nu. 7. volum. 4. Gozadi. consil. 61. numero 19. & 20. Blanc. in prac. crimin. fol. 66. numero 9. Bertazol. consil. 82. num. 21. & videtur huic opinioni adherere Mars. in tract. de ban-

bannitis in verb contumaciam, numer. 113. & Albert. Brun. de statutis. in verb. bannitus. versic. statutum dicit quod bannitus. et si Corn. conf. 281. volum. 4. contrarium consuluerit. Et pro eius opinione facit quod ipsemet Bald. dicit d. conf. 193. quod Dd. communiter dicunt, quod ille dicitur ¶ condemnatus de maleficio, qui fuit præsens, & fecit suas defensiones, & tamen fuit eis non attentis condemnatus, non autem ille, qui fuit contumax, & ita in contumaciam condemnatus, vt etiam ita magis communiter concludi attestatur Alexand. in l. si mora. post num. 13. ff. sol. matrim. quem refert Roland. à Valle. conf. 45. num. 66. lib. 1. & videtur hanc opi. tenere Guliel. Bened. in d. verb. mortuo itaq. testatore. num. 174. & seq. alios de communi attestantes refert Iul. Clar. lib. 5. sent. §. 1. vers. quero etiam. qui ita hanc opi. esse communem præsupponit in his terminis. & Bertazol. conf. 83. num. 9. lib. 1. & sequitur hanc opi. plures allegans idem Rolan. conf. 94. numer. 17. volum. 3. & Viui. post alios quos alleg. opi. commun. 770. vers. limitatur primum. relatus inter communes opi. recens collect. tom. 2. lib. 9. tit. 13. ad l. Corn. de fisci. post num. 89. sed subdit Iul. Clar. in d. loco, quod certe licet hæc opinio sit communis, credit tamē, quod cum difficultate posset obtineri in practica. Nam stantib. statutis, vel consuetudine, quod contumax habeatur pro cōfesso, videtur ¶ quod bannitus pro delicto in contumaciam possit proprie dici bannitus ex maleficio; non enim eo casu bannitur & condemnatur reus propter contumaciam, sed propter delictum, cuius plena probatio resultat ex contumacia, & tanto magis, quia videmus, quod ¶ communis vsus loquendi ita interpretatur, vt ille dicatur bannitus de maleficio, qui citatus pro maleficio non comparet, prout attestatur Salyc. in rub. C. de crim. stellio. circa fin. & dicit Iul. Clar. in d. loco, quod ita vidit pluries iudicari, & ipse etiam si casus contingeret, ita iudicaret. & quotidie videmus occidi impune bannitos de delicto in contumaciam, quinimo gaudent etiam beneficio nominationis ex bannimentis & constitutionibus indulto occidentibus bannitos. Et si aliter diceremus, sequeretur, vt dicit Bal. in dict. conf. 193. quod nullus bannitus impune offendi, & occidi posset, quod est contra statutorum, & constitutionum, impune offendi posse & occidi statuentium, verum sensum. ¶ quod præsertim procedit, si ex informationibus assumptis delictum probaretur. Cachera. decis. Pedemont. 105. numer. 12. & tangit prædictam difficultatem Foller. in d. ver. & si confitebuntur. 4. part. 3. part. num. 41. solum tamen allegans Bald. & Corn. in d. locis contrarios, & nihil firmat. Et ¶ quod dicunt Barto. Alexan. & alii in dicta l. si mora. procedit, quando quis est condemnatus pro contumacia. Non enim dicitur condemnatus ex maleficio, vt per eos in d. loco, qui ita in his terminis loquuntur, & vera ¶ erit eorum opinio, quod bannitus pro contumacia non potest impune offendi, sed quando, vt nos loquimur, quis est condemnatus in contumaciam pro delicto, quia pro eo citatus fuit contumax, vera & communis est opin. Bald. & sequacium supra relatorum, quod is bannitus possit impune occidi, et si in contumaciam damnatus fuerit, quia non pro contumacia,

sed ex maleficio in contumaciam damnatus delictur. Quam opin. in his terminis sequutus est etiam Bero. conf. 182. num. 14. conf. 197. num. 38. volum. 3. Catel. Corta. in suis memorabil. in ver. statutum. & ita hanc opi. sequutus animaduertit Alber. Brun. de statutis. in d. ver. bannitus. versiculo. statutum dicit, quod bannitus. vt etiam sequuti nouissime animaduertunt Pasett. conf. 189. num. 1. & seq. & Bertazol. dicto conf. 83. num. 15. lib. 1. qui notat Iul. Clar. quod ita vbi supra inaduertenter in hac quæstione, quæ in his terminis proponitur, loquutus fuerit, prout etiam ita antea loquutus fuit Cardina. Alban. conf. 8. num. 27. admittens pro communi contrariam opinionem, quæ loquitur, vbi quis pro contumacia condemnatus fuerit, non etiam ex maleficio in contumaciam. Et sequitur etiam hanc opi. Claud. Bertazol. ad Bart. Bertaz. patris conf. lib. 1. conf. 223. versic. 5. limitatur.

Et ¶ quemadmodum valet sententia lata ex 44 vera, & expressa confessione: ita etiam valet lata ex hac ficta confessione, vt dicit Guliel. Bened. in d. c. Raynuitius. par. 2. in d. verb. mortuo itaq. testatore. d. num. 173. id ex pluribus, quæ dixerat num. precedentibus ibi deducens. & probatur ex d. constitutione Marchiæ, & simil. statutis disponentibus, quod contumax habeatur pro confesso, & conuicto, & ponatur in banno, & postea condemnatur, & ex aliis infra alleg. eo cap. num. 226.

Prout ¶ etiam propterea, quia confessio ficta 45 eundem, quem vera effectum operatur, vt diximus, in bonis damnatorum de iure communi succeditur vigore auth. bona damnatorum. C. de bon. damn. licet reus in contumaciam ex forma statuti p pœna delicti bannitur, & condemnatur, vt tradit Bald. in c. 1. in prin. num. 14. de pace senen. & in l. eius qui. §. 1. num. 2. ff. de testamen. Iaco. in l. qui à latronibus. num. 9. & seq. eo. tit. Nell. de bannit. 1. part. 2. tempor. q. 2. post medium. Bertaz. d. conf. 83. num. 18. lib. 1. vbi num. seq. post plures, quos recenset, dicit, quod imo d. auth. bona damnatorum. locum habeat, etiam quando bona propter contumaciam annotantur.

Ita ¶ etiam, quia ficta confessio idem quod vera 46 operatur, quemadmodum condemnatus ex probationibus efficitur seruus pœnæ, ita seruus pœnæ efficitur condemnatus in contumaciam ex forma statuti, vt per Aret. in dict. l. eius qui. §. 1. colu. penult. & fin. ff. de testam. quem refert & sequitur Berta. d. conf. 83. num. 19.

Non ¶ tamen hoc perpetuum est, quod ficta 47 hæc confessio idem quod vera operetur, cum in certis casibus eundem non operetur effectum, de quibus per Guliel. Bened. qui quatuor ponit differentias in d. verb. mortuo itaque testatore. d. num. 173. & alii anteced. & late etiam Roland. à Valle. conf. 94. volum. 3. vbi plures colligit differentias, vt etiam in consilio 31. volum. primo. de quibus infra suo loco dicemus.

Tertius ¶ effectus est, quia confessio hæc ficta 48 liquidissima dicitur probatio. l. manifesta. vbi Alexan. ff. de iureiur. Foller. post Gulielm. Benedict. quem allegat. in d. verb. & si confitebuntur. num. 28. Ruin. conf. 19. numer. 3. volum. 5. Rimin. iun. conf. 217. num. 13. volum. 2. Berta. d. conf. 82. num. 12. Natt. conf. 542. num. 8. & seq. volu. 3. Ioseph.

- Joseph. Ludo. d. 3. conclus. vers. 3. coniectura. pro quo facit, quod supra diximus, quod virtute fictæ confessionis bannitus non secus offendi & occidi potest, quam alius bannitus, qui ex veris probationibus condemnatus fuisset. Et quod sit liquidissima probatio, sentit Angel. in l. ob hac verba. numer. 5. ff. de his qui not. infam. et si Foller. in d. verb. et si confitebuntur. numer. 2. ex gloss. in d. l. locorum. C. de agric. & censit. li. 49 bro 11. dicat, quod contumacia est ficta probatio; quod antea etiam dixerat Nell. de bannit. in praludio. & Marfi. in tract. de bannitis. in verbo contumaciam. numero 140.
- 50 Quartus est effectus, quia habitus pro confesso etiam post peremptam instantiam condemnari potest, secundum Io. Andr. in cap. fin. de confess. Pet. de Anch. in c. 2. eod. tit. Alexand. ad Bart. in l. absentem. ff. de pen. & Foller. vbi supra. numer. 32. Quamuis Roland. à Valle contrarium teneat in d. consi. 94. numer. 13. vol. 3.
- Quintus est effectus, quia ficta hæc confessio pro ficta condemnatione habetur, ut vult Corn. consilio 55. colum. 2. lib. 4. numer. 5. id colligens ex Bart. in l. infamem. ff. de public. iudic. & sequitur Foller. in d. verb. & si confitebuntur. numer. 31. sed videntur concurrere duæ fictiones, scilicet ficta confessio, & ficta condemnatio. contra l. 1. C. de dot. promiss. cum simil. quod & considerat Corn. d. consi. 55. numer. 6. & facit quod infra diximus cap. fin. nu. 216.
- 51 Sextus est effectus, quia non valet sententia contra istam fictam confessionem. Bal. in l. error. C. de iur. & fac. ignor. Foller. in d. loco. nu. 33. qui alleg. etiam Alex. in d. l. absentem. ff. de pen.
- 52 Septimus est effectus, quia ex hac ficta confessione notorium resultat, ut per eundem Foller. in d. loco. numer. 34. post Bald. & Alexand. vbi supra. & Guliel. Benedict. in d. sapius citato verbo. mortuo itaque testatore.
- 53 Octauus est effectus, quia contumax habitus pro confesso non appellat. de quo late etiam Foller. in d. verb. & si confitebuntur. nu. 35. & nos plene diximus infra eo. cap. numer. 59. 109. 261. quibus addo Albert. Brun. de statutis. in verb. contumax. vers. stante statuto. & alius seq. quod tunc hodie in statu ecclesiastico bannitus, & condemnatus in contumaciam captus appellatione se tueri non potest, cum ea non obstant sententia exequi possit ex Motu proprio Pii IIII. & Pii V. ex quibus in bannito capto cessat controuersa illa opinio, an stante statuto, quod contumax habeatur pro confesso & conuicto, ut voluerunt d. Constitutiones Marchiæ lib. 4. cap. 10. possit appellari, ut copiose diximus d. locis. & tunc cum in d. Motu proprio Pii IIII. per Pium V. confirmato, generaliter mandetur, quod contra bannitos & condemnatos captos, appellationibus quibuscunque non attentis, sententia exequatur, nisi diceremus d. motum proprium plerunque ut alias constitutiones recipere interpretationem secundum ius commune. l. 2. C. de noxal. Alcia cons. 52. prefertim, quando non constaret, legem nouam velle corrigere iura antiqua, ut post alios, quos allegat. tradit Rim. iun. consi. 15. numer. 37. lib. 1. magis in terminis. Corn. consi. 300. numer. 4. lib. 3. & diximus infra eo. cap. numer. 399.

videtur in omni casu sententiam exequendam esse non attenta appellatione, tam scilicet, si ita bannitus habitus sit à statuto pro confesso & conuicto, quam si tantum pro confesso. Ut etiam tam si esset verus contumax, quam si verus contumax non esset. Prout etiam tam si ultra contumaciam examinati essent testes, quam si ex sola contumacia sequuta esset. Lex tamen generaliter loquens, generaliter plerunque debet intelligi. l. 1. §. generaliter. ff. de leg. prastan. & vbi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus. l. si vero. §. de viro. ff. sol. matr. imo vero tunc lex indistincte loquens indistincte debet intelligi, nisi per aliam legem de eadem materia loquentem distinguatur. l. de precio. ff. de publi. in rem actio. Rim. iun. consi. 410. numer. 29. lib. 4. & consi. 287. numer. 2. vol. 3. cum concord. Et tamen alias de iure prædicti casus distinguuntur, ut aliud in vno, aliud in altero statutum videatur. Nam ut Nell. de bannit. 4. par. 1. temp. & post eum Foller. in d. verb. & si confitebuntur. n. 35. dicitur distinguatur, quod si statutum dicit, quod habeatur pro confesso & conuicto, non potest appellare. per l. 2. C. quor. appel. non recip. cum aliis infra allegand. d. numer. 261. Si vero tunc dicit, tantum haberi pro confesso, tunc autem est verus contumax, secundum ea qua habentur in l. properandum. §. fin. autem reus. C. de iudic. l. 1. C. quor. appel. & l. ad peremptorium. de iudi. & late Foller. in d. verb. & si confitebuntur. in princ. & Bursat. qui plures congerit, consi. 225. numer. 151. lib. 2. & non potest appellare, non ex vi fictæ confessionis ex statuto ex contumacia inductæ, sed ex natura veræ contumacie, quam conclusionem sequitur etiam Bursat. plures congerens, & dicit communem d. consi. 225. numer. 133. & d. constitutio Marchiæ d. cap. 10. libro 4. iam habet contumacem non solum pro confesso & conuicto, sed etiam pro vere contumace, & ita tunc ex hoc etiam videtur tollere appellationem, ut expresse altera constitutio. lib. 6. cap. 2. appellationem tollit, quatenus ibi expresse prohibet, ne manifestus contumax appellare possit. Quamuis hoc tunc secundum Nell. vbi supra, non procederet, primo, si venerit adhuc Iudice p. tribunali sedente l. diuus. ff. de resit. in integ. secundo, si ex forma statuti reseruaretur etiam post latam sententiā aliquod tempus ad purgandum moram, seu contumaciam. l. 2. C. si pend. appell. mors inter. fin. autem tunc non est verus contumax, ut regulariter est non citatus personaliter, tunc autem iudex ultra contumaciam testes habet, quos examinavit, & tanquam confessus & conuictus non appellat. d. l. 2. C. quor. appellat. Bursat. post Nell. & Foller. quos alleg. in d. consi. 225. numer. 134. lib. 2. Aut ex sola contumacia condemnauit, & poterit appellare, non ea ratione, quod sit mulcta, quia non est simpliciter verum, ut per Nell. & Foller. in d. locis. & subdit Foller. ibi, quod tunc in Regno in materia foriudicationis non appellatur, sed tantum de nullitate dicitur, ut habetur in constit. penam eorum. & ibi per Bd. prout tunc nec in dominio Mediolani appellatur à sententia criminali, nec diffinitiva, nec interlocutoria, ut dicit Boss. in tract. causar. crim. tit. de literis princip. bannit. admitt. col. fin. in prin.

Quemadmodum tunc eadem sit distinctio, quando reus esset præsens, & vere fateretur. Nā si esset etiam

etiam conuictus non potest de iure appellare. dicta l. 2. C. quor. appellat. non recip. vbi not. late Iul. Clar. libro 5. sentent. §. fin. quest. 94. versic. 1. dicens, ¶ quod non solum in crimine homicidii, veneficii, adulterii, maleficii, & vis publicæ, de quibus in dicta l. secunda. sed generaliter etiam in omnibus aliis casibus hoc procedit, secundum communem opinionem. de qua testatur Imo. in l. fina. §. iussus, num. 8. ff. de appellatio. Butr. in tracta. de notorio. articulo 4. numer. 56. qui est in capitulo vestra. de cohabit. cleric. & mulier. Duen. reg. 156. in fine. Decis. in capitulo. cum speciali §. porro. num. 4. vbi Franc. colum. 2. versic. in gloss. in verbo per confessionem. Couar. pract. quest. capit. 23. num. 5. Ioseph. Cum. in ritu magn. cur. Regni. Sicil. capit. 74. num. 20. Hyeron. Magon. decis. Lucen. 49. numer. 3. & late D. Rober. Lancelot. l. C. Perusinus, & preceptor haud penitendus, ac clarissimus in Romana Curia aduocatus, in suo vt locupletissimo, ita etiam eruditissimo tracta. de attentatis. 2. part. capit. 12. ampliat. 4. num. 12. Benedic. Cap. in suis regu. relatus inter communes opin. recens collect. tom. 2. libr. 7. titul. 74. quorum appellat. non recip. num. 4. Eichard. & Bonacof. in eorum commun. opin. relati inter d. commun. opin. in d. loco. num. 6. & 7. Viu. commun. opin. 50. relatus & inibi, 68 num. 17. Et ¶ requiritur vtrumque coniunctim, vt appellari non possit, quod scilicet quis sit conuictus, & confessus. Bald. in dict. l. 2. C. quorum appellat. non recip. quam opin. veram dicit & communem Anton. Gomez. capitulo. 13. delict. numero 31. etiam si agatur de crimine laesæ maiestatis. Quam etiam sequuntur Iul. Clar. dict. quest. 94. versicul. 1. Ioseph. Cum. in dicto loco. numer. 21. & sequen. & Viui. dicta opinio. 50. Et ideo ¶ si talis confessus & conuictus appellaret, erit vt que appellatio reicienda, neque debet in executione superferri, vt etiam de consuetudine obseruatur, vt dicit Bart. in l. qui vltimo. in fin. verb. ff. de pæn. prout illum refert Afflict. super secunda part. const. regni, rub. 10. numer. 56. licet Bart. ibi loquatur de expectandis decē diebus, vt animaduertit Iul. Clar. d. quest. 94. versic. 1. & de quibus ipse dixit. eod. §. fina. quest. 96. circa princip. & est expressa dispositio d. constitutionis Marchia libro 6. capit. 2. in quib. caus. appellat. non valeat. quod simul sponte in iudicio confessus, & conuictus non appellat, & Iudex peccaret, si hoc casu appellationemmitteret, vt not. dixit Guid. Pap. in tract. de appellat. questio. 120. colum. 5. versic. sed aduertat, quod not. dictum dicit D. Robert. Lancel. vbi supra d. 4. ampliat. 2. par. cap. 12. de attentatis num. 12.

70 Si vero ¶ esset tantum confessus, & non conuictus, appellare potest, si ¶ suam reuocauit confessionem, alias si non reuocauit, non auditur appellans, sed morti iuste tradi potest. secundum gloss. in ca. Romana. §. fin. autem. in verb. vel de quo. de appellat. in 6. quam sequitur communis practica Assessorum, vt dicit Bald. in l. 1. post num. 10. versic. interdum autem. C. ne ex delict. defunct. quem plures sequuti sunt, qui etiam de communi testantur, quos refert Iul. Clar. dict. questio. 94. versic. 1. Et ¶ licet aliqui dixerint, quod hoc solum locum habeat de iure canonico, vt scilicet confessus tantum non possit appellare, tamen vt dicit Iul. Clar. in dicto loco. ex Carrer. & Boss. quos allegat. magis communis opin. est, quod in hoc differen-

tia non est inter ius canonicum & ciuile, sed quod vtroque iure ille, qui est solummodo confessus, & non conuictus, non auditur appellans, nisi contra suam confessionem causam probabilem in appellatione deducat. Et late tradit Couar. d. cap. 23. pract. questio. versic. secunda conclusio. vt etiam tradit Viui. commun. opin. 51. relatus inter communes opin. recens collect. tom. 2. libr. 7. titu. 24. quor. appellat. non recip. numero 5. vbi dicit communem, & de consuetudine obseruari: vt communem etiam dicit Michael Graff. similiter relatus in dict. loco. numer. 8. & crebriorem esse sententiam, & criminalistas omnes ita sentire dicit Vulpel. conf. 137. num. 6. Et hæc ¶ lo- 73 cum habent etiam si confessus esset per torturam, dummodo postea ratificauerit. vt dicit Carrer. in pract. crimin. fol. 13. num. 17. folio 32. post num. 46. fol. 65. post num. 101. fol. 136. num. 175. De consuetudine tamen, non autem de iure, vt per eum in d. locis, qui dicit, quod hodie ex consuetudine Iudices obseruant, quod ex sola confessione spontanea, vel etiam per torturam extorta, & perseverata, exequatur sententias capitales, non admissa appellatione, licet ¶ male (inquit ille) faciant, & contra ius canonicum, & ciuile. Cui videtur assentire Vulpel. d. 74 conf. 137. num. 7. Potest ¶ tamen Iudex a quo, si velit, appellationi deferre, sed si putat, ei non esse deferendum, potest sententiam exequi, priusquam ei sit inhibitu, vt conclusum fuit per Curiam Tholosan. in decis. 176. & de consuetudine ita seruatur, vt ex aliis dicit Iul. Clar. dict. quest. 94. versic. 1. circa fin. & sequitur Ioseph. Cum. d. cap. 74. num. 23. & D. Robert. Lancel. dict. 4. ampliat. numer. 13. & sequen. & ibi subdit numer. 18. ex Capic. decis. 137. numero 17. quod in magna Curia Neapolit. ex privilegio appellatione in criminalibus non retardat executionem, & si periculum est in mora, etiam pendente appellatione, non retardatur executio, vt dixit Boer. decis. 153. numero 3. quo casu inquit idem Boer. decis. 259. numer. 5. quod Iudex potest exequi, & deinde scribere processum, quod dictum refert, & sequitur idem D. Robert. in dict. loco. numer. 16. & limit. 43. numer. 8. & 10. ea. 2. part. & cap. 12. Et licet qui ¶ ex confessione damnatus fuerit, regulari- 76 ter nō audiatur appellans a iudice inferiore, audiendus tamen est a superiore, ad quem appellauit. quod gloss. not. in d. cap. Romana. §. fin. autem. verb. mandatur. quam sequuntur Dd. ibi. de appellat. in 6. Felyn. in cap. significasti. 1. de homicid. colum. 2. idem Felyn. in cap. ad abolendam. de hereti. Abb. in cap. pastoralis. in princip. & ibi iuniores. de appellat. Couarru. dict. capite 23. pract. quest. paulo antenu. 6. versic. quacumq. tamen in causa.

Si ¶ vero tantum esset conuictus, quod caput 77 Iul. Clar. in d. loco. non est prosequutus, similiter appellare potest. d. l. 2. C. quor. appellat. non recip. & ibi Dd. & alij supra allegat. in d. locis. qui vtrumq. requirunt, vt appellans nō audiatur, q. scilicet sit confessus, & cōuictus, alioquin altero deficiente appellatio de iure denegari non debet. d. l. 2. & per Dd. in d. locis. Et ideo ¶ conuictus tantum solet per Iudicē poni ad 78 torturam, vt ore proprio delictū confiteatur, nec ita vt confessus & conuictus appellare possit, vt ex Bal. & alijs. quod ita Iudices obseruant de consuetudine, & quod

& quod hæc est communis practica & communi-
 * ter obseruatur, dicit Iul. Clar. lib. 5. senten. 5. fin. q. 64.
 versic. scias. & post eum Ioseph. Cumi. d. c. 74. in ritu
 mag. cur. regn. Sicilia. nu. 25. & idem in tractat. de syndi-
 cat. cap. 21. num. 5. cum alias conuictus tantum, licet
 negaret, condemnari possit, Felyn. in c. ad nostram.
 colu. 1. de probatio. cum aliis, vt per Boss in tractat. cau-
 79 sar. crim. tit. de conuict. nu. 3. & seq. qui subdit, quod
 conuictio est illa, quæ fit per testes, instrumenta,
 indubitata indicia, argumenta, vel per notorium,
 secundum Dec. in c. ar. si clerici. in r. not. de iudic. & a-
 lios, quos citat ipse Boss in dict. loco. & sequitur Ioseph.
 80 Cumi. d. c. 74. num. 26. qui subdit, quod cautela est
 Iudicis ponentis conuictum tantum ad torturam:
 ne scilicet possit appellare, quod præmittat prote-
 stationem in actis, quod non intendit eum torque-
 re super probatis, alias si sine d. protestatione ille
 torqueretur, & in negatiua persisteret, indicia, &
 probationes purgasse diceretur, & absolendus es-
 set, vel saltem non posset in pœnam ordinariam
 condemnari, vt per eum ibi, & per Iul. Clar. d. q. 64. ver-
 81 sic. veritas est. & fatuus & iniustus aliàs Iudex re-
 82 putaretur, vt dicunt iidem ibi: siquidem & tormentis
 locus non est, vbi crimen aliis probationibus pro-
 batum apparet, sed tunc demum illis Iudices vti
 debent, cum aliis probationib. delictum non pro-
 batur. text. est in l. diuus Pius. & ledictum. ff. de quest.
 illi qui. s. q. 5. gloss. in sum. 15. q. 6. annotarunt passim Doct.
 præsertim Gand. de malefic. rubr. de quest. in princ. Ang. de
 malefic. in verbo, fama publica. q. 2. Paul. Castr. in l. si quis
 in hoc genus. C. de episcop. & cleric. Alber. in d. l. 2. C. quor.
 appell. non recip. Brun. de indic. & tortur. quest. 5. versic. 6.
 & ita tandem concludunt omnes Doctor. vt dicit
 * Pract. Corrad. fol. 289. post nu. 6. & ita obseruat con-
 suetudo, vt dicit Ang. in l. fin. post num. 4. C. de questio.
 & Boer. decis. 163. num. 1. & ex eis Iul. Clar. d. q. 64. vers.
 debet etiam Iudex. vbi ex aliis dicit etiã esse commu-
 83 nem opin. & quod iudices aliter obseruantes tenen-
 tur in syndicatu; quam communem sequitur etia-
 iam Couar. d. c. 23. pract. questio. num. 5. dicens tamen,
 hoc potissimum refragari predictæ praxi torquen-
 di reum conuictum, vt si delictum confiteatur, non
 possit vti confessus, & conuictus appellare: quod
 84 & cautè siquidem iudices vti debent quæstionibus
 & tormentis, cum plerumque multa mala ex his
 contingant, & sæpissimè torquentur innocentes,
 vt appareat nocens, & cū quæritur, an sit nocens,
 cruciatur, & innocens luit pro incerto scelere cer-
 tissimas pœnas, non quia illud commississe detegi-
 tur, sed quia commississe nescitur. Torquet etenim
 Iudex accusatum, ne occidat nesciens innocentem,
 at sit tunc frequentissimè, vt per ignorantiam mise-
 riam, tortura & innocentem occidat, quem, ne in-
 nocentem occideret, torferat. Hæc, & multa piè, &
 eleganter aduersus tormentorum vsum scribit di-
 uis Augustin. lib. 19. de ciuitate Dei, c. 6. cuius loci a-
 liud tamen agentes, & supra meminimus in præfat.
 85 num. 68. & ibi Lud. Viu. in annot. ad ipsum August. hoc ti-
 psium inuentum tormentorum alienum esse cen-
 86 set à Christiana pietate. Nos verò & non adeò im-
 probamus tormentorum, & quæstionum vsum etia-
 iam in Christiana Republica, modo Iudices cau-
 tè legitimis indiciis præcedentib. optimo zelo ve-
 ritatis inquirendæ vtantur; quod & censet Couar.

in d. loco, quicquid dixerit Lud. Viues vbi supra, quæ
 in hoc non sequor, & propterea subdit Couar. ibi,
 quod si pleriq; visum est Bald. & sequacium opi-
 nionem falsam esse, & ideo & non esse licitam conui-
 ctum legitimè torquere, vt deinde confessus deli-
 ctum appellare non possit, asseuerat idem Bald. pa-
 rum sibi constans in l. qui sententiam. C. de pœn. vt re-
 fert Bru. cum sequutus de indic. & tort. d. q. 5. nu. 16. & alij
 etiam tenuerunt, quos in d. loco recenset Couar. dices
 hanc esse communem opin. & ita praxim prædictam
 dubiam admodum esse, aduersus quam non mo-
 dicè exclamant Ang. Ign. Cephal. & Ferrat. vt
 eos refert, & sequitur Vulpel. consil. 4. numero 8.
 libr. 1. & Viui. in commun. opin. 56. relatus inter commu-
 nes opin. recens collect. tom. 2. libr. septimo. titul. 21. de ap-
 pellat. num. 202. vbi dicit hanc opin. communem, &
 contrariam falsam esse. Merito & non seruatur in
 88 ducatu Mediolani, in quo sic sanctè explosa est: so-
 lum enim torquetur conuictus, vel confusus super
 sociis & aliis criminibus, vt dicit Iul. Clar. d. q. 64. d.
 versic. veritas est, & versic. & successiue. vbi dicit, qui de-
 linquentes in illo Dominio particulariter super a-
 liis criminibus interrogentur; & hanc practicam
 laudat Couar. d. c. 23. post d. n. 5. Et ego nunquam vi-
 di seruari in statu Ecclesiastico, nec vnquam serua-
 ui d. practicam torquendi conuictum, vt confes-
 sus nequeat appellare. Et si & quibusdam placuerit
 89 opinionem Bald. æquam esse, ac licitè posse admit-
 ti, quoties Iudex ex circumstantiis viderit, reum i-
 ta conuictum esse, vt Reipublicæ expediat, statim
 non admissa prouocatione publicè puniri, & ipsum
 iniqui, ac per calumniam nolle confiteri veritatem,
 vt appellatione proposita differat iustam sceleris
 punitionem, ita Nauar. in c. inter verba. 11. quæst. 3. cor-
 rolaria 64. ad fin. & doctè quidem, & resolute. vt in-
 quit Couar. dict. cap. 23. post numerum 5. vers. prima. con-
 conclusio. qui tamen ob frequentem quorundam iudi-
 cum in puniendis criminibus audaciam, ne dicat
 scruitium temerariam non audet omnino Baldi
 sententiam probare. Quæ & tunc falsa est, & mani-
 90 festè iniqua, cum Iudex non alia ex causa torquet
 conuictum, quam vt appellationis auxilium au-
 ferat; quod & asseuerat Vulpel. d. consil. 4. nu. 11. libr. 1.
 fatetur tamen eò loci Couar. quandoq; etiam & 91
 si rarè conuenire publicis sceleratissimorum ho-
 minum punitionibus, Bald. opinionem cautè ad-
 mitti, præsertim in his criminibus, quæ enormia, &
 grauissima sunt, vt scribit Afflict. in constit. regn. lib. 1.
 rubr. 27. num. 59. in constitut. si damna clandestina. & se-
 quitur Vulpel. d. consil. 4. nu. 9. qui subdit ex eiusdem
 Bald. sententia in l. fin. C. de iur. calum. hoc in casu a-
 trocissimi criminis, ad quem eam Bald. praxim
 restringit post Afflict. & Couar. vbi supra. ita demum
 illam esse seruandam, cum Iudex plenariam habet
 de maleficio certitudinem: secus quando saltem
 non omnino certi sumus, an ex probatis plena
 oriatur probatio, quo in casu si torqueatur reus, &
 in negatiua persisterit absolutio sequi debet, vt
 per eum ibi nu. 11. & 13.

Et quoad confessos tantum vel conuictos tan-
 92 tum, vt appellare possint, videtur probare d. con-
 stitutio Marchiæ li. 6. c. 2. quatenus ibi casus ille ex-
 cipitur, quando quis spontè confessus, & conuictus,
 vt is scilicet appellare non possit, & ita sub regula

- 93 affirmatiua, quæ est, † quod appellatio semper admittitur, si specialiter non sit de iure prohibita, etiam in criminalibus, secundum Bart. in l. qui vltimo
- 94 *supplicio. ff. de pæn. & etiam † in crimine læsæ maiestatis, humanæ scilicet, cum secus † sit in crimine hæresis, vt copiosè prosequitur Couar. d. c. 23. pract. q. post nūm. 4. vers. 6. est omnino. casus remanet, in quo quis tantum est confessus, vel tantum est conuictus: quia † exceptio firmat regulam in contrarium in casibus non exceptis secundum Bart. in l. quæstionum. §. denique. ff. de fund. instru. Dec. in l. 1. nūm. 26. ff. de reg. iur. & in consil. 552. nūm. 3. consil. 604. cum aliis, vt per Franc. Dec. consil. 14. nūm. 24. consil. 32. nūm. 6. & 22. consil. 62. nūm. 40. consil. 82. nūm. 3. & 18. consil. 101. nūm. 12. & 82. consil. 111. nūm. 5. & 37. lib. 1. & alibi passim Docto.*
- 97 Vt videtur etiam quoad confessos tantum † Motus proprius Pij V. cui titulus est. Reformatio Motus proprii Pij Papæ IV. super admissione appellationū causarum criminalium; quo Pontifex ille statuit, quod quoad confessos liceat iudici à quo non obstat appellatio & inhibitione etiam emanata à iudice ad quem ad vltiori executionem pro pœnæ consequutione procedere. Sed hoc quoad pœnæ pecuniariæ consequutionem, cuius tantum respectu Pius V. ibi d. Motū proprium Pij IV. reformauit, pœnæ verò capitalis pecunia non æstimabilis, Pius V. nihil disponit, vnde casus remanet sub dispositione Motus proprii Pij IV. Quoad condemnatos tamen in cōtumaciam, qui absentes sunt,
- 98 quos tita demū ad appellandum admittit, si prius in carceribus se constituerint, & si capti fuerint post annum, vel etiam infra annum appellatio non obstante, executioni sententia demandari debet, vt in d. Motu proprio Pij IV. & Pij V. etiam de quibus infra in calce tractatur. Quò vero ad alios, qui præfentes condemnarentur, nihil dicitur in dict. Motibus propriis, vnde standum est dispositioni iuris communis, nisi aliud specialiter determinatum fuerit, vel à statutis, & constitutionibus locorum. l. commodissime. ff. de liber. & posthu. cum concord. vt etiam nisi aliter de consuetudine feruaretur, prout Couar. d. cap. 23. pract. quæstio. post
- 99 nūm. 5. vers. vsus tamen dicit, quòd vsus forensis apud Hispanos, & ferè toto in orbe Christiano hætenus obtinuit, vt in criminalibus, vbi corporalis pœna infligenda est, appellatio minimè admittatur, ad executionem impediendam, siue quis damnetur ex propria confessione, siue testib. fuerit tantum conuictus, vt etiam de consuetudine obseruari, & esse communem sententiam dicit
- * Viui. loquens solum de confesso, in suis comm. opin. in verb. appellans. opin. 51. relatus inter comm. opin. recens collect. tom. 2. lib. 7. titu. 24. nūm. 5. licet ipse, vt subdit, hunc vsus non probet, & non opinetur probari
- 100 iure posse. Idcirco Iudices † admonet, vt priusquàm exequantur criminales sententias cautissimè singula expendant: poterit enim contingere, quem falsis testibus conuictum fuisse, aut iniquissima, ac crudeli admodum quæstione inductum, & coactum esse crimen de se falsum fateri, cuius rei veritas forsan apud appellationis iudicem cōstare poterit, & propterea licet ij non audiantur appellantes, ex consuetudine à iudice inferiori, deberent
- 101 † tū, vt supra diximus, audiri à superiore, ad quem

appellaretur. Quamuis † si manifestum sit damnatum ad mortem, vel aliam pœnam iustè, & verè cōuictum esse, executio appellationis iniquæ causa, & prætextu, differenda non sit, vt subdit Couar. in d. loco. Et quo ad confessos tantum putat Viui. vbi supra, appellationem admittendam esse, si causa iusta expressa fuerit in appellatione gloss. est in c. Romana. §. si autem. de appellatio. in verb. mandetur. cum qua transeunt omnes ibi & Docto. in cap. 3. & in c. consiluit. 1. de appellatio. not. Bartol. in leg. à sententia. ff. de appellat. Cuman. consilio 60. & Lanfranc. in clement. dispendiosam. de iudic. Vbi † verò error, seu alia iusta causa in appellatione non allegaretur, tunc quipè procederet dict. communis opinionis & consuetudo, & Iudex non obstante appellatione simpliciter interposita, sententiam exequi posset, vt clarius, & latius prosequitur Foller. in pract. crimin. in verb. penis debitu feriantur sub nūm. sexto. ad quem Viui. vbi supra se remittit, & supra diximus nūm. 71. & aliis seq.

Nonus † est effectus, quia contumax in banno positus si post terminum banni velit comparere, de sua innocentia docere tenetur, & ita non commississe delictū, super quo habitus fuisset pro confesso in vim fictæ confessionis statutarie. Nam, vt intelligas, dubium non est, quin licet d. cōstitutio Marchiæ, aut quodlibet aliud statutum contumacem habeat pro confesso, possit tamen † probari innocentia talis fictæ confitentis, & ita probari contrarium contra fictam confessionem, nō commississe scilicet delictum, super quo bannitus habitus fuit pro confesso in vim statutarie confessionis, prout in terminis similis statuti voluit Bald. in d. lita demum. C. de procurat. dicens, quod † stante huiusmodi statuto, quod contumax habeatur pro confesso, poterit tamen contumax appellare, & probando rem aliter se habere, obtinebit, secundū eum, licet † appellatio confessionē non rescindat, neque alia acta probatoria, & idem etiam consiluit in quæstione de facto, prout eum refert, & sequitur Paul. Castr. in l. 2. §. quod si actor. C. de iuram. calumn. & Alber. Brun. de statutis. in verb. confessio. vers. sic. statuto cauetur. idem voluit Imol. & Ang. in leg. creditor. §. iussus. ff. de appellat. vbi & hoc idem sentit gloss. dicens, † quod qui à iure habetur pro confesso, condemnatus potest appellare: potuit enim esse, quod errauit, quasi dicat, quòd si errauit, non obstat ei ficta confessio, & illam gloss. sequuntur ibi Bart. Ang. Raph. Cum. Bald. & Salic. in d. l. secunda. C. quorum appellat. non recip. & idem sentit gloss. Ioan. Andr. in dict. capitulo, Romana: §. si autem. in verb. confessus. & Lap. & alij in cap. cum speciali. §. porro. de appellatio. idem etiam sentiunt Dyn. Bartol. & Docto. in leg. pen. §. ad crimen. ff. de public. iudic. & in leg. seruum quoque. §. publicè. ff. de procurat. in illa quæst. an stante statuto, quod contumax absens possit condemnari, admittatur procurator, seu excusator; prout eos ponderat Corn. hanc sequutus opin. consil. 45. post nūm. 7. lib. 3. dicens † quod licet communiter sint statuta, quòd contumax habeatur pro confesso, tamen Docto. communiter velunt in dict. locis, & in l. reos. C. de accusat. & in leg. venient. de appellat. quod probari possit innocentia talis fictæ confitentis, & subdit, quod ita ipse tenuit

- nuit etiam legendo in d. §. quod si actor. & in d. §. iussus. ac etiam consulendo pluries, ut sanè consuluit etiam in cons. 173. num. 6. & cons. seq. eo. 3. vol. Et sequitur Paul. Cast. Angel. & Salicet in l. 2. vbi & Iason. num. 6. C. qui testament. fac. pos. Dec. in cap. 2. in princ. de probatio. Mynsing. sing. observatio. centur. 2. observat. 88. & sentit Ang. in l. si debitor ff. de iudic. Bartol. in l. fin. §. 1. post gloss. ibi. ff. de appellat. Abb. in cap. 1. num. 26. ut lit.
- 109 non contest. dum ipse ibi, & alii alibi dicunt, quod si aliquo statuto cautum est, quod non comparens habeatur pro confesso, quod poterit appellare, & ita probare suam innocentiam, rem aliter se habere, sequitur etiam hoc Albert. Brun. de statutis. in verb. confessio. versic. statuto cautur. Hypol. Banacoff. qui de communit. statuit ex Corn. d. cons. 45. part. 1. commun. opin. crim. in verb. contumax reus. Ioan. à Roias. in sing. in fauorem fidei sing. 165. numero
- * quarto. & Francisc. Becci. d. consil. 11. nu. 6. lib. 1. dicens, quod hoc est communiter receptum, quod quando 110
- † reus bannitus vult assumere onus probandi, quod delictum non commisit, quod audiri debet, & latè consuluit Natt. cons. 444. lib. 2. ut etiam consuluit Neuizant. consil. 60. num. 2. & aliis seq. vbi multis comprobatur; & sequitur etiam Iac. Menochius de arbit. iudic. casu 416. n. 38. & nemo profecto negat, & habemus d. constitutionem Marchiæ d. c. 10. lib. 4. vbi expressè dicitur, quod si bannitus post terminum banni, & ante sententiam quandocunque cōparuerit personaliter, & per se, & se excusare voluerit, & super crimine se defendere, audiatur super crimine, non obstante, quod terminus banni lapsus esset, ac etiam post sententiam, si supplicauerit, & in carcerem se constituerit, & innocentiam
- 111 suam purgare voluerit, nisi tunc esset insignis, & famosus latro, vel homicida, aut delinquens consuetudinarius, quos sic excipit à dicto beneficio probandi innocentiam, ut etiam aliàs de iure, quando essemus in notorio, & manifesto raptore, aut famoso latrone non permittitur appellatio de iure etiam de benignitate iuris canonici, secundum Rom. consil. 124. Aufre. ad ult. decis. Tholos. circa fin. Rip. inc. sape, n.
- 112 3. de restit. spoliat. & eruditissimus D. Robert. † Lancelot in d. suo eruditissimo tractat. de attentatis. cap. 12. de attent. appellat. pend. limitat. 25. num. 25. Ut etiam
- 113 habemus † constitutionem Iul. II. confirmatam à Pio IV. de qua infra in calce huius tractat. quæ neminem excipit, quod banniti etiam ex homicidio in carceribus constituti in quocunque iudicii statu, & instantia causæ etiam ad cōclusionem deductæ, ac etiam post sententiam, si supplicauerint, ad probandam eorum innocentiam admittantur. Quinimo ante sententiam dicti summi Pontif. † concedunt iudicibus arbitrium admittendi etiam procuratorem, excusatorem, defensorem, vel alium ut quemlibet de populo, ad probandam pro talibus citatis, & contumacibus innocentiam in quocunque iudicii statu, & instantia causæ etiam ad cōclusionem deductæ, quamuis statutum adesset, quod contumax p. confesso haberetur, ut ibi. Et si fortè Iudex aliqua ratione inductus, &c. Nouerāt enim
- 115 summi illi Pont. audientiam † seu defensionem alicui non esse negandam. lita diuus. ff. de adoptio. cap. 1. de caus. poss. & proprie. clement. pastoralis. de re iudic. etiam excommunicato. c. cum inter. §. si. de exceptio. cum
- fit de iure naturali. ut d. clem. pastoralis. §. ceterum. ut nec etiam Diabolo, si litigaret, aud. etia, & defensio auferenda est, ut dicit Abb. in c. si quis contra clericum. in repet. num. 48. de foro compet. alleg. c. eorum. 11. q. 3. & c. cum inter. de exceptio. Quamuis † si aliquis 117
- hæreticus esset relapsus, quia in abiuratâ hæresim reincident, seculari iudicio sine vlla penitus audientia tradendus esset, neque audiretur volens iterum hæresim abiurare. ut inquit text. in c. ad abolendam. §. illos quoq. de hæretic. cap. super eo. eod. tit. lib. 6. vbi Archid. Io. Andr. & alii not. casum esse speciem hoc in crimine, in quo audientia denegatur: quia † qui gemit de delicto, veniam non meretur, & 118
- gravius est puniendus. l. nemo deinceps. C. de episcopa. audien. leg. aut facta. §. quisquis. & l. capitalium. §. primo. ff. de pœn. & alibi diffusè diximus. & ex presenti presumitur in præteritum. l. si hi, qui adulterij. Cod. de adulter. l. cum quis. C. de natu. liber. cum concord. quod per hanc secundam deprehensionem in delicto aperte declaratur † primus animus, quod malo a 119
- nimo ad euitandam tantum pœnam, & non amore fidei hæresim abiurauit. capitulo, accusatus in prin. de hæretic. libr. Paul. Ghirlan. de hæretic. quest. vltim. in princip. Io. Nico. de hæretic. not. 41. Io. à Roias in sing. in fauorem fidei singu. 23. num. quarto. Franc. Pegn. in schol. 145. ad 3. part. Director. inquisitor. Idemque † dicens. 120
- dum est de eo, qui post abiuratam hæresim traditus fuit perpetuo carceri, à quo deinde fugit: tantum enim relapsus puniendus est Ioan. Andr. in cap. ut commissi. §. pen. de hæretic. lib. 6. Felyn. in cap. excommunicamus. 2. eod. tit. Io. Nico. de hæretic. not. 6. Simanc. Catholic. institut. tit. 57. num. 8. & Io. Roias. d. singu. 23. numero quinto. Zanch. in tractat. de hæretic. cap. 10. num. 14. Franc. Squillacen. tractat. de fide catholic. cap. 27. num. in fin. Maschard. de probatio. volum. 1. conclusio. 820. fuga eius. numero 23. quamuis non defuerint, qui contrariam sententiam ut benigniorem sequuti fuerint, ut apud Maschard. videre poteris, qui ut nouissimè, ita etiam diffusè hoc explicat, & declarat, ut ibi per cum numero 21. & aliis seq. In aliis † verò criminibus effractores carceris tanquam confessi, & conuicti de crimine puniuntur. 12
- lin. eos. ff. de custo. reor. l. milites agrum. §. eius fugam. ff. de re militari. cum aliis ut per Iaco. Menoch. de arbit. iudic. cas. 301. numero quinto. Maschard. dict. conclusio. 820. num. 1. semper tamen est audiendus. text. sing. in leg. 2. ff. de custod. reor. ut dicit Io. Roias. d. sing. 23. num. 5. quod optime explicat Ioan. Igne. in l. 3. §. subuenitur. nu. 52. ff. ad Syllan. Sed ille † rex. loquitur de carcerato super 122
- crimine, pro quo detinebatur, & ita etiam loquitur Io. Igne. in d. loco. is enim debet audiri, ut ibi, ut effractor carceris, quamuis innocens reperiatur super crimine, pro quo detinebatur, puniri tamen debet, & ita audiendus non est, nec ita de innocentia docere potest ut est text. in d. l. in eos. qui optime id probat ibi, quamuis innocentes, &c. & ita communiter ille tex. intelligitur, ut per glo. Bar. Alber. & Ang. ibi. & 123
- clare Felyn. in c. nullus. post nu. 3. de præsumptio. & dicit communem Boer. decis. 115. n. 22. & Bertazol. cons. 33. nu. 5. lib. 1. & licet relapso planè conuicto, ut diximus, denegetur omnis audientia, is tamen, quem nondum constat esse relapsum, audiendus omnino est: suam enim innocentiam fortasse probare poterit, ac perspicue iudicibus persuadere, se nunquam

quam fuisse relapsam, quod quidem iustum, & in confesso est, ut dicit *Simanc. d. tit. 57. Cathol. instit. in fi. post Gondisal. de heretic. q. 11. quos sequitur Io. à Roias. d. sing. 23. num. 6. in fin.* Non est, inquam, dubium ex predictis, quin bannitus licet habitus sit pro confesso, audiri debeat, si suam innocentiam patefacere voluerit.

124 Dubium tamen verò est, an onus probandi innocentiam, & ita non deliquisse omnino ad ipsum bannitum pertineat, an verò eum deliquisse ad fiscum spectet, si nihil aliud contra bannitum vgeret, quàm eius contumacia. Est questio necessariissima, trita tamen, quamvis melius dubia, secundum Bald. in quodam suo consil. incip. *Titius accusatus*. de quo mentionem facit Paul. *Cast. consil. 141. in princip. volu. 1.* secundam novam impressionem, quod est hodie inter *consil. in. 4. consil. 23. tom. 1.* & non bene etiam intellecta, ut dicit Bossi. *d. tit. de literis principis. num. 5.* In qua perdifficili questione, in qua Docto. non solum inter se, sed etiam sibiipsis contrarij nonnulli fuerunt, ut rem ex ordine, ac clarè absolvam, quatuor tempora constituo, seu quatuor capita propono. Primum in termino banni. Secundum post terminum banni, & ante diffinitivam sententiam. Tertium post sententiam, & ante annum. Quartum, & ultimum post sententiā, & post annum.

Primum caput propositæ questionis nullam 125 prorsus recipit dubitationem. Nam tamen bannitus comparens in termino banni, auditur, nec onus probandi innocentiam ei incumbit, si in processu nulla alia adesset probatio, quam eius contumacia: comparens enim in termino banni, seu in banno assignato, bannum extinguit, & resoluit in vim simplicis citationis, ita not. Bart. in l. 1. in fi. ff. de requir. reis. & ita loquitur Bald. in l. 1. C. de postulan. qui ad hoc alleg. c. ex literis. de constitut. & in auth. contra propriam. Cod. de iureiuran. num. 10. circa fin. & in d. leg. ita demum. Cod. de procurator. num. 6. Paul. & altr. dict. consil. 3. num. 1. libr. 3. secundum not. impressio. & ibi Balthasar. Quinct. in addit. litera A. Felyn. in d. c. ex literis. num. 35. de constitut. Quod ex eo etiam comprobatur, quia

126 bannum tamen huiusmodi idem operatur, quod operatur annotatio bonorum de iure communi. Bart.

127 consil. 170. num. 3. Sed tamen si quis in termino annotationis, scilicet infra annum comparuisset, suam de iure innocentiam probare necesse ei non erat, sed crimen propositum per Fiscum, seu accusatorem, probari debeat, ita quod reus ita in termino comparens delictum negans, quod aliter probatum non erat, absolvi debebat. l. qui accusare. C. de eden. cum simil. ita Guliel. Bened. in cap. Raynuitius. part. 2. in ver. mortuo itaque testatore. num. 152. de testamen. & dicit Alber. in d. l. 1. num. 5. ff. de requir. reis. quod ita communiter servatur, & approbatur in eo, cuius bona sunt annotata, qui compareret infra annum, & idem ex eo dicit Iul. Clar. libr. 5. sent. §. fin. q. 44. versic. quæro quando reus. idem ergo dicere debemus in bannito scilicet posito in banno, comparente in termino banni.

128 Et tamen nondum lapso termino banni, non habetur quidem pro confesso, & conuicto ex forma d. constitutionis, ut infra diximus num. 438. & ita cum non adsit ante lapsum terminum ficta confessio, non potest etiam adesse aliquis illius effectus, quia

129 non enim vllè sunt qualitates, nulliq; effectus. c.

ad dissolvendam, de desponsat. impub. l. 6. l. eia qui in pro- uinc. ff. si cert. pet. cum aliis congestis per Rolan. cons. 58. num. 7. lib. 3. & alibi sæpe in eius cons.

Secundum caput de comparitione banniti post terminum banni, seu in banno assignatum, probabilem recipit dubitationem: Nam tamen ex eo opinio 130 negatiua, bannito non incumbere onus probandi suam innocentiam, scilicet non deliquisse, sed fisco, illum deliquisse, suadet, quia primo tamen per appella- 131 tionem à bannito interpositam, prout constituens se in carcere potest eam interponere, ut supra diximus, pronunciatum extinguitur. l. 1. in fin. ad Turpil- 132 lia cum simil. Secundo, quia tamen ex quo non negatur appellatio, ergo nec defensio negata videtur, quæ succedit statim appellatione præmissa, quæ superflua quidem esset, si innocentiam suam bannitus probare deberet. Tertio tamen quia licitum est in 133 causa appellationis purgare moram. gloss. in l. 1. ff. de act. empt. in 1. gloss. mag. circa finem. & d. leg. ita demum. cum ibi not. Cod. de procurator. ubi habetur, tamen quod 134 appellatio in eo statu reponit appellantem, in quo quis erat ante bannum, & ideo licet post bannum non fuisset bannitus auditus in causa principali: nam & tamen post conclusionem, & terminum perem- 135 ptorium in causa principali quis audiri non debet; tamen post appellationem auditur, & omni terti- minus, & primæ causæ conclusio rescinditur, & in eo statu reponitur, in quo erat ante conclusionem, vel terminum. l. per hanc. C. de tempor. appellat. & ideo si bannitus antequam esset positus in banno comparuisset, necesse sibi non fuisset probare se 136 non deliquisse, sed tamen curiæ onus fuisset probare de- 137 lictum, in quo se fundat. l. qui accusare. cum concord. ibi traditis per Dec. C. de eden. quæ tamen locum habeat et- 138 iam in criminalibus, ut ibi per Curt. sen. Dec. & Doct. & Roland. à Valle consilio 90. numero 3. libr. 3. ita etiam dicendum est in calu appellationis. leg. hi qui ad ci- 139 uilia. cum ibi not. Cod. de appellatio. Atque tamen ita, si is bannitus comparens licet post terminum banni, negat delictum, & nihil contra eum probatum est, videtur in casu absolutionis, purgata contumacia per comparitionem, prout tamen rationibus præ- 140 dictis ita consuluit Bald. in dict. consil. Titius accusatus, quod est inter d. consil. crim. in 4. fol. 23. tom. 1. cui se subscripsit Guid. de Perusio, ut ibi. ac etiam Comes de Perus. licet eius subscriptio ibi non appareat, sed illum etiam se subscripsisse dicit Paul. Cast. hanc opin. secutus consil. 141. colum. 1. lib. 1. secundum nou. impressiã. ut etiam dict. consil. subscriptum fuit per Ang. & Petr. de Perus. ut dicit idem Paul. Castrensis consilio 3. colum. 2. post numerum quintum, volum. 3. secundum nou. impressiã. licet ibi hanc opinionem non sequatur, sed contrariam; eandem opinionem sequi videtur etiam Iul. Clar. de prædictis, tamen mentionem non faciens, libro 5. sententiarum. §. fin. quæst. 44. versiculo, quæro nunc. inquit quod tamen si reus, qui contra 140 fictam confessionem vult probare, ante comparereat, quam contra eum feratur sententia diffinitiva condemnationi: debet enim omnino audiri, neque hoc in casu probare errorem suæ confessionis, sed sola sufficit comparitio, ex qua contumacia purgatur, propter quam fictam illam confessionem statutum inducit. Sin tamen aut reus post senten- 141 tiam diffinitivam compareat, non aliter audit, quàm si à Prin-

- à Principe admissus fuerit. alleg. Franc. Aret. quem
 * dicit hoc velle, & testari de commu. opinione, *confi.*
146. num. 5. & seq. & clarè hanc quoque secutus est
Nell. de bannit. 3. part. 1. tempor. quest. 8. qui duabus
mouetur rationibus, quarum prima illa est, quia
 142 contumacia † & mora iudicialis vsque ad senten-
 tiam purgari potest. *leg. si cum exceptione. §. hac au-*
tem actio. ff. quod met. caus. ergo & talis contumacia.
 143 Quia † purgata confessio, quæ ex illa resultat, ob-
 144 iici amplius non potest: quoniam † cessante sub-
 stantia, cessat & ipsa qualitas. *leg. prima. ff. de usufruct.*
 145 *leg. cum simil.* Altera verò ratio est, quia † nedum
 effectus priuationis ipsius defensionis à contuma-
 cia inductus soluitur per comparitionē ante sen-
 tentiam, quinimo tollitur per comparitionē post
 sententiam, iudice tamen adhuc pro tribunali se-
 146 dente. *l. diuus. ff. de restit. in integ. ibi enim † qualiās*
ad appellandum non admittitur, obstante vera
contumacia, si comparet iudice adhuc pro tribu-
nali sedente, admittitur. & Cauens. super Ritu magn.
cur. rit. 120. num. 9. vbi idem dicit, si iudex intempe-
stiuè & malitiosè à banno recessisset, vel aliās dolo
versatus fuisset, vt per eum ibi, qui etiam voluit
post alios, quos alleg. quod his in casibus habitus
pro confesso admittitur appellans, quod dicit esse
nota, ita ergo in proposito (inquit Nell.) qui non
admittitur ad negandum post sententiam, contu-
macia non obstante.
 147 Contraria † verò opinio, quod bannito incum-
 bat onus probandi non deliquisse, his suadetur ra-
 148 tionibus. Primò, quoniam appellatio † non tollit
 hanc fictam confessionem: non enim tollit graua-
 men, quod pars sua sibi inferre negligentia, vel fa-
 cto, vt not. in d. l. ita demum. C. de procurat. & dicta qui-
 dem ficta confessio à statuto inducta procedit ex
 contumacia, & facto ipsius banniti, qui sibi hoc
 imputare debet. *arg. l. sed si suscepit. ff. de iudic. l. ar-*
gentarius. §. cum autem. ff. de edend. & ita non tollere
g. auamen tradit Bald. in d. l. ita demum. colum. vlt. in
princ. Cæpoll. conf. crimin. 63. num. 14. Boff. in d. tit. de li-
ter. princ. post num. 5. Corn. d. conf. 45. num. 4. versic. &
cor. stat. quod veritas. lib. 3. Becci. conf. 11. num. 3. libr. 1.
 149 Secundò, quia † cum d. statutum, seu cōstitutio dic-
 cat, quod elapso termino banni, bannitus pro cō-
 fesso habeatur, iam eo elapso dicitur ab ipso statu-
 to, & cōstitutione facta executio, ergo per compa-
 ritionem postea subsequutam d. mora, vel contu-
 macia non purgat, & consequenter non tollit exe-
 cutio iam facta, scil. ipsa ficta confessio à statuto in-
 150 ducta: qm̄ † post executionem à iure factam, vel ab
 homine, moræ purgatio locum non habet. *l. is qui.*
ff. de leg. 2. l. qui ob rem non defensam. ff. de condic. indeb.
not. per Cyn. in l. si pœnam. §. super. ff. de verb. obligat. Bart.
& Doc. in l. insulam. ff. eod. tit. Laur. Silua. conf. 100. nu.
17. D. Hieron. Mago. in suis decis. Lucens. decis. 25. num.
34. & in terminis nostris Paul. Castr. d. consilio tertio. nu-
mero 6. lib. 3. Cæpoll. d. consil. 63. num. 15. Tertiò, quia
 151 † licet bannum sit sententia interlocutoria, & sit
 propterea reuocabilis, vt per Bal. in l. 1. C. de hered. inst.
 152 quod & infra diximus n. 441. in hoc tamen casu † non
 est per Iudicem reuocabilis: quia ipsius executio
 iam statuto, & cōstitutione facta est: iam enim e-
 lapso termino banni ficta confessio inducta dicitur.
 Cæpoll. d. consil. 63. num. 17. & 18. qui dicit ad
 hoc facere quod not. Bald. in d. l. iubemus. C. de iudic.
 vbi inquit, quod si statutum dicit, quod contu-
 max ponatur in banno, & detur terminus trium
 dierum, infra quem si non compareret, habeatur
 pro confesso, iudex hunc terminum augere, vel
 minuere non potest. Quartò, quia † si hic bannitus
 153 in termino comparuisset, & delictum verè confes-
 sus fuisset, licet postea appellaret, non tamen hæc
 prima confessio tolleretur. *iux. not. in l. non fatetur. ff.*
de confess. ita † neq; ficta hæc confessio tolli poterit,
 154 nisi per contrariam probationem. Innoc. in c. cum
 dilecti. de accusatio. Ioan. Andr. in cap. 2. de confess. libro 6.
 Cæpoll. d. conf. 63. nu. 18. Quintò quoniam si bannitus
 in termino banni compareret, vtq; bannum ex-
 tinguitur, & in vim simplicis citationis resoluitur,
 vt supra diximus num. 125. ergo si post lapsum termi-
 num banni compareret, contrarium dicendum
 est, vt termini lapsus aliquid operetur, cum aliās
 nihil operaretur, † quod dicendum nō est. *l. 1. §. cum*
 155 *dicatur. ff. si cui plusquam per l. Falcid. & quod ibi not. per*
gloss. in leg. fin. in fin. Cod. de vsur. pupill. Innoc. in cap. cum
in tua. qui matri. accus. poss. & quod not. gloss. pen. in cle-
ment. causam. de electio. & in terminis. Paul. Castr. dict.
consilio tertio. numero 2. libro tertio. Ex ita si bannitus
 post terminum banni compareat, grauare onere
 probandi suam innocentiam, se delictum scil. non
 commisisse, & Fiscus fundatam habet intentio-
 nem ex illa ficta confessione, etiam si iudex talem
 vellet remittere contumaciam, per prædicta. Qui-
 bus ita in terminis hanc partem affirmatiuā con-
 156 tra bannitum post terminum banni comparētem
 tenuit Bal. sibi contrarius in d. l. ita demum. C. de pro-
 curat. Paul. Castr. sibi etiam contrarius in d. consil. 3. lib. 3.
 Cæpoll. d. conf. 63. Boff. in d. tit. de lit. princ. num. 5. Francisc.
 Becci. conf. 11. libr. 1. & videtur sequi Bart. in d. leg. 1. de re-
 quir. reis. dum ibi expresse dicit, † quod banniti ex for-
 157 ma statutorum Italix habentur pro confessis, &
 postea non audiuntur, & idem in l. diuus ff. de custod.
 reor. clarius, & expressius, & per eundem in l. quis-
 quis. Cod. ad l. Iul. maiestat. in fin. formaliter dicitur,
 † quod bannum, quod hodie datur secundum sta-
 158 tuta terrarum Italix, est mortale, & lapso termino
 banni non daretur sibi venia venienti, & compa-
 renti ad mandata, &c. quod Bart. dictum refert, &
 sequitur Natt. consil. 542. num. 8. & seq. vol. 3. & post
 eum Ioseph. Ludou. d. 3. conclusio. suarum comm. con-
 clus. vers. infertur secundo. & vers. tertia coniectura. &
 Cyrill. in sum. crimin. part. 1. tit. si reus in ius vocat. non
 iuer. §. 2. col. fin. in fin. & dicit Paul. Castr. d. consil. 3. nu. 3.
 quod per hæc verba Bartoli in dictis locis, quæstio
 hæc determinari videtur.
 Et tenendo hanc partem, non obstant argumen-
 ta contrariæ opinionis. Et primum ex eo tollitur,
 quod vt supra diximus, appellatio non tollit gra-
 uamen, quod quis sibi inferre sua negligentia, vel
 facto, & ita non tollitur confessio ficta, ex qua ori-
 tur iste effectus, quod onus probandi delictū non
 commisisse, incumbit ipsi bannito post terminum
 comparenti, & ita † etiam quoad hanc fictam con-
 159 fessionem pronunciatum non extinguatur, vt per
 Bald. in d. l. ita demum. Paul. Castr. & alios supra alleg. &
 ita in effectu huic argumento respondet Francisc.
 Becci. d. conf. 11. nu. 3.
 Secundū verò ex eo tollitur, & non obstat, quia
 C 3 non

non sequitur aliquod absurdum ex superfluitate, ut supra deductum: licet. n. concedatur appellatio, & consequenter defensio, hæc tamen defensio superflua non est, quamvis bannitus ipse suam innocentiam patefacere debeat: nam cum per termini lapsum esset iam ab hoc beneficio exclusus, satis est, quod ad illud admittatur, & ita appellatio in hoc ei patrocinator, quoniam admissus ad probandam innocentiam, illam probando, vincit in appellatione, quæ sibi sic superflua non est, ita respondet Bald. in d. Lita demum. C. de procurator.

- 160 Tertium non obstat, quia verum non est, quod mora purgari possit in causa appellationis, ut per
 * Doct. & præsertim Nigrum, qui alios adducit, & fatetur communem, licet contrariam sententiam sequi videatur, in d. l. si insulam. num. 331. & seq. de verb. obligat. & Franc. Becci. qui etiam dicit communem in d. conf. 11. nu. 4. qui ita in specie respondet huic tertio argumento. Ut neque etiam verum est, quod appellatio in eo statu reponat appellantem, in quo erat post litem contestatam respectu confessionis, aliorumque actorum probatoriorum, quæ per appellationem minimè tolluntur, ut docet Bald. in d. Lita demum. in fin. C. de procurator. & alij supra alleg. nu. 161. & in specie ita etiam respondet idem Becci. dict. consil. 11. num. 3. qui propterea subdit, quod ita semper militare videtur dicta ratio, quæ supra ex Cæpol. d. consil. 63. num. 14. deduximus, quod si scilicet appellatio non tollit grauamen, quod quis sibi infert sua negligentia vel facto, ut not. in d. l. leg. ita demum. C. de procurat. Et ideo licet bannitus comparens post terminum reponeretur in eo statu, in quo antea fuisset lite contestata, ut audiri possit, cum tamen contra ipsum adhuc urgeat eius ficta confessio à statuto inducta, & per appellationem non sublata, necesse habet suam probare, & patefacere innocentiam, probando delictum non commississe.

- Non obstat quartò Bald. autoritas in d. conf. Titius accusatus, nec se subscribentiū ei, & Paul. Castr. d. conf. 141. quia contraria opinio & verior est melioribus subnexa rationibus, & magis communis, ut
 163 patet ex superioribus, & præsertim quia si Bald. & Paul. Castr. fuerunt contrarii sibi ipsis, unde eorum autoritas de medio submouenda est, nec eorum ita autoritas attendenda est, ut in specie admonet Boss. in d. tit. de liter. princip. col. pen. in fin. & in princ. seq. & præterea Bal. ipse in d. conf. Titius accusatus. dicit, ut ingenuè fatetur, quod sua opinio est multum dubia.

- 164 Non etiam obstat quintò quod dicit si Iul. Clar. d. q. 44. post Aret. d. conf. 146. loquuntur enim in diuersis terminis, nempe quando reus vult assumere onus probandi, quod maleficio non commisit, ut ita respondendo admonet Becci. d. conf. 11. num. 6. dicens hoc esse communiter receptum, & quod nemo negat, ut per las. in l. is qui. col. 3. vers. & ex isto text. C. qui testam. fac. poss. & supra diximus. Ego opinor quod Iul. Clar. quatenus ibi loquitur de tempore post bannum, & ante sententiam, malè loquatur, absolutè dicens, quod reus bannitus comparens ante sententiam omnino debet audiri, neque tenetur in hoc casu probare errorem confessionis, sed satis est ipsa comparitio: ex illa. n. purgatur cō-

tumacia, propter quam statutum fictam illam confessionem inducit, ut per eum ibi, qui sic loquitur contra alios prædictos Doct. in supra allega. locis. Neque aptè subinde loquitur (ut hoc obiter dicā) 166 cū dicit de reuocatione, seu probatione erroris fictæ confessionis: non. n. tractatur de reuocatione erroris fictæ confessionis, in quo error nō cadit, cum illa iuris sit, sed tractatur de probatione contra fictam confessionem, ut animaduertit Paul. Cast. d. conf. 3. col. 2. & post eum Becci. d. conf. 11. post nu. 1. col. 2. post princ. probando scilicet delictū non esse commissum, ut per eos ibi. Quamvis si super fictione, quæ 167 super certo esse videtur, probatio in contrarium non admittatur, ut per gl. in l. siue possidetis. in princ. C. de probat. & in l. si in princ. ff. quod met. caus. & in c. is qui de sponsa. quoniam probatio, quæ hoc in casu admittitur, non quidem contra fictam confessionem admittitur, hoc est, quod confessio ficta non fuerit, sed contra id admittitur, quod in confessione continetur, videlicet quod delictum commissum non fuerit: tant illa simul, quod confessio verè facta fuerit, & quod falsum sit quod in ea continetur; ita cum prædicti tenet Aret. d. conf. 146. in 1. dub. & post eum Natt. d. conf. 444. nu. 3. lib. 2. & late ante Alex. cōf. 148 n. 8. & 9. lib. 6. cum quo transit ad eum se remittens Car. Alban. tom. 1. lucubratio. in Bar. in l. vnica. ff. de offi. consil. nu. 51. alios antiquiores recenset And. Tiraq. de retract. tit. 1. §. 4. gloss. 1. n. 12. & an, & quando confessio ficta per contrariam probationem elidi possit, tradit Alber. Brun. de statutis. in verb. confessio. versic. statutum dicit in fin. & in verb. contumax. versic. confessio ficta ex statuto. & quod possit probari innocentia rei, licet confessio hæc ficta à statuto inducta reprobari non possit, post Aret. quem alleg. & Rimin. d. conf. 59. nu. 13. vol. 1. ex communi dicit Banacoff. in suis comm. opin. in verb. confessio. relatus inter communes opin. recens collect. tom. 2. libr. 7. titu. 19. de confessis. num. 4. & vide Cuman. consilio trigessimosecundo, & Barbat. consilio 70. colum. 8. volum. quarto, ad quos se remittit Card. Alban. d. tom. 1. lucubrat. in Bart. in l. manifesta. in fin. ff. de iureiuran.

Possunt hæc contrariæ opiniones plurib. modis 168 conciliari. Primò quod prior Bal. opinio in d. confil. Titius accusatus. procedat, quando ultra contumaciam adsunt etiam alia indicia: tunc enim bannitus facilius conuinceretur: quia bannum si quem 169 suspectum facit. l. consiliarios. C. de assessor. ita suam opin. videtur ibi Bal. intelligere in fin. dicens, quod licet d. quæstio rationibus ibi per eum adductis sit multum dubia, & ipse in absolutionem, tanquam in partem benigniorem inclinauerit, si tamen alia adessent indicia, facilius bannitus conuinceretur, ut per eum ibi, quem in hoc etiam ibi sequuntur dicti subscribentes simpliciter se subscribentes; & videtur sequi Nell. de bannit. 4. parte primi temporis numero secundo. Sed quoniam militat adhuc rationes supra deductæ pro contraria opinione.

Secundò conciliari possunt, ut si prior Bal. opinio 170 in d. conf. Titius accusatus. & sequacium procedat, si ante diffinitiuam sententiā non fuit per iudicem pronunciatum, eum haberi pro confesso; posterior verò procedat, quando ante diffinitiuā pronunciatum fuisset eum haberi pro confesso, ut primo casu

- casu non teneatur bannitus docere de sua innocentia, & ita delictum non fuisse commissum, ita quod si nihil ultra contumaciam probatum esset, poterit, & debet absolui, si ille negauerit: sola enim negatio hoc in casu ei sufficit, in quo t ante declarationem prædictam pro perfecte confessio non habetur, ut per Bald. in dicto loco, & sequitur Paulus Cast. dict. consil. 3. colum. 3. & seq. libro tertio, Nell. dicens hoc indubitanter esse verum, de bannit. dict. 4. part. primi temp. quest. 2. Franc. Becci. d. consil. 11. num. 1. qui ad hoc etiam alleg. Natt. in clem. sape colu. 41. versic. an autem ille, cui est præfixus terminus, de verbo. significa. ubi comprobatur, & concludit, quod is t qui est præfixus terminus semper auditur post terminum ante declarationem factam, & cessant hoc in casu nōdum sequatæ declarationis rationes omnes, quas supra pro contraria opinione deduximus, quæ omnes eo tendunt, ut ficta confessio post lapsum termini à statuto inducta firma maneat, & irrevocabilis: quod quidem non est ante declarationem sequutam, secundum supra alleg. Doct. in d. locis.
- Neq; huic obstat opinioni hoc in casu q supra diximus, q̄ ita lapsus termini nihil operatur: quia respondetur, quod lapsus t termini illud operatur, quod iudex potest illum esse contumacem declarare, & ita illum diffinitivè cōdemnare, quod ante lapsum terminum facere non posset ita Paul. Cast. hanc tollit objectionem in dict. consilio 3. numero 24. libr. 3.
- 174 Secundo t verò casu, quando iam pronuntiatum est illum haberi pro confesso, ipse quidem bannitus suam innocentiam probare, & patefacere debet, & ita delictum non commississe. Ex illa t enim pronuntiatione ius Fisco quæsitum dicitur, cui per priuatum ius acquiritur, ut not. Bartol. in l. 1. ff. de iure fisci. per gl. in l. arbit. intra certū. ff. de arbit. & mora propterea t purgari nō potest in præiudiciū fisci, cui ius iam quæsitum est, secundum Bartol. in d. l. si insulam. quest. 8. & ibi Dd. sequuntur. ff. de verb. obligat. atque t ita sequuta pronuntiatione dicta ficta confessio remanet irrevocabilis, & ut aliquid operetur, saltem debet transferre onus probandi in ipsum bannitum, sicut faceret, vera confessio, si de illius errore quispiam docere vellet. l. non fatetur. ff. de confess. liquido t igitur hoc in casu sequatæ declarationis, illum haberi pro confesso, ipse bannitus postea comparens suam innocentiam probare debet, secundum opinionem, Bal. in d. l. ita de num. C. de procurat. quam opinionem ita sequuta pronuntiatione huiusmodi sequitur. Czpol. dict. consil. 63. num. 14. Nell. d. 4. part. 1. temp. de bannit. quest. 2. Bosl. in d. tit. de liter. princip. numer. 5. & ante eos Paul. Cast. d. consilio 3. colu. 3. & seq. lib. 3. & post eos Franc. Becci. d. consilio 11. num. 1. ubi alleg. etiam. Natt. in d. clem. sape. colu. 41. d. versic. an autem ille, cui est præfixus terminus. de verb. signif. & ita militat hoc in casu rationes omnes supra pro hac parte deductæ, ut bannitus suam probare debeat innocentiam, quæ ut supra diximus eo tendunt, ut ficta confessio à statuto inducta post lapsum termini in banno præfixi firma maneat, & irrevocabilis, quod est sequutaiam declaratione, secundum præalleg. Doct. in d. locis.

Et ideo t cum in statu Ecclesiastico post lapsum terminum in banno præfixum per iudices pronuntiare nō soleat bannitos, seu in banno positos haberi pro confessis, sed id solum fiat, & fieri soleat in ipsa sententia diffinitiva, q̄ postea fertur, in qua declaratio, & interlocutoria prædicta his, vel similibus verbis communiter includitur, habita scilicet dicti inquisiti, vel accusati contumacia pro vera & legitima confessione, ut dicit Nell. de bannit. 3. part. 1. temp. quest. 10. & sufficit quidem, quod interlocutoria hæc fiat vna cum diffinitiva, ut per Nell. in d. loco, quod tanquam singulare tradit Marfil. in prac. crimin. §. postquam. colum. 16. vers. & faciunt. quod dixit notandum in pract. cum sæpius occurrat in facto. & lin. de vnoquoque. num. 183 ff. de re iudic. Ang. de malefi. in verb. qui iudex videns, quod inquisiti. vers. queritur tamen. idem vult Aret. in c. at si Clerici. in prin. de iudic. & Rolan. à Valle consilio 9. numero 38. volum. 1. Bonacof. post. Clar. quem alleg. in comm. opin. verb. contumax. relatus inter communes opin. recens collect. lib. 9. tit. 29. ut intra cert. temp. num. 11. tom. 2. Prout etiam per ipsam condemnationem contumacis videtur iudex declarasse super contumacia, & quod habitus fuerit pro confesso ut per Ang. Aret. de malefi. in ver. qui iudex videns inquisitos non comparuisse. nu. 30. & sequitur Mar. in l. si quis ne quest. in princ. ff. de questio. Laur. Silua. consilio 90. num. 12. Anton. Gabriel. tit. de exceptio. conclus. i. num. 11. & idem Marfil. in tract. de bannit. in verb. contumacia. num. 153. sequitur quod t si ante sententiam diffinitivam, & ita ante declarationem, & interlocutoriam huiusmodi bannitus compareat, quamvis post terminum in banno præfixum, non est ei opus suam innocentiam probare, & patefacere, sed si nihil ultra contumaciam probatum erit, sola delicti negatio ei sufficit, ut absolutio sequi possit: secus autem si post sententiam compareat, quia sic post declarationem, & interlocutoriam prædictam in ipsa sententia inclusam compareret: unde etiam quod nihil probatum esset ultra contumaciam, suam innocentiam probare debet, nec negatio ei sufficeret, per prædicta. Et secundum t hæc intelligi debet d. Marchia con-stitutio. cap. 10. lib. 4. licet enim ibi dicatur, quod si bannitus post terminum banni, & ante sententiam quandocunque comparuerit, & se excusare, & super crimine se defendere noluerit, audiat super crimine, non obstante quod terminus banni lapsus esset: debet tamen intelligi quod audiat se excusando, & defendendo super crimine, si ultra contumaciam delictum vel probatum esset, vel de eo alias adessent indicia: At si ultra contumaciam nihil probatum esset, nihilque alias vrgeret, satis quidem se excusare dicitur, ac se defendere negando sine alio onere probationis innocentia ante sententiam, & ita ante declarationem, & interlocutoriam prædictam in ipsa sententia includi solitam. Quod ex eo etiam clare intelligitur, quia subdit d. constitutio, quod si post sententiam bannitus supplicauerit, & suam innocentiam patefacere voluerit, audiat, quod non dixit in tempore ante sententiam, sic faciens differentiam inter comparentem ante vel post sententiam, ita ut si post sententiam bannitus de sua innocentia docere debet, satis infetrur, quod ante sententiam, & ante decla-

- rationem, & interlocutoriam prædictam illi haberi pro confesso, de ea docere non debet, cum nulla alias differētia esset inter vnum, & alterum casum,
- 182 quod dicendum non est, quamvis † statutum diceret, quod contumax habeatur pro confesso, & ex eo quod d. constitutio voluit bannitum comparantem ante sententiam, licet post terminū banni, audiendum esse, satis dicitur de. larsse, non teneri probare innocentiam suam, prout teneretur, si voluisset elapso termino banni non esse audiendum, quia hoc in casu condemnatus remaneret, nisi innocentiam suam probaret. ita Alber. Brun. de statutis. in verb. contumax. versicu. item verum etiam. Sed si statutum diceret, quod si etiam post terminum in banno præfixum comparuerit, de banno soluta certa gabella eximatur, vti que soluta d. gabella ille à banno dicitur exemptus, & ita à contumacia, & cōfessione, quæ ex illa resultat, & sufficit ei, si cōparuerit, & negauerit, nec grauetur onere probandi suam innocentiam, vt in terminis d. statuti concludit. Nell. de bannit. d. 8. q. 3. part. 1. tempor. in princ.
- Et quamvis sine alia declaratione ex forma d. constitutionis videatur in statu Ecclesiastico bannitus habitus pro confesso ex vi verbi, habeatur, quo vitur d. constitutio, ibi, habeatur pro confesso, & conuicto, & verè contumace, quod quidem
- 183 † verbum est lata sententiæ, non ferendæ, vt in terminis statuti, quod habeatur quis pro confesso, conuicto, & priuato, voluit Archi. & post eum Io. And. Per. de Anch. & Domi. in c. 2. de confess. lib. 6. vbi Perr. de Anch. & Domi. hanc addunt rationem, † quoniam verba hæc ab eo prolata, cuius facultas est inducendi qualitatem, æquipollent istis verbis, talem esse, vt dicunt probari in c. ex parte. extra, de sponsal. & in c. tanta extra. qui filij sint legit. ergo idem (inquiunt) est dicere, haberi pro confesso, & esse confessum, & hæc verba haberi pro confesso, quod sint lata sententiæ, voluit etiam Abb. in c. vlt. colum. 3. de iuram. calum. & non requiri declaratoriam, quando ipso iure à statuto quis habetur pro confesso, tenet etiam Ruin. conf. 117. lib. 5. & sequitur Laur. Silua. conf. 200. num. 11. & seq. vbi ita intelligit. Bart. in l. eius qui delatorem. infra alleg. quando simpliciter contumax haberetur pro confesso, secus si ipso iure, vt per eum ibi, num. 11. vt etiam non requiri declaratoriam, dictante statuto, quod contumax habeatur, & sit pro confesso, tenet Barba. confil. 53. nu. 10. volum. 2. glos. tamen in d. c. 2. in verb. pro confesso. de confess. lib. 6. post Io. Monac. contrarium tenet. atque etiam. glos. in cap. si diligenti. in verb. causam perdant. post princip. & ibi etiam Abb. colum. 2. in pen. not. & Maria. in 2. not. de foro compet. vbi dicunt, quod per hæc
- 185 verba, † pro condemnato habeatur, & per hæc quoque, à communione habeantur alieni, non fertur sententia, sed fieri mandatur, & sequuntur propè infiniti, & antiqui, & posteriores, quos coaceruat And. Tiraq. in l. si vnquam. in verb. reuertatur. numero 217. C. de reu. do. & sequitur Bonacoss. in suis commu. opin. in verb. verbum in statuto, habeatur. relatus inter commun. opin. recens collect. tom. 2. lib. 7. tit. 19. nu.
- 186 155. & in specie. quod in terminis d. statuti d. † verba, pro confessis habeantur, debeant sanè intelligi, scilicet non ipso iure, sed per sententiam, confu-
luit Paul. Caltr. d. conf. 3. num. 13. volum. 3. quem refert

licet sub alio numero secundum veterem impressionem, & etiam sequitur Felyn. in c. Rodolphus. n. 52. Marfil. de bannit. in verb. contumacia. num. 50. Et quatenus præterea d. verba sententiam latam, non ferendam importarent, † adhuc tamen sententia declaratoria requiritur, per tex. in l. eius qui delatorem. & ibi Bart. & Card. Alban. in lucubratio. ad eum. nu. 1. ff. de iure fisci. & tex. in c. cum secundum. §. confiscationis. & ibi Io. And. & alij. de heredic. lib. 6. & voluerunt Archi. Petr. de Anch. Domi. & Philip. Franc. in c. 2. de præscript. 6. alios propè etiam infinitos recēset And. Tiraq. eos etiam sequutus in d. si vnquam. d. verb. reuertatur. num. 400. & Card. Alban. tomo 1. Lucubratio. in Bartol. in l. manifeste. num. 2. ff. de iureiuran. & in terminis Plot. confil. 52. volum. 1. quod est repetitum. conf. 72 numero 23. tom. 2. crimin. Alber. Brun. de statutis. in verb. bannitus. versiculo, statutum dicit, quod bannitus habeatur pro confesso. Et si non defuerint, qui contrarium voluerunt, quos etiam recenset idem Tiraq. d. loco. numero 398. prout etiam tenuit Alph. à Castr. qui demonstrare nititur hanc esse veram sententiam, & contrariam non probari periura, quibus illa innititur, vt in eius tracta. de potestate legis pœnal. lib. 2. c. 8. & seq. sunt tamen potiores quidem & numero, & autoritate qui tenent declaratoriam requiri, quos coaceruat Andr. Tiraq. in dict. loco d. numero 400. & Anton. Gabr. lib. 7. comm. conclus. de criminalibus. conclus. 12. nu. 1. Bursat. confil. 14. num. 18. volum. 1. confilio 225. nume. 158. volum. 2. confilio 153. numero 13. volum. 3. Tiber. Decian. confil. 11. nume. 19. lib. 2. & in specie Marfil. in tract. de bannitis. in verb. contumacia. nu. 50. & ante eum Nell. de bannit. d. 3. part. 1. tempor. d. quæst. 10. per dictam l. eius qui delatorem. & l. secundam. §. quod si actor. C. de iuram. calum. & cap. 2. de confess. in 6. vbi habetur, † quod vbicunq; contumacia fictam confessionem inducit, requiritur Iudicis pronuntiatio. quod & dicunt omnes alij præciati Doct. in dictis locis. & allegati per eos. & Nell. in d. loco allegat. etiam Bald. in cap. 1. si de feud. fuer. controuers. vbi notabilem in proposito tradit doctrinam, † quod vbicunq; aliquid pendet à motu Iudicis, semper requiritur pronuntiatio, prout à motu Iudicis id pendet: Nam † stante statuto, quod contumax habeatur pro confesso, intelligitur, si haberi debet, & ita si Iudici videbitur, vt dicit Bal. in l. 1. n. 7. C. ex delict. defunct. & Marfil. de bannit. in d. verb. contumacia. nu. 152. & hinc declaratoria requiritur, vt per eos ibi. & Albert. Brun. de statutis. in verb. confessio. versiculo, statuto, cauetur quod aliquis, qui tamen voluit, ita demum declaratoriam requiri, si contumacia negetur, alias necesse non est super contumacia pronunciare, ex quo ex actis apparet, quia si non negatur, non est quæstio emergens, & ideo pronunciandum non est, vt per eum ibi. & verb. contumax. vers. 2. vbi simpliciter dicit declaratoriam non requiri. & interlocutoriam requiri tenet etiam post Marfil. quem alleg. Cassan. in consuetud. Burgund. ver. des iustices, & droitz. rubr. 1. §. 7. numero 11. Quod sine dubio † procedere videtur in terminis d. constitutionis Marchiæ, quæ simpliciter habet cōtumacem pro confesso, & cōuicto, nec aliter expressè habet pro confesso ipso iure secundum opin. Silua. d. conf. 100. n. 11. prout etiam sine dubio pcedere videtur, quando per in-

187

188

189

190

191

- per inquisitionem proceditur, in qua contumacia committitur in non comparendo, & non respondendo inquisitioni, nec peruror fiscalis contumaciam accusat, ita t̄ quod ex actis nō dicitur de contumacia apparere, quia potuit iustam causam habere non respondendi, vel iustum impedimētum non comparendi. *l. generaliter. C. de reb. cred. l. 2. ff. si quis cāutio.* Secus t̄ autem esset, si per accusationem procederetur, & ita ad instantiam partis, quæ citati contumaciam accusaret: tunc enim satis dicitur constare de contumacia, & alia quidem pronuntiatio necessaria non est in specie concludit Paul. *Cast. d. conf. num. 25. lib. 3.* dicens, quod ita videtur
- 194 t̄ voluisse Bartol. in §. *Iulianus. l. si finita. ff. de dam. infect. & in l. sancimus. C. ad Trebell. & in d. l. eius qui delatorem. ff. iur. fise. ne videatur Bart. sibi contrarius in d. locis. cum in d. l. eius qui delatorem. dixerit declaratoriam non requiri, requiri aut̄ q̄ super contumacia pronuncietur, sed satis esse quod in actis reperiatur, dixerit in d. l. *Iulianus. per glos. in dict. l. sancimus. C. ad Trebellia.**
- Et quamvis ex processu inquisitionis appareat, inquisitum debitis citationibus citatum positum fuisse in banno cum assignatione termini ad comparandum, & se defendendum, & ita videatur hoc satis esse, vt habitus fuerit pro cōfesso sine alia declaratione per prædicta, cum non appareat illum
- 195 comparuisse, nec comparuisse præsumitur, t̄ ex quo in actis non reperitur. per ea quæ not. in *l. fin. C. de reb. credit. & in l. fin. C. de error. aduoc. Bal. in l. absentem. post princ. vers. in tex. ibi. nunquam. C. de accusat. Ioann. And. ad Spe. in titu. de sentent. §. vt autem. volum. 2. in verb. citatum. Felyn. in cap. quoniam contra. colum. 15. vers. limito vno modo. de probatio. cum aliis, de quibus per Dec. confilio 483. post num. 6. Vant. de null. tit. de nullit. ex defect. citatio. n. 14. in quibus locis habetur, quod dicitur non factum quod in actis*
- 196 apparet, non t̄ tamen satis esse ad effectum, de quo agitur, dicit in specie Paul. *Castrenf. d. confilio 3. numero 20. & 23. libro 3.* qui propterea concludit, pronuntiationem esse necessariam, qua t̄ non facta lapsus termini fictam confessionem non operatur, & ita sola sufficit negatio delicti, vt ipsius banniti sequatur absolutio, si fiscus aliam, vltra contumaciam, probationem non habeat, vt per eum ibi, qui etiam cōcludit dato quod alias sine alia declaratione bannitus pro cōfesso haberetur, si in termino ille non comparuisset: Nam (vt ille inquit)
- 198 ante t̄ declarationem haberetur quidem pro cōfesso, sed tamen non irrevocabiliter vsque ad dict. declarationem. *argu. leg. sancimus. Codic. de fideiussor.*
- 199 sicut aliqui dicunt, quod t̄ per actus coram Iudice incompetenti factos ante litem contestatam, fit prorogatio iurisdictionis, sed tamen reuocabiliter vsque ad contestationem, per quam postea fit irrevocabiliter, vt not. in addit. ad *Specu. tit. de compet. iudic. additio.* t̄ item confessio licet sit erronea, præiudicat reuocabiliter tantum. *capitu. cum olim. de censi. & t̄ confessio aduocati facta parte præsentē, & tacente sibi præiudicat. lege prima, Codic. de error. aduoc. reuocabiliter tamen valet vsque ad biduum.*
- 202 *lege, fin. eod. tit.* Et t̄ confessio filij, seu serui domino nocet, vel patri in noxali causa, potest tamen per patrem, & dominum reuocari, & ex tunc non præ-

iudicabit. *leg. secunda. §. 1. & ibi not. ff. si ex noxa. caus. agat.* Et ita tenendo, quod ante sequutam declarationem, & pronuntiationem Iudicis bannitus possit comparere, & non sit ei necessarium probare suam innocentiam, si Curia aliam, quam contumaciam, probationem non habeat, poterit hoc in casu saluari dicta opinio, t̄ Iul. *Clar. dicta quest. 203. 4. versiculo, quaro nunc qui inquit,* quod si reus contra ficta confessionem à statuto inductam probare vult, compareat ante sententiam, quia debet audiri, neque tenetur probare errorem suæ confessionis, seu (vt aptius loquamur) delictum à se non esse commissum: quia sola sufficit compiratio, vt scilicet ita loquatur secundum prædictum vsu includendi declarationem contumaciæ, & contumacem haberi pro cōfesso in ipsa sententia diffinitiuæ: tunc enim dici potest, quod bannitus comparens ante sententiam, & ita ante sequutam dictā delatoriam, debet audiri, nec ei necessarium est probare suam innocentiam, si aliud, quam contumacia, contra eum non vrgeret, & ita sola sufficit comparitio, & negatio, quia sic (vt diximus) compareret ante declaratoriam; alias loqueretur Iul. *Clar. contra prædictos Doct. si de tempore vsque ad sententiam ipse intelligeret, & iam ante sententiam dicta declaratoria sequuta esset: vsq; enim ad declaratoriam, siue seorsim à sententia facta sit, siue in ipsa sententia, bannito comparere sine onere probandi suam innocentiam, idest, non deliquisse: secus autem postea, vt supra conclusum est.*

Possunt t̄ & tertio conciliari prædicta opinio-
nes, vt prior Bald. *opinio in d. consil. Titius accusatus. procedat:* quando ante diffinitiuam sententiam pronunciatum fuit, quod reus iam in banno positus habeatur pro cōfesso, & conuicto, & is non potuit appellare verante statuto, aut cōstitutione, quia reseruatur in appellatione à diffinitiuā: tunc enim fisco incumbit onus probandi illū deliquisse posterior vero opinio procedat, quando is potuit appellare, non appellauit transactio tempore antequam diffinitiuā ferretur, quia illa interlocutoria non est reuocata per appellationem, onus probandi non deliquisse ipsi bannito incumbit, ita distinguendo firmat Nell. *d. 4. part. 1. tempor. de bannit. quest. 2. quem refert, & sequitur Boss. in d. tit. de literis princip. nu. 5. Franc. Becci. d. consil. num. 11. Haecenus de secundo tempore, seu secundo capite.*

Tertium t̄ verò de tempore post sententiam
diffinitiuam, dubitationem similiter habet ab auctoritate Bald. in *d. consil. Titius accusatus.* qui, & cum eo se subscribentes eisdem rationibus voluerunt, etiam post sententiam fisco incumbere onus probandi bannitum deliquisse, non autem ipsi bannito suam innocentiam, & ita non deliquisse, si aliam, quam contumaciam, Curia probationem non habeat, & sequitur etiam Paul. de Castro. *d. consilio 141. lib. 1.* Sed in hoc capite t̄ Bald. in *dict. l. ita* demum. *Codic. de procurat. & Paul. Cast. dict. consil. 3. libro tertio,* parum sibi constantes contrarium tenuerunt, vt etiam contrarium tenuit Cæpol. *d. consil. 63. & alij plures voluerunt, quos alleg. Cæpol. qui eandem opin. & sequutus consil. 40. num. 1. lib. 1. & confirmatur ex supra deductis, quibus addo*
Ang.

- Ang. in l. item. si cum s. hac autem. num. 5. ff. quod met. caus. ubi inquit, quod si ex forma constitutionis bannitus habetur pro confesso, nisi compareat ante sententiam, sicut dicit Constitutio Aggidiana, seu Marchia, cuius ipse ibi meminit, quod si ante primam sententiam i. o. comparuit, in causa appellationis habetur pro confesso, & si post comparuit, oportet, ut vincat, quod constat de sua innocentia liquidè, ex quo habetur pro confesso & subdit, quod licet in contrarium faciat quod nor. gl. in l. i.
- * in pr. ff. de actio. empt. quod si primum fuit observatum, & pro hac observantia facit optimè q. not. § sed quia verū. l. 2. C. de iuram. calu. & in terminis statuti Tudertini, & Perusini habentium contumacem pro confesso cōsultit Corn. conf. 194. vol. 1. Sed Nell. distinguit, ut supra proximè ex eo diximus, quod
- 207 si appellatum fuit à diffinitiva tali appellatione, quæ etiam interlocutoriam super contumacia suspendat, fiscus fundatam intentionem non habet, quia omne id, quod pronunciatum fuerat, resolutum est, prout & simul cōfessio ipsa resoluta est, ideoq; ipsi fisco incumbit onus probandi. Sed si per appellationem à diffinitiva interlocutoria suspensa non est, quia cum posset appellari, appellatum non fuit, tunc fiscus fundatam habet intentionem, & onus probandi non deliquisse, bannito incumbit, nisi ostenderet iustam fuisse sibi causam
- 209 non cōparendi t. obtenta restitutione in integrum aduersus d. interlocutoriā, ita in eff. Etu vult Nell. d. 4. part. 1. temp. quest. secunda. & ex eo Boss. in dicto ritu. de literis princip. numero 5. dicens, quod ita in eff. Etu vult Nell. in dicto loco. & quod hanc esse veritatem arbitratur, & quod ita tenet. & respondet ad illud, quod huic conclusioni obstare videbatur,
- 210 quod t. appellatio videlicet non tollit probationem, & confessionem, ut supra diximus ex Bal. in d. lita demum. & alius supra alleg. numero 154. quia licet hoc verum sit, & ipse hoc ibi etiam fateatur, quando tamen probatio oritur ex contumacia, quæ nullius momenti est, nisi super ea sit pronunciatum, & ab ineffectu appellari possit, & non sit appellatum, sumus in regula, quod res in eo statu est, in quo erat ante, iuxta reg. d. lita demum. C. de procurator. & ita procedit. d. opinio. Bal. in d. consil. Titius accusatus. & subscribentium. & Paul. Castr. d. consil. 141. & ideo Boss. in dicto loco subdit: quod cum in Dominio Mediolani appellari non possit à sententia criminali nec diffinitiva, nec interlocutoria, & ita firma maneat in eo Dominio virtus confessionis à statuto inductæ, sola restat executio, iuxta dictum Bartol. in d. l. diuus. ff. de custo. & exhib. reor. cum aliis infra alleg. numero 230. & sic idem dicendum erit in locis status Ecclesiastici, ubi simile statutum adest, ut adest pro toto statu Ecclesiastico dicta constitutio Marchia dict. cap. decimo, libro quarto, ubi t. contumax habetur pro vero contumace, qui ex alia constitutione cap. secundo, libro sexto, non appellat. ut sic etiam in statu Ecclesiastico bannitus post sententiam diffinitivam comparens suam debeat
- 212 probare innocentiam, de quo t. est etiam expressa constitutio in dicto cap. decimo, libro quarto, quatenus ibi expressè disponitur, quod bannitus et post sententiam audiat, si tamen supplicauerit, & in carcere cōstitutus suam innocentiam purgare voluerit, ut est clarus t. d. Motus proprius Iul. II. per Pium IV. confirmatus, quo etiam expressè cauetur, quod bannitus etiam post sententiam audiat, si supplicauerit, & in carcere constitutus innocentiam suam patefacere voluerit, quam item post sententiam ex eodem Motu proprio probare voluerit, quam item post sententiam ex eodem Motu proprio probare tenetur, scilicet non commisisse maleficium, super quo habitus fuisset pro confesso in vim fictæ confessionis statutarie, ex liquidissimis probationibus, prout t. etiam alias de iure ad probandum contra fictam confessionem, oportet quod legitimis probationibus id probeatur, ut probatio illa fictæ confessionis eneruetur. ut dicit Cypol. d. consilio 63. nu. 19. & dicit not. in d. l. 2. §. quod si actor C. de iur. calum. & Bal. in l. error. in pen. q. C. de iur. & facti ignor. & ita probata innocentia absolutio sequi debet. leg. 1. §. si quis ultro. ff. de questio. Gram. conf. crim. 16. num. 23. Boss. in ritu. de confess. n. 71. B. rtaz. d. consil. 162. num. 12. lib. 1. & consil. 233. numer. 15. eod. lib. Alias audiri non debet ex d. Motu proprio, qui omnem controuersiam Doc. dirimit hoc in capite, & certam statuit legem, & formā à iudicibus observandam. Quamvis t. si ex debilibus indicis bannitus, & condemnatus quis fuerit, satis esset, quod minus plenè suam bannitus probaret innocentiam, ut ex Boss. in d. tit. de lit. princ. ad fin. & in d. tit. bannit. quod admit. num. 19. & 20. & in tit. de requi. reis. num. 1. dicit Bart. d. consil. 146. nu. 25. & consil. 119. num. 23. lib. 1. per t. hanc enim minus plenam probationem probatio, seu præsumptio sententiæ tollitur, ut per eum in d. loco. & in consil. 233. post nu. 18. ubi dicit, quod licet probatio rei non sit adeo concludens, ut tolleretur probationem, seu præsumptionem sententiæ, satis tamen est, quod illam dubiam reddat, quo t. in casu nullo modo sententia exequi potest, sed magis reus in supplementum torquendus esset. alleg. Boss. in d. tit. de requi. reis. nu. 1. & in d. tit. de liter. princ. bannit. admitt. ad no. defensio. in fin. & subdit, quod hoc quandoque in Ciuitate Ferrariæ practicum fuit. Et remanet virtus confessionis non aliter eneruata per legitimas, & liquidissimas, probationes, iuxta formam dicti Motus proprii, quamvis post sententiam, bannitus, & condemnatus admissus fuerit à Principe ad novas defensiones, non obstante banno, & sententia: per hoc enim t. Princeps non tollit confessionem, illiusque virtutem, sed solum permittit, ut bannitus, & condemnatus possit se defendere, & ita fiscus fundatam habet intentionem, ut dicit Boss. in d. tit. de liter. princ. col. ult. post princip. dicens. quod ita seruatur, & sequitur Bertazol. consilio 106. numer. 2. lib. 1. Quamvis t. Senatus Mediolanensis, ut in d. loco refert Boss. facta sibi relatione de statu causæ, soleat ita demum sententiam exequi, si ex qualitate indiciorum tutam habeat conscientiam suam, quod bannitus deliquerit, & non exequitur, si aliter videt, & aliquando etiam iubet torqueri ad veritatem eruendam, ut torqueri posset non obstante admissione ad novas defensiones, diximus infra num. 275. quod in t. dubio fieri bonum esse dicit Boss. in d. loco. quoniam negari non potest, quin is ex contumacia damnatus fuerit, ut per eum ibidem & idem tradit Iul. Clar. lib. 5. sent. §. fin. d. q. 4. §. vers. quæ ro quan-

ro quando reus. dicens, † quod seruatur in Ducatu Mediolani in admissis ad nouas defensiones post condemnationem, q̄ nisi iij probent eorum innocentiam, vel saltem elidant indicia, q̄ cōtra eos sunt in processu, solet exequi condemnatio, vel saltem torquent, aut aliqua p̄cna extraordinaria puniuntur arbitrio Senatūs: quia admissus ad nouas defensiones sententiam habet contra se, quā ius facit, & ideo condemnatus, & ad nouas defensiones admissus suam debet ostendere innocentiam, & quod in processu nihil esset, q̄ contra eum vrgeret, vt d. Senatus Mediolanēsis rescripsit Prætori † Cremonæ, cum de facto contigisset, q̄ quidam Vayranus, qui fuerat in contumaciam condemnatus in p̄enam ignis p̄ sodomia, & deinde captus, & admissus ad nouas defensiones, nolebat aliquid p̄bare, dicens, q̄ nihil erat contra eum in processu, q̄ vrgeret: rescripsit. n. Senatus (vt refer Iul. Clar. in d. loc.) in hac verba. Non dicat Vayranus sibi nō opus esse defensionibus, eo quod nulla eum premant indicia. Satis. n. grauatur sententia condemnatoria, q̄ contra eum vigeat. Quare illi tempus ad se defendendum statuatis, & si quas fecerit defensiones, perscribatis; si verò nihil egerit, sententiam contra eum latam exequimini.

323 Et hæc, † si bannitus infra annum post sententiam comparuerit, supplicauerit quæ suam volens patefacere innocentiam; at si infra hunc annum captus fuerit, facta recognitione eius personæ, sola restat executio, nec in suis defensionibus audiri debet, nisi ex gratia speciali ipsius Sum. Pont. vt in d. Motu proprio Pij V. cuius infra meminimus. c. 3. n. 41. quamuis & hoc etiam in casu ratio haberi debeat qualitatis indiciorum, & aliorum multorum ante executionem, non vt is bannitus ita captus absoluiatur, & dimittatur, sed vt Principi status causæ scribatur, & interim in executione superseatur, vt plene diximus infra cap. fin.

324 Quarum † caput de tempore post sententiam, & post annum lata sententia, eadem habet, quam supra proximum caput, resolutionē: Nam si bannitus sponte compareret post annum, & Principi supplicauerit, & ad nouas defensiones admissus fuerit, debet audiri, & suam tenetur patefacere innocentiam scil. se non deliquisse, cum, vt supra diximus, adhuc firma maneat ficta eius confessio ex statuto inducta. Si verò captus fuerit, sola similiter restat executio, nisi etiam à Principe admissus fuerit ad nouas defensiones ex eodem Motu proprio Pij V. & Pij Et IV. Quamuis & hoc in casu ratio haberi debeat ante executionem tum qualitatis indiciorum, & aliorum, de quibus infra d. c. fin. Hactenus de nouo effectu fictæ confessionis à statuto inductæ.

325 Decimus † est effectus, quia ex ea oritur indicium ad torturam contra ipsum bannitum pro confesso habitum, & declaratum, sine aliis indiis. Bal. in l. 1. colum. 6. C. de hered. institut. cum aliis infra alleg. n. 375. Quamuis sit admissus à Principe ad nouas defensiones, per quam admissionem virtus fictæ confessionis sublata non est, sed adhuc firma manet, nisi probationibus elidatur, vt supra diximus, & infra d. num. 275.

326 Vndecimus † est effectus, quia ex ea perueniri potest ad sententiam diffinitiuam condemnato-

riam, vt concedunt, & affirmant Doc. omnes vbiq; & est expressa d. constitutio Marchiæ lib. 4. cap. 11. & vbiq; vigeat statuta, & satis constat ex prædictis, & particulariter diximus supra hoc c. n. 44. & ibi dictis addo Thom. Docci. conf. 59. nu. 4. & conf. 129. nu. 6. vt etiam ex infra dicendis, si tamen ritè & rectè processus formatus fuerit: alias enim ex ficta hac confessione per statutum inducta, nemo condemnari potest. Bar. in l. si confessus. ff. de custo. & exhib. reor. Ang. de malef. in verb. qui dominus iudex. vers. queritur tamen. Felyn. & alij in c. at si Clerici. de iudic. Affli. decis. 176. Rolan. à Vallè consil. 94. num. 13. volum. 3. Gigo. de crim. lese maiestatis. tit. quomodo, & per quos, & c. q. 1. n. 8. & si ritè & rectè processus formatus fuerit, in tantum ex hac confessione ficta condemnatio sequi potest, vt p̄cna † et vera ipsius delicti, & ordinaria imponi possit. Nam licet alias ex cōtumacia p̄cna vera delicti imponi non possit, vt latè per Mar. in l. 1. n. 130. & seq. C. de rap. vir. Cachera. decis. Pedemont. 105. nu. 4. quando † tamen non est simplex cōtumacia, sed ex contumacia quis pro confesso habetur ex forma statutorum, aut ex stylo, & consuetudine, vera p̄cna delicti imponi potest, ita vt et ad mortē condemnari possit. vt per Gand. de malef. tit. quid sit agen. reo absente. cum aliis supr. alleg. nu. 9. & Cachera. d. decis. Pedemont. 105. nu. 12. Ioseph. Ludouic. d. 3. conclusio. suarum commun. conclus. vers. infertur 4. qui post Cachera in d. loco. dicit, id † maximè procedere, vt vera scil. p̄cna delicti imponi possit, quando delictum ex informationibus assumptis alias probaretur. Sed tñ quamuis ritè, & rectè processus formatus fuerit, effectus iste condemnationis ex ficta confessione non oritur, si causæ qualitas id alias non expostularet: Non. n. semper contumax pro confesso habetur, nec tamq̄ confessus cōdemnari potest; sed ita demum si causæ qualitas id expostularet alioqui verò, si ex actis, & processu defensio ipsius rei quæ contumacis colligeretur: ita Franc. Curt. qui multa retulit in tract. positionum. numer. 16. & docuerat. Bartol. in l. absente. ff. de pen. Bald. in l. 2. C. de indic. vid. tollen. Cæpol. cons. crimin. 40. & 41. in fin. & consil. 29. num. 8. Ang. de malef. in verb. qui D. Iudex. colum. 13. Card. Alban. in Lucubratio. in Bart. in l. 1. numero 25. ff. si quis ius dicen. non obtemp. & in l. si duo patroni. §. si quis iurauerit. numero 3. ff. de iureiur. cum aliis supra alleg. in prefatio. numero vigesimo septimo. Sunt & alij effectus fictæ confessionis quos veluti ad nostrum institutum executionis sententiæ particulariter, & priuatim non pertinentes consulto prætereo.

Vnde † capto bannito, & condemnato sic habito pro confesso, & conuicto sola restat executio. Bart. in d. l. 1. ff. de requi. reu. vbi dicit, quod stante statuto, quo contumax habeatur pro confesso contumax amplius non auditur, per ea quæ dixit idem Bartol. in l. diuus. ff. de custo. & exhib. reor. vbi inquit, quod de iure communi comparente quocumque contumace, debet ex integro audiri, sed secundum statuta Italiæ cōtumaces, & banniti habentur pro confessis, & in eos uti in confessos sententia fertur, & ideo illis captis constat eos esse, qui in banno descripti reperiuntur, sola restat, & sufficit executio. & subdit sæpius ita obseruari, & Assessores ita obseruare dicit idem Bartol. in l. inter stipulantes. §. 1.

numero 13. ff. de verb. oblig. & hanc esse communem practicam tradunt plures, quos recenset, & laudat Iul. Clar. d. lib. 5. sent. §. fin. quest. 96. vers. quero nunquid.

- 231 Nec aliter super crimine nouo processu opus est: veritas enim criminis inquirenda non est, sed sola restat (vt diximus) executio. vt sentit Bartol. & alij in iam citatis locis, est communis opinio. vt attestatur Anton. Gomez super d. l. 76. Tauri. nu. 13. & ita seruatur, vt dicit Imo. in l. is qui reus. circa pr. ff. de pub. iud. quos refert. Iul. Clar. d. quest. 96. vers. sed nunquid. Quamuis ¶ in aliquibus locis contrarium seruatur, quia scilicet prius causa banni, seu condemnationis discutitur, vt seruatum semper fuisse in Parlamento Rothomagensi attestatur Igne. in l. 3. §. si maritus. num. 15. ff. ad Syllan. ¶ Et Senatus Mediolanensis illa vitur practica, quia scilicet quando tales banniti veniunt ad manus Curia, & iusticia, si ex qualitate indiciorum res clara non sit, non damnantur, sed torquentur. vt dicit Boss. in rit. de confess. per torturam. num. 23. & in d. tit. de requi. reis. post. num. 1. cui tamen non aliter assentitur Iul. Clar. d. quest. 96. vers. sed nunquid dicens hoc nunquam vidisse seruari, nec audiuisse fuisse seruatum. Nam ¶ nisi talis condemnatus peteret (inquit ille) ab ipso Senatu se admitti ad nouas defensiones, semper sententia contra eum lata executioni demandatur: post verò admissionem ad nouas defensiones, si indicia valde debilia existeret, nō fit executio sententia, sed vel torquetur, velpœna cōmutatur & mitigatur, & subdit credendum esse, ¶ q̄ ita ēt Boss. intellexerit, vt colligi dicit ex iis, quæ ipsemet Boss. dicit in d. tit. de liter. princip. & c. circa finem. Et ¶ in statu Ecclesiastico sine aliquo dubio sola etiam restat executio, siue post annum, siue intra annum talis bannitus, & condemnatus captus fuerit, & in manus iusticia ita deuenit ex forma Motus proprii Pij I. & Pij V. ille enim in suo Motu proprio de exequendis sententiis capto bannito post sex menses, cui alias titulus est, de non admittend. appellation. & c. statuit, quod post sex menses sententia in contumaciam lata crimen notorium efficiat, & tamquam in rem iudicatam transierint realiter, & personaliter executioni demandentur, ipsis bannitis, & condemnatis ad suas defensiones non aliter admissis. Hic verò dictorum sex mensium spatium ad annum prorogando, cetera, vt supra, per Pium IV. statuta confirmauit, vt in eius Motu proprio moderationis d. Motus proprii Pij IV. cui alias titulus est. Motus proprius S. D. N. Pii PP. V. per quem alius Motus proprius Fel. Recor. Pij IV. sub Dat. Romæ XII. Kal. Iulij ann. VI. quoad non admittend. appell. & c. postea Idē Sum. Pont. Pius. V. in alio postea edicto eius Motu proprio de captis infra annum non admittendis ad eorum defensionem omnibus in calce huius tract. impressis, statuit, & ordinauit, quod sententia in contumaciam lata etiam infra annum contra bannitos captos executioni demandentur, illis ad suas defensiones à Iudicibus non admiffis.

237 Et ¶ non solum Iudex qui sententiam tulit, siue eius in officio successor potest, & debet ita sententias exequi contra bannitos captos, sed etiam qui-

cumque alius Iudex, siue sit eiusdem ciuitatis, & loci, vt si in vna Ciuitate duo essent magistratus eandem iurisdictionem habentes, vt Potestas, & Capitaneus: vnus enim bannitum ab altero eorum capere potest, & sententiam exequi capitalem, vt tradit Bartol. in l. a Diuo Pio. §. sententia verò. & ibi Raph. Cum & las nro. Bald. in l. 1. §. 8. ff. de offic. consul. & in l. tale pactum. §. qui procurauit. in repet. in 9. solu. ff. de pact. Io. de Imo. in l. pen. in princ. de publi. iudic. siue etiam sit alterius loci. & fori sedi Apostolicę mediate, siue immediate subiecti exequi & is potest contra bannitos, qui in eius loco, & iurisdictione capti fuerunt, non tam si pro homicidio, prout prius loquebatur Motus proprius Pii I. & Sixti V. quam si pro quocunque alio crimine capitali banniti, & damnati essent, ex Motu proprio Iul. II. Leo. X. & Clem. VII. quod & animaduertit Vulpell. consilio 59. numero 19. lib. 1. & etiam ex forma Motus proprii Pij IV. & Pij V. qui constitutiones prædecessorum innouantes, & ampliantes, eorum constitutionibus contra homicidas, bannitos, & alios facinorosos & ditis expressè statuerunt, quod banniti huiusmodi ab vno loco intelligantur banniti non solum ab omnibus aliis locis vsque ad miliaria quinquaginta, vt alij prædecessores Pont. statuerant sed etiam ab omnibus, & singulis Ciuitatibus, Terris, Castris, & locis Romanę Ecclesię quomodolibet mediate, vel immediate subiectis, ita quod si in eis residerent, vel referri forent, non solum capi, detineri, & carcerari, sed etiam iuxta criminum, & excessuum per eos perpetratorum qualitatem per eorundem locorum officiales, quamuis ita alterius fori, plecti debeant, prout ¶ & alias de iure fieri poterat; quia sententia lata in vna Ciuitate contra bannitos, exequi poterat in alia Ciuitate, vbi tales banniti capti essent, si ambæ Ciuitates essent sub eodem Principe, vt latè consuluit Marfil. in cons. 86. vbi quod sententia lata in Ciuitate Nursiæ possit exequi Bononiæ, vbi bannitus captus esset, cum ¶ ambæ Ciuitates sint sub ditione Summi Pont. & Sedis Apostolicę. & iterum in consil. 121. vbi de bannito in Ciuitate Mutina debitis plectendo pœnis in d. Ciuitate Bononiæ, vbi captus fuit, cum ¶ tunc temporis d. Ciuitates sub eodem Principe, Rom. scilicet Pont. & Sede Apostolica existerent, & hæc est communis Doct. opinio, quod ¶ scilicet Iudex vnus territorij possit exequi sententiam criminalem latam per Iudicem alterius territorij, non modo ad requisitionem Iudicis loci latę sententię, sed et à se ipso, quando sunt sub eodem Principe, vt testatur Boss. in tract. caus. crimin. tit. de foro compet. nu. 86. & ex eo Iul. Clar. d. quest. 96. vers. item quero. Qui tamen hoc intelligit, quando etiam essent sub eodem Præside prouincię: Non enim (subdit ille) potest officialis in Ducatu Mediolani exequi sententiam latam per officiales in Regno Neapolis, licet ambo sint sub eodem Principe, quia in omnibus, & per omnia habentur tamquam Regna, & Dominia separata. Sed in statu Ecclesiastico licet sint Prouincię, & Ciuitates separata, potest tñ quilibet Iudex licet alterius fori, & loci separati exequi sententiam alterius contra bannitum à se captum, ex dictis Motibus propriis. Non enim in omnibus, & per omnia dictę Prouincię, & Ciuitates separata

parata sunt, ut est Ducatus Mediolani à Ciuitate Neapolis, sed omnes officiales status Ecclesiastici non videtur facere diuersas curias, sed vna videtur esse Pontificia curia, actotus status Ecclesiasticus vna videtur esse Prouincia, ex quo vnū habet summum Pontificem, à quo omnes officiales dependent: Nam vna Prouincia dicitur, quæ vnum habet Regem, & Principem. *c. scitote. 6. q. 3. & tradit de Regno Neapolis post And. de Iser. Afflict. in constit. humanitate. num. 44. vbi post And. de Iser. ibi, & in constit. consuetudinem, dicit, quod omnes Regij Officiales in Regno non faciunt diuersas curias, sed vna est regia curia, & illud Regnum vna est prouincia, quia vnum habet Regem, ut ibi per eum. Vnde bannum officialis Regis idem operatur, quod bannum Regis, quia si officialis Regis banniat aliquem, ipse Rex, à quo causam ille habet, bannire videtur: quia ordinaria sua potestas ab eo dependet. l. 2. §. cumque omnia. C. de veter. iur. enuclean. cum simil. ita Praposit. post And. de Iser. in c. 1. hic finit lex Corradi, ut etiam ita firmat. Nell. de bannit. 1. part. 2. tempor. quest. 57 & sequitur etiam Afflict. in d. loco. & Carrer. in prac. crimin. fol. 51. nu. 23. ex his inferens, an bannum hoc ita ab vno officiali latum indicium faciat ad torturam coram alio iudice non banniente, & dicens, quod hoc ex prædictis colligitur, satis sentit indicium facere ad torturam: quoniam omnia tribunalia Iudicum ordinatorum à Rege, dicuntur tribunalia Regis, ut dicit Afflict. in iam citato loco, & ex prædictis colligitur, qui propterea ex hoc, & ex prædictis dicit, quod cum de facto quæstio fuerit, an bannitus ab vno Iustitiario prouinciæ Regni pro causa criminali in contumaciam, si vellet coram alio Iustitiario Regni dare fideiussores de stando iuri, vigore constitutionis dicti Regni, cum is coram illo pro causa capitali accusatus esset, admitti deberet ad dandos dictos fideiussores, ex quo ab alio Iustitiario bannitus erat; determinatum fuit per Iudices magnæ curiæ, quod primo contumaciam purgaret coram illo Iustitiario banniente, & de banno extrahatur, & postea in oblatione fideiussoris audiatur, & interim se defenderet in vinculis, quoniam forbannitus non auditur offerendo fideiussores, per d. constitutionem, Humanitate. quamuis ab alio Iustitiario forbannitus esset, quia (diximus) omnia tribunalia iudicum ordinatorum à Rege, tribunalia Regis dicuntur.*

242 Quamuis si bannitus quis fuerit pro homicidio animo deliberato, & præmeditato, ac per industriam, maximè per insidias commissio, in qualibet Mundi parte capi possit, & carcerari, vltimoq; etiam affici supplicio: neque enim locum aliquem tutum habere debet, apud quem possit in aliqua totius orbis parte confugere, siue locus commissi homicidij sit sub eodem, siue sub penitus diuerso Principe, ita quod nec in terris Ecclesiæ, nec in terris Imperij, quocumq; in loco deliquerit, tutus erit: sic enim est de iure diuino, quod vbiq; viget, ac vigere, & seruari debet in omni Mundi parte, ut latissimè consuluit Bernardinus de Plot. *consil. 133.*

243 tom. 1. *consil. crimi. recens edit per totum.* Prout etiam

244 tribunal Domini nostri vbiq; est. Hæreticus si non solum in loco, in quo deliquit, sed vbiunque et-

iam capi potest, puniendus est, neque si de eo ad locum commissi delicti remissio fieri debet, ut putant Cyn. Alberi. & alij in l. 1. C. de Sum. Trinit. & idem Alber. in rubr. C. de hæretic. Guid. Pap. decis. 202. Ioan. Andr. & Franc. in c. vt commissi. de heredic. in 6. Simanc. Cath. instit. tit. 2. numero 15. & alij communiter, ut dicit Franc. Pegn. in schol. 45. colum. 2. verb. verumtamen ad 3. part. Director. inquisitor. & ostendit idem Pegn. in priuileg. inquisitor. 77. vbiq; enim (ut diximus) tribunal Dei est: vbiq; enim hæreticus diuinam maiestatem offendit, & omnem creaturam lædit, cum etiam elementis faciat iniuriam. l. Arriani. lege, Manicheos. C. de hæretic. & vbiunque est malè credens ibi peccat, ideoque ibidem puniri potest, ut dicit Ioan. Andr. in d. c. vt commissi. de hæretic. lib. 6. & hanc esse potissimam d. conclusionis rationem dicit Franc. Pegn. in d. loco. & Ioan. Roias. in singu. in fauorem fidei. sing. 137. nu. 7. & 8. & latè etiam Bursat. consilio 7. num. 26. & alij seq. vol. 1.

Quod si præsertim procederet, quando simul etiam vel homicida, vel hæreticus bannitus esset vagabundus: quia eo ipso quod reus est vagabundus, in quolibet loco, in quo inuenitur, potest de delicto commissio puniri, ut dicit gloss. fin. in l. 1. C. vbi de crim. agi oportet. vbi te inuenero, ibi de iudi. abo, quam Doct. tr. quantissimo consensu sequuntur, ut ait Couar. quest. 11. pract. questio. numero 7. & per illam gl. ait Bartol. in l. hæres absens. §. proinde. ff. de iudic. quod multi Ribaldi suspensi fuerunt, & quotidie suspenduntur, & in hac quidem opinione, quod vagabundus possit vbiq; puniri, omnes concordant, ut ex alijs dicit Iul. Clar. libr. 5. sentent. §. fin. quest. 39. vers. ceterum. & ibi vers. sequent. declarat si vagabundus in proposito esse illum, qui per Mundum vagatur, neque alicubi certum domicilium habet, in quo habitet, dico, in quo habitet; nam in hoc proposito non consideratur, an certum habeat domicilium originis, vel ne, quia eo non attento, dummodo non habeat certum domicilium habitationis, potest vbiq; conueniri, & puniri, ut declarat idem Iul. Clar. in d. loco. & dicit communiter teneri ex Inno. in cap. dilectus. numero 10. de rescript. & in cap. fin. numero 15. de eo qui mitt. in poss. rei seru. caus. & communiter reprobat illa opinio, si quod ut quis dicatur vagabundus, requiritur quod non habeat neque etiam domicilium originis, ut attestatur Maria. in cap. fin. numero 57. de foro compet. ea enim retenta sequeretur, quod necesse esset, Ciuitatem, in qua ille natus esset, funditus esse euersam, & destruatam, quod vtiq; ridiculum esset, ut animaduertit idem Iul. Clar. d. questio. 39. vers. Sed hic quæro. Neque si eo ipso quod quis est bannitus, dicitur vagabundus, per Alber. in 4. part. stat. quest. 80. item quæro. qui dicit, quod ita tenent communiter Doct. quem refert Cæpol. consil. crimin. 58. vers. Sed dubium est. & post eum Iul. Clar. dict. quest. 39. vers. fui interrogatus. qui tamen hoc si intelligit, ut procedat, quando bannitus certam habet in aliquo loco habitationem, seu domiciliū; alias enim si sine certa habitatione per Mundum vagaretur, vtiq; pro vagabundo habendus esset, prout & alij ita vagantes, ne propter bannum in hoc melioris efficerentur conditionis, quam ceteri non banniti.

252 Nec ꝑ iater Iudices, qui non sunt sub eodem Principe, nec inter diuersa dominia fit remissio de vno Iudice, vel de vno Præsidente ad alium de generali consuetudine, quicquid de iure aliter statutum fuerit. vt latè per Iul. Clar. lib. 5. sentent. §. fin. quæst. 38. versiculo. Sed certe. & versic. seq. vbi latè ex pluribus
 * tam de communi opinione quam de cōsuetudine testatur, de qua etiam per Mant. apophregmate 103. in fin. & Anto. Columb. in tractat. de modo proceden. in controuers. crimin. articulo 245. late Viui. in commun. opinio. in verb. Index domicilij. relatus inter commun. opinio. recens collect. tomo 1. lib. 3. titu. 13. vbi de crimin. agi oport. numero 55. Fichard. in commun. opin. in verb. remittere. relatus in d. loco. numero 56. & Bonacoss. in communib. opinio. in verb. remissio. similiter relatus in dicto loco. numero 57. Cæterum inter Ciuitates, & Dominia, quæ subdita sunt vni Domino, vel Præsidi, remissio fieri solet, & debet, vt per Angel. in l. solet. numero tertio. ff. de custo. reor. qui dicit, quod ita vidit praticari, & obseruari pluries, & benè quidem, quem refert Iul. Clar. de quæst. 38. versiculo. Hoc tamen, de quo & per alios supra relatos in dictis locis.
 253 Et ꝑ ideo in causa hæresis quicquid inquisitor à quouis inquisitore cuiuscunque Prouinciæ poterit remissionem petere, quoniam quoad hanc causam omnes sunt Rom. Pont. delegati, & crimen est merè Ecclesiasticum, ratione cuius nulli Domino temporali subsunt Inquisitores, sed soli Rom. Pont. aut generalibus Inquisitoribus debent obtemperare, qua ratione sub eiusdem imperio esse merito dici possunt. Ita si delinquentium culpa ita exegerint, & commodum videatur, ac opportunū ab Hispania in Italiam, & vice versa rei huius criminis remitti debent. ita dicit Franc. Pegn. dict. schol. 45. ad 3. part. Director. inquisitor. colum. 3. sexto quod remissio. dicens, quod & in aliis prouinciis ob publicam vtilitatem, & criminis grauitatem penitus esset obseruandum, nullis priuilegiis aut immunitatibus quicquam iuantibus, quæ ratione hæresis admittuntur. l. 1. c. de heretic. Quæ autem
 254 obseruanda sint, vt remissio iure fieri possit, tradit Io. Roias d. singu. 173. & copiosius Franc. Pegn. dict. schol. 45. colum. 3. & 4. Et ꝑ in aliis, atrocibus tamen,
 255 de facto aliquando non obstante d. consuetudine, factæ fuerunt remissiones delinquentium Principibus finitimis, vt vidisse fieri in Ducatu Mediolani dicit Iul. Clar. d. quæst. 38. versic. hoc tamen. Et non sunt multi dies, quod serenissimo Magno Duci Etruriæ duo eius subditi banniti, qui in statu etiam Ecclesiastico deliquerunt, & banniti erant, ex hac Ciuitate Perusiæ remissi fuerunt non inconsulto Principe, vt etiam ipse Serenissimus Magnus Dux remittit bannitos status Ecclesiastici in sua ditio-
 256 ne à suis captos. Quam ꝑ remissionem inter diuersa omnino dominia non laudat Iul. Clar. in d. loco. credens, quod stante d. consuetudine, ipsi debeant esse securi. Quamuis ad punitionē malefactorum (vt subdit ibidem Iul. Clar.) Deus aliquando ita
 257 fieri permittat, & ꝑ admonet ille propterea delinquentes, quod ne hoc eis cōtingat à Principe, sub quo morantur, fidantiam, seu saluum conductum habere procurent: tunc enim tute ibi permanere poterunt, secundum eum. Sed securè sub eo viuendum non esse, suadet Bonacoss. vbi supra d. num.

57. & suadet ex pluribus tum Doct. | authoritatibus, tum exemplis, quæ in proposito congerit Menoch. consil. 100. numero 185. & alius seq. volu. 1. et si n. 218. & alius seq. contendat saluum conductum esse seruandum, qua de re latè Magalot. de securit. seu saluo conductu. par. 2. Et quis par in parē non habeat imperiū, si tamen vnus ex condominis, vel consorciis Castri, vel Villæ delinquat, ibi alius condominus, vel consors potest eū punire, quasi delinquendo ibi se tacitè submiserit, secundum Guil. & Ang. in l. est receptum. ff. de iurisd. omni. iudic. Salic. & Ambros. ibi, per c. in archiepiscopatu. de raptor. c. si. de for. compet. & est communis opinio. secundum eos, & Balb. decis. 116. relatum inter commun. opin. recens collect. tomo 1. lib. 3. tit. 11. de iurisd. n. 137. Quicquid ipse Guil. visus sit tenere contrarium in l. fin. de rer. diuis. & refert, & sequitur Cato in d. l. est receptum. dicens tunc adeundum esse superiorem, qua de re vide Nat. consil. 87. lib. 1. & alios antiquiores, ad quos seremit Card. Alban. in lucubrat. in Bartol. in d. l. fin. ff. de rer. diuis. numer. 2. & in l. qui iurisdictioni. ff. de iurisd. omni. iudic. vbi alleg. Brun. consil. 31.

Et ꝑ licet alias de iure bannitus captus quamuis
 258 ex forma statutorum haberetur pro confesso, & conuicto, posset tamen aliquas defensiones facere post bannum, & eius fictam confessionem, vt per Marfil. sing. 72. Bertazol. consil. 35. nu. 11. lib. 1. & potest quidem per viam exceptionis executionem impedire, modo exceptio talis sit, quæ si à principio fuisset opposita ante bannum, iudicium suscipere compellus non fuisset, vt dicit Bart. in l. non videtur. la. 1. in fine. ff. de iudic. Nell. in tract. de bannit. 2. part. 1. temp. nume. 2. in fin. Aug. Arim. ad Angel. de malefic. in verb. ita vt caput à spatulis amputetur. numero 19. & in gl. Caium Sempronij. in 1. addit. colum. fin. versic. tempora tamen prædicta. Marfil. in pract. crimin. §. vltima quæstio. numero 27. & sing. 72. versic. sed tene. & consilio 16. nu. 33. consilio 32. nume. 20. consilio 64. nu. 4. Boff. in tit. de bann. nullit. colum. 2. & est communis conclusio, vt dicit Rolan. à Valle consilio 60. nu. 30. lib. 2. & post eum Iul. Clar. d. q. 96. vers. sed pone. & communem etiam dicit post Xarez quem alleg. Bonacoss. part. 1. com. opin. * crimin. in verb. bannitus statim. & sequitur post alios, quos alleg. Foller. in pract. crim. 4. part. 3. par. in verb. & si confitebuntur. num. 5. & Bertazol. consilio 105. nu. 1. lib. 1. & consilio 119. numero 1. consil. 146. numero 14. eo. lib. 1. & consilio 339. numer. 1. lib. 2. & consil. 462. numero 1. eod. vol. licet Britones malè id obseruent, qui nunquam
 * audiunt contumaces condemnatos pro delicto, in Francia autem sic in vim literarum regiarum, vt inquit Cassan. in consuetud. Burgun. verb. de iustices & droitz. rub. 1. §. 7. numer. 11. quod & supra diximus in præfatio. nume. 28. Ex forma tamen d. Motus proprii bannitus ad aliquid opponendum non audiretur, nisi sit à Principe admissus ad nouas defensiones, vt etiam de consuetudine, & ordinibus Ducatus Mediolani in eo statu seruatur, vt dicit Iul. Clar. d. q. 96. vers. sed pone. Et ꝑ ita locum hodi non
 259 habet, stante d. Motu proprio, quod not. Paul. de Cast. in d. consil. 3. col. 2. vol. 3. secundum nouā impressio. vbi inquit, quod ꝑ si post terminum banni compa-
 260 ret bannitus, & neget se commississe delictum, quod videbatur tacitè confessus ex contumacia, ex forma statuti, quod audiendus est, & sequitur Marfil. in pract.

- in pract. crim. d. §. vltima. quest. num. 28. & in d. consil. 16. num. 33. d. consil. 64. n. 7. & d. sing. 72. Aug. de Arim. ad Ang. in d. vers. Caium Sempronij nu. 3. in fin. Rolan. à Valle d. consilio 60. num. 30. vers. 2. facit. volu. 2. & dixi. mus. infra cap. 3. Nam post annum, vel infra annum si bannitus captus est audiri non debet, nisi ex gratia Principis ex dispositione d. Motus proprii, quæ etiam cessare facit cōtrouersam illam opinionem, seu potius illius effectum, an stante t statuto, quod contumax habeatur pro confesso, & conuictō possit appellari, prout non posse appellari tenuit Nell. de bannit. in 4. part. 1. temp. 1. colu. 2. vers. pro huius. Aug. de Arim. ad Ang. de malefic. in glo. presente d. Caio. vers. fin. autem absens Foller. in pract. crimin. in 4. part. 3. part. in verb. & si confitebuntur. num. 35. secundum vtramq; impressionem. Boss. in tract. causar. crimin. in tit. de remed. contra ban. colu. fin. Marfil. post alios quos alleg. in tractat. de bannit. in verb. contumaciam. numero 56. Bertazol. consilio 82. numero 19. libro primo. Sed contrarium tenuerunt Bald. in lita demum col. penult. in fin. Codic. de procurat. Franc. in cap. cum speciali. §. porro. colu. 7. de appellatio. Aretin. in consil. 147. colu. 3. vers. & idem. & in cap. de his. ubi quoque Ana. de accusatio. Corn. consilio 194. colu. fin. volum. 1. & in consil. 17. colu. 4. volu. 3. Ang. de malefic. in verb. presente Caio. numero 21. Ludo. Bolog. consilio 34. in fin. Felyn. in c. consanguinei. colu. fin. de re iudic. Rolan. à Valle d. consil. 60. numero 35. volum. 2. & consilio 94. nume. 14. volum. 3. Natt. consil. 444. num. 5. quorum opinio sine dubio procedit, quando t in appellatione iusta, & rationabilis causa allegaretur, quæ fictam hanc confessionem, & contumaciam excusaret. Bald. in leg. 1. C. quor. appel. Cum. in leg. creditor. §. iussus. ff. de appellat. Sali. in l. 2. §. quod si actor. C. de iuram. calum. Franc. in d. §. porro. colu. 7. circa fin. cessat (inquam) hæc controuersa opinio seu potius illius effectus, succedente captura banniti, & condemnati ex d. Motu proprio Pij I V. per Pium V. confirmato, quo post annum, & intra annum ex prædicto alio Motu proprio Pij V. contra bannitum captum sententia exequi potest, & bannum, non attentis appellationibus, prouocationibus, & nullitatum dictionibus, tamquam in rem iudicatam transierit. Quod ius appellandi à Principe tolli potuit, ut probatur in cap. 1. de rescript. c. pastoralis. de appellatio. c. super questionum. §. si vero. de offic. deleg. l. 1. §. interdum. ff. à quib. appell. non licet & cap. super eo. de offic. deleg. & post alios, quos alleg. tradit, & aduersus obiectiones defendit Couar. pract. quest. cap. vigesimotertio, numero sexto. Non negamus Iul. Clar. ex communi, & consuetudine libro quinto, sent. §. final. quest. 94. vers. ceterum. Ioseph. Cum. cap. 74. numero 38. super ritu magn. Curt. Reg. Scil. prout ex eo cessare videtur, quia ex dispositione d. constitutionum delictum efficitur etiam notorium: quando t autem delictum est notorium non admittitur appellatio. Franc. in cap. consuluit. c. l. 1. & d. §. porro. c. cum speciali. colu. 5. de appellatio. & ita communiter tenetur, ut dicit Ioan. de Ana. in c. quam perniciosum. post nume. 1. de vsur. In tantum t quod appellatio admitti non deberet, etiam si in appellatione iusta, & rationabilis causa deduceretur, quæ notorium hoc obfuscare haberet, quamuis hoc in casu alias etiam in notorio admitti debeat appellatio, ex quo t etiam in notoriis legitima defensio prætendi potest, ut per Franc. in d. §. porro. d. col. 5. ex quo bannitus siue post annum, siue infra annum si captus fuerit, in suis defensionibus audiri non debet ex forma d. Motus proprii Pij I V. & Pij V. & valet ista constitutio, ut per Alber. in 4. part. statut. q. 35. nu. 4. quem post August. Arim. quem alleg. refert. Iul. Clar. lib. 5. sen. §. fin. q. 94. vers. ceterum. & in suis defensionibus audiretur, si appellationem cum iustæ, & rationabilis causæ assertionem Iudex à quo admitteret, & Iudex ad quem reciperet, quæ propterea admitti non debet: quia t quoties ex forma statuti, vel aliter audientia denegatur, seu si aliquis audiri nō debet, appellare is potest. Spec. in tit. de appellat. §. 2. vers. 31. & sequitur Bald. in addit. Spec. eo. tit. in princip. & idem & sequitur gl. Bar. Brix. in c. si quis deinceps. 16. q. vlt. in verb. audiam. Anto. de Butr. in c. significauit. in si. de except. Franc. in rub. extra de appellatio. vers. sed tamen dubitatur. Et licet imò in d. c. significauit. contrarium teneat, sumus tamen extra omnem difficultatem, quia d. Motus proprii audientiam denegant in defendendo bannitis captis, quo t in casu satis appellatio prohibita dicitur, ut per Franc. in d. rub. de appellat. vers. sed in contrarium facit. Adeo quod t talibus bannitis post annum vel infra annū captis nullum aliud, ut audiantur, superest remedium, si cetera ritè processerunt, quam ipsius Principis clementia, & gratia ex expressa d. Motus proprii dispositione, ad quam t gratiam cōcedendam Principem teneri, dicit Boss. in tit. de liter. pr. vers. 3. scias, quia alias sæpè contingeret, ut innocens moreretur: cum t multi, ut supra diximus in præfat. nu. 25. Iudicum iniuria, odioq; inimicorum eos prosequendum in exilium mittuntur, multæ etiam pecunias non habentes propter egestatem non audent in iudicio sistere, ne in carceribus marcescant. Rursus idem Boss. in tit. banni. quid amit. col. pen. in fin. vers. & ideo. & in tit. de remed. contra ban. col. 2. dicit, t quod Senatus Mediolanensis dat literas iudicibus, ut non obstante banno, & sententia supplicem audiant, & admittant ad demonstrandam innocentiam suam, qua demonstrata absolutio sequitur, alias bannum executioni demandatur, nisi Senatus ex qualitate indiciorum tutam haberet conscientiam suam, quod bannitus deliquisset, quia tunc bannum exequeretur, ut dicit idem Boss. in d. tit. de lit. princ. & in tit. de requi. reus. colu. 1. in fin. & sentit idem Iul. Clar. lib. 5. sent. §. fin. q. 96. vers. sed nunquid. ut t etiam hanc admissionem, ut scilicet reus quamuis propter contumaciam tanquam confessus, & conuictus bannitus fuerit, sit nihilominus audiendus, si velit innocentiam suam demonstrare dicit, esse de iure faciendam coram, super prag. Regni fol. 168. num. 18. & ibi refert per consilium Neapol. in contingentia facti ita fuisse decisum, & admissum quendam Medicum cōdemnatum in amputatione manus, & ita in contingentia facti consuluit etiam Natt. d. consil. 444. volu. 2. & Rolan. à Valle d. consil. 60. vol. 2. & sequitur Iul. Clar. lib. 5. sen. §. fin. q. 94. vers. fit etiam circa fin. Quamuis Rolan. à Valle d. consilio 60. in fin. putet quod t tales banniti etiam sine dictis literis essent audiendi, ut etiam ex pluribus consuluit Natt. d. consilio 444. per totum. & Alber. in l. eos. circa princip. ff. de cust. reor. dicit, quod de iure debe-

- rent quasi re integra audiri. & Ias. dicit in l. inter stitulantem. §. i. in ff. de verb. oblig. quod d. practica Bart. in d. l. diuus. ff. de custo. reor. communiter reprobatur, & quod Bart. communiter damnatur: sed quicquid sit de iure, habemus hodie in statu Ecclesiastico d. Motus proprios, quod tales banniti, qui capti in manus iustitiæ deueniunt, ad defensiones suas à Iudicibus admitti non debent, sed quod sententias tamquam in rem transferunt iudicatæ, & delictum effectum sit notorium, exequantur, nisi ex gratia Principis audiri obtinuerint, & ita seruatur. & dicit Iul. Clar. d. quæst. 96. versicu. quæro nunquid. in fin. quod semper vidit d. practica Bartol. in d. l. diuus.
- * ab omnibus cõseruari, prout communiter esse receptam supra diximus, & attestantur plures relati ibi per Clar. & ideo minimè mutanda, quamuis hanc prauam consuetudinem Ciuitatum dicat Alberici in d. l. in eos. circa. princip. ff. de custo. reor. Cuius tamen quidem gratiæ natura est, vt quicquid abstulit iniustitia, iustitia restituat, secundum Sali. & Ang. in l. fin. C. de sent. pass. quos sequitur Bossi. in titu. de liter. princip. colum. 1. & Roland. à Valle d. consilio 60. in fin. volum. 2. Quamuis crediderim quod si dolo aduersarij, vel sine sui culpa citatus absuit, vel si compareret Iudice adhuc pro tribunali sedente, quamuis post terminum, vel si non sederet pro tribunali, sed ab eo discessisset videns habitum pro confesso nolentem comparere, vel si comparuisset, & reperiisset Iudicem intempestiuè recessisse à bācho, aut si aliter Iudex malitiosè versatus fuisset, horum ratio habenda esset, quia sententia ex ficta confessione fundamentum recipit, quia contumax ex statuto pro confesso habetur, & his in casibus appellare licet habito pro confesso, vt Bartol. & Bald. quos alleg. tradit Cauens. super ritu magnæ curiæ ritu 120. numero nono, & seq. dicens hæc omnia esse not.
- 275 Nec, tamen si aliud non obstat, effugere possunt, quin torqueantur ad veritatem eruendam sine aliquo alio indicio, licet ad nouas defensiones à Principe admissi fuerint. Bald. in l. 1. colum. 6. C. de hered. instit. Alciat. de presumptio. reg. 3. presumpt. 22. nume. 10. Mar. in l. 1. in princ. nu. 3. de quæstio. & in consil. 117. num. 51. qui declarat Boer. decis. 163. num. 5. Franc. Cafo. qui declarat in pract. crimin. tract. 10. cap. 9. latè Blan. de indic. numero 293. Carrer. qui declarat in pract. crimi. fol. 17. numero 58. & seq. secundum vlt. impressio. Bossi. in in tract. casus crimin. in tit. de literis princip. in fin. & in tit. de bannitis. post num. 4. & in titu. de indic. & considerat. ante tortur. nume. 133. latè Foller. in pract. crimin. 3. part. in verb. & si confitebuntur. numero 8. & alijs pluribus seq. quod æterna memoria dignum, quia regulariter sententia in contumaciam lata non nocet, dicit Catellia. Cott. memorat. bannitus in contumaciam. Et propterea inoleuit stylus Principis, vel alterius auctoritatem, & potestatem habentis apponendi in rescripto admissionis ad defensiones tamen clausulam, sine præiudicio indiciorum ex contumacia resultantium. Quæ quidem protestatio, seu indiciorum ex contumacia resultantium reseruatio parum in quibusdam casibus prodesset, de quibus per Foller. vbi supra. & in verb. banniantur. nume. 54. Maschard. de probatio. volum. 1. conclus. 162. num. 17.
- * & Laur. ab Occa. consilio 60. numero 27. & seq. tom. 2.
- crimin. & Mediolani hoc non seruatur, nisi qualitas personæ in id iudicem inducat, vt dicit Catellia. Cott. in dict. loco. qua de re & infra diximus cap. fin. numero 180. Et vnicam tantum (vt vnico verbo multa dicam) orationem habere videntur omnes illæ fallentiæ, & declarationes, de quibus p. supra dictos Doct. in d. locis. quin scilicet in omnibus illis casibus, fallentiis, & declarationibus cessare videtur ficta illa confessio à statuto ex contumacia induta: & ideo cum ex ea, quæ per admissionem ad nouas defensiones sublata non dicitur, vt supra diximus hoc cap. numero 218. remaneat indicium ad torturam, vt per Bald. & alios supra alleg. Doct. in d. locis, sequitur quod si quo casu cessat ficta illa confessio, prout cessare videtur in d. casibus, cessabit quoque indicium ad torturam.
- Et tamen in crimine hæresis, si quis in contumaciam 278 condemnatus fuerit, non quia plenè conuictus sit de vera, & formali hæresi, sed solum quia hæresis suspitione laboraret, expleto anno non audiretur quoad hoc, vt bona recuperaret, nisi vel de innocentia eius, vel de iusto impedimento legitime constiterit. Auditur tamen quantum attinet ad excusandam crimen, & probandum innocentiam quocunque tempore, non obstante, quod quiuis terminus assignatus fuerit elapsus, vt verè docet glossa, communiter recepta in cap. excommunicamus. §. qui autem. in vers. condemnentur. de heretic. per text. in l. annus. ff. de requir. reis. Simanc. catholic. instit. titu. 2. numero vigesimo primo, & tit. 14. numero decimo, Franc. Pegn. schol. 69. colum. 2. post med. in tertia part. Directo. inquisitor. qui dicit dict. gloss. communiter receptam, & iniqua tamen esse, & valde iniusta earum 279 Ciuitatum statuta, quibus cauetur, vt certo tempore elapso post latam sententiam in absentem ob contumaciam reus nullatenus audiatur, etiam quoad crimen: hæc enim statuta velut contra naturalem rationem condita, quæ defensionem cuique permittit, delenda penitus essent, vt per eum ibi, qui tamen subdit suum non esse hæc emendare.
- At tamen si in contumaciam cõdemnatus esset, quia 280 plenè de hæresi conuictus est, tunc siue sponte se obtulerit post sententiam, siue inuitus comprehendatur, audiendus est, tametsi statua eius combusta esset, vt comburi solet, vt dicit Simanc. d. tit. 2. num. 20. & receprissimam esse comburendi consuetudinem testatur Franc. Pegn. d. schol. 69. in fin. nulla tamen enim temporis præfinitione à causæ defensione submoueri debet. dict. l. annus. ff. de requir. reis. tradit optimè Simanc. in prax. heres. tit. 45. & d. tit. 2. Catholi. instit. numero 20. & Franc. Pegn. d. schol. 69. in fin. qui subdit, tamen quod si iste misericordiam petierit, admittendus est ad Ecclesiæ gremium, nisi fuerit relapsus; acerbissimè tamè dicit esse puniendum propter contumaciam, quamquam tunc lenienda poenitentia erit, & rigori detrahendum, cum spontè ad agnoscendum culpam suam accesserit.
- Nec tamen si clericus in sacris constitutus in contumaciam esset condemnatus pro hoc crimine hæresis, & verbaliter, quia absens, esset degradatus, & fictè Curie seculari traditus, & à Iudice seculari caperetur, executio impediret, quia realiter degradatus 283

status non esset: potest enim Iudex secularis hoc in casu absq; reali degradatione eum punire, quoties illum post hanc sententiam inuenerit, & cepit, vt sentit Eymericus in suo Director. inquisit. 3. part. cuius sententiam valde probabilem ex pluribus dicit Franc. Pegn. in d. ad eum schol. 69. col. 4.

284 Prout etiam executio non impediretur ex eo, quod realiter clericus degradatus non esset, si in contumaciam condemnatus esset pro aliquo alio delicto, quodcunque sit, propter quod tamen degradari meruisset, & legitime, vt testibus, conuinceretur, & data esset facultas ab Ecclesiastico Iudice Iudici seculari, vt eum capiat, & secundum suas leges iudicet, & captus deinde fuerit: ex illa enim sola sententia sine alia degradatione talis clericus habetur pro realiter degradato quoad hoc, vt non gaudeat priuilegio clericali, per rex. in c. cum non ab homine. de iudic. ita Lup. Hispanus in tract. de libertate Ecclesie. quest. 9. quem refert, & sequitur Franc. Pegn. de schol. 69. colum. 4. vers. & hac sententia in 3. part. Director. inquisitor.

285 Prout etiam non impediretur, si clericus in sacris constitutus de assassinio imputatus hoc probaretur, & declaratum fuerit: poterit enim per Iudicem secularem, qui illum comprehenderet, puniri nulla præcedente actuali degradatione, vt communiter tenent Doct. in c. 1. de homicid. lib. 6. & hanc testatur esse communem opin. Iul. Clar. lib. 5. sent. 5. fin. q. 36. vers. sed quero. vbi plures alleg. qui de communi testantur, & in practica etiam ita obseruatur. & sequitur Pegn. d. schol. 69. vers. rursus eandem

286 sententiam. Quamuis etiam per verbalem degradationem Iudex laicus nullam assequatur iurisdictionem in clericum ita degradatum, prout assequitur, quando actualiter est degradatus: quia tunc potest Iudex secularis eum punire etiam absque eo, quod Curie seculari ille tradatur, secundum communem opinionem de qua testatur Alciat. in d. c. cum non ab homine. nu. 108. & ex eo Viui. lib. 1. commu. opin. litera, C. num. 61. Iul. Clar. d. q. 36. vers. scias autem. & Eman. Xarez. in Thesau. recept. sent. in litera, C. num. 121. Hoc etiam tamen fallit, quando præter verbalem degradationem relictus est amplius Curie seculari; nam tunc, perinde ac si esset actualiter degradatus, subest iurisdictioni Iudicis secularis, vt per Iul. Clar. dict. vers. scias autem. dicentem esse communem opinionem quam etiam sequitur Franc. Pegn. d. schol. 69. vers. postremo quamuis.

288 Putat etiam idem Franc. Pegn. d. schol. 69. col. 5. in crimine heresis, tam quoad clericos, quam quoad laicos absentes in contumaciam condemnatos, & captos ita sentiendum esse. Primum quod mitius, & benignius, ne Ecclesiastici Iudices eos expellant de foro suo, vt videlicet si conuerti voluerint absque controuersia, possint ab Inquisitoribus recipi, ne Iudex secularis dicat, se acquisiuisse super eos per talem fictam traditionem sibi factam iurisdictionem, & potestatem, quod & obseruauit Eymericus d. 3. part. Director. inquisitor. d. tit. de tertio de timo terminandi processum fidei, & c. nu. 215.

Præterea d. Franc. Pegn. in d. loco, quod quamuis clericus in sacris constitutus verbaliter degradatus, & si tunc relictus Curie seculari iure possit puniri per Iudicem secularem, & ultimo supplicio affici,

tutius tamen est, & humanius, vt actualiter degradetur, quoniam iuraloquentia de degradatione ad effectum tradendi aliquem Curie seculari, vt per Iudicem secularem puniatur, de actuali videntur accipienda. c. quoniam. de heretic. lib. 6. c. degradatio. de pen. c. excommunicamus. el. de heretic. quibus locis degradationis nomine verè, & propriè actualem degradationem accipimus, nam verbalis et degradatio depositio vocari solet, vt optime tradit Iul. Clar. post alios lib. 5. §. fin. quest. 74. in princ. & subdit Pegn. vbi supra, quod nisi ita fieret, populus commoueretur vehementer, dicens, indignum fieri facinus absque actuali degradatione clericum in sacris constitutum ultimo supplicio affici, quod aliquando contigisse dicit.

Et tandem addit, quod quamuis superior sententia vera sit in aliis criminibus, pro quibus clericus potest degradari, et vt in eo, qui commisit crimen falsi in literis Apostolicis, & in eo qui intulit calumniam Episcopo suo, iuxta gloss. in cap. ad abolendam. in verb. relinquatur. de heretic. & communem Doc. theoricam, de qua testatur Gul. Benedic. post repet. c. Raynuitius in quest. de homicid. numer. 3. & seq. Iul. Clar. d. quest. 36. vers. scias etiam. quam & sequuntur communiter Summistæ, vt Angelica, Tabie. & Siluestri. in verb. degradatio. Couar. lib. 2. variar. resolutio. cap. 26. post numer. 7. Foller. in pract. crimin. cano. in verb. & si confessi aut conuicti. num. 23. Et in etiam assassinio etiam, in quo ipso iure dicitur degradatus. cap. 2. de homicid. lib. 7. quibus casibus postquam de crimine constituit, & in potestatem Iudicis secularis clerici redacti sunt, non audiuntur, & si conuerti velint, in crimine tamen heresis in proposita questione non videtur ita sentiendum, cum sit crimen occultum, & in mente consistens, ita Franc. Pegn. in d. loco. qui et propterea non credit tutum, vt absenti contumaci redeunti etiam degradato, vt scribit Eymericus in loco iam citato, audientia denegaretur: itaque melius est secundum eum, vt semper admittatur ad proponendam excusationem de crimine, & ad misericordiam etiam, si humiliter petierit: & hanc sententiam tunc maximè obseruandam esse dicit, cum is, qui in absentia condemnatus est, per fictas iuris præsumptiones tantum esset conuictus de crimine, vt quia per annum sustinuit excommunicationem in causa fidei, nec comparuit ad se defendendum, iuxta c. cum contumacia. de heretic. lib. 6. & propterea Iudices etiam admonet seculares, quod non obstante verbali degradatione, & traditione sibi facta in hoc crimine heresis, melius facient, si clericum captum Inquisitoribus afferant, vt ab ipsis audiatur & quid sit faciendum iudicetur, quod ipsum & circa laicum quoque putat obseruandum.

Cæterum et ficta hæc confessio à statuto inducitur, quæ tot, talesque ac alios operatur effectus, suum non operatur effectum in pluribus casibus, quorum primus est secundum aliquos, respectu offensionis, & occisionis ipsius banniti, cum secundum eos ex contumacia, & ficta confessione, quæ ex illa resultat, bannitus impunè offendi, & occidi non possit, de quo supra diximus in secundo effectum. Secundus casus est respectu inualiditatis processus, non enim illum inordinatum, &

nullum validat, sicut vera confessio, de quo supra diximus num. 36. & infra. c. fin. num. 217. Tertius est casus respectu tertij, ut scilicet in ipsius tertij præiudicium non operetur, ut per Bart. & alios in l. cum filiusfam. in prin. ff. de verb. oblig. Natt. cons. 540. nu. 29. vol. 3. & alios infra alleg. sed solum operatur respectu ipsius contumacis banniti, & condemnati, secundum eisdem præalleg. Doct. in d. locis. & Alciat. cons. 24. numer. 10. & seq. lib. 8. Card. Alban. in Lucubratio. in Bart. in l. si duo patroni. §. si quis iuraverit. num. 4. ff. de iureiur. dum se remittit ad Bart. in d. l. cum filiusfam. de verb. oblig. gl. in l. præses. C. de pignor. & Alex. cons. 85. volum. 3. Albert. Brun. de statutis. in ver. confessio. vers. an ficta confessio inducta. remittens se ad Abb. consil. 66. volu. 2. de quo dubium non est, ut dicit Boss. in tract. causar. crim. tit. bannit. quid amitt. nu. 19. Bertazol. cons. 82. num. 19. lib. 1. Et licet aliquando sententia lata contra vnum alteri præiudicet, id tamen locum habet, quando sententia contra contumacem lata fuit, quia tunc alteri non nocet. *tex. est in l. præses. C. de pignor. Paul. Castr. in consil. 270. in fin. Marf. in pract. crim. §. postquam. nu. 53. & in sing. 4. & consil. 117. nu. 35. & consil. 134. num. 29. Ang. Aret. consil. 70. nu. 74. tom. 1. cons. crim. recens edit. Foller. in pract. crim. in d. verb. & si confitebantur. 4. part. 3. num. 42. Pancirol. consilio 171. num. 15. consil. 14. num. 18. & consil. 68. num. 17. Gigas de crimin. lase maiestatis. tit. quomodo & per quos. & c. quest. 1. numero 13. ubi post Bartol. & alios quos, alleg. dicit, quod sententia lata in contumaciam, & sic ex ficta confessione non inhabilitat condemnatum, nisi quoad illam personam, eandem conclusionem, sententiam latam in contumaciam tertio*

* non præiudicare sequitur Geard. Mazol. dicens communem consilio quinquagesimo primo, numero 3. libro 1.

297 Ex quo primo inferitur, quod si statuto caueatur, quod pater teneatur soluere condemnationem filij, & statutum requireret filium deliquisse, si ille fuerit in contumaciam condemnatus, pater arctari non poterit ad solutionem condemnationis: quia verba illa, si deliquerit, delicti veritatem requirunt, & ficta confessio ex contumacia resultans non sufficit in præiudicium alterius, & ita patris Marfil. in l. si infans. numero 21. C. ad l. Corn. de siccar. Bartol. & alij communiter in dicta lege cum filiusfam. in princip. ff. de verb. oblig. Corn. consilio 143. colum. 2. volum. 2. Alciat. de præsumptio. regu. 3. præsumpt. 22. numero secundo. Rolan. à Vall. consilio 45. num. 68. lib. primo, & consilio nonagesimo quarto, numero decimono, libro tertio, qui dicit communem in dict. leg. cum filio famil. ubi las. numero decimo octavo, dicit communiter ita transire Doc. & etiam communem dicit Soc. consilio 57. post numer. 10. libro tertio, Moron. in tract. de fid. treg. & pac. quest. 183. Vulpell. qui de communi testatur in tract. de promissio. de non offendens. quest. 104. numero 3. & in consil. 18. numero 3. libro primo. Hercul. de cautio. de non offendens. cap. 29. numero 3. qui alios allegant. Bertazol. consil. 83. nu. 14. Pancirol. d. consil. 171. nu. 16. & d. consil. 14. num. 17. Sed si verba statuti non ita concepta essent, ut non appareat statuentes voluisse patrem teneri ex ipso filij delicto, & ita ipsum delictum non respicerent, sed condemnationem tantummodo, ut quia diceret, quod pater teneatur soluere quamcunque condemnationem

factam contra filium, hoc quidem casu sequens condemnatione, siue contra filium præsentem, siue in eius contumaciâ potest pater cogi ad illam soluendam, ita etiam distinguendo dixit Bart. in d. l. cum filiusfam. nu. 3. quam distinctionem dixit esse communem Felyn. in c. cum Bertoldus. n. 2. de re iudic. quem refert, & sequitur Boss. in tract. causar. crim. tit. de carcera. fideiussor. relaxan. n. 58. & post eum Iul. Clar. lib. 5. sent. 9. fin. q. 86. versu. sed quarto. & latè. Tob. Non. consil. 94. Bertazol. d. consil. 83. num. 14. lib. 1. Quod 299 annotandum est ad statutum nostrum Vrbeuetanum, lib. 3. rub. 41. quod patrem cogit pro delicto filij, & eo delinquentem, & committente delictum, nulla de condemnatione filij facta mentione, ut etiam annotandum est ad Bullam Sixti insertam inter Marchie constitutiones, c. 19. lib. 4. secundum nouâ compilationem, quæ licet videatur cogere patrem ad soluendam condemnationem filij, ut in versu. & parentes habentes, & c. & ita videatur habere locum etiam quod filius esset in contumaciam condemnatus tamen non simpliciter dicit de condemnatis filiis, sed de taliter cõdemnatis, ut ibi parentes habentes taliter condemnatos, & c. & ita de condemnatis pro excessibus per eos perpetratis, ut superius de his loquutus fuerat ibi Pontifex, ut in versu. Quidam verò eo prætextu, & c. Aded quod vigore d. Bullæ pater cogi non poterat ad soluendam filij condemnationem propter illius contumaciam sequutam, per prædicta, pro quibus facit quod tradit Bald. in l. transigere. nu. 12. C. de transact. tenens quod si statutum concedit fieri pacem de 300 omnibus delictis, præterquã de homicidio, quod debet intelligi de homicidio vero, non de presumpto, unde p. x fieri poterit, si quis in contumaciam condemnatus fuerit de homicidio, statutum enim non condemnationem, sed delictum considerat, de quo verè constare debet, & non per contumaciam, ut per eum ibi, quem refert, & sequitur Bertazol. d. consilio 83. num. 14. libro 1. & tradit Alber. Brun. de statutis. in ver. Pax. versu. statutum dicitur. & in indiuiduo in terminis dictæ bullæ Sixti latè consuluit Corn. consilio 97. lib. 4. Et omnem prorsus tollebat difficultatem altera constitutio Egidij, 301 ut in d. constitutionibus. eo. lib. 4. cap. 18. in qua expressè dicitur, quod si filiusfam. mal. ficum commiserit, & condemnatus fuerit, pater teneatur vsque ad legitimam, si de maleficio confiterit, secus autem si in contumaciam cõdemnatus fuerit, quæ quidem constitutio est secundum ius commune, per prædicta, cuius constitutionis meminit Vulpell. consil. 18. numero 3. libro 1. ad quam etiam se refert d. bulla Sixti, disponens ibi in fin. quod ibi disposita seruentur, seruata semper discrezione, & aliis in d. constitutione expressis. Sed hodie per Motum proprium Pij IV. in calce huius tract. impressum sublata est dicta Doctorum distinctio, & d. constitutio: expressè enim ibi disponitur, quod pater teneatur, etiam si filij in meram contumaciam de aliquo delicto cõdemnati fuerint, non obstante quocumque statuto aut consuetudine in contrarium, quibus expressè ibi derogatur.

Secundò inferitur, quod licet statuto caueatur, 302 quod contumax habeatur pro confesso, & conuicto, sententia tamen, quæ contra principale absentem, & ita

- * ita contumacem lata esset, fideiussori non præiudicat. Bart. & omnes in d. l. cum filiusfam. ff. de verb. oblig. in princ. latè Felyn. in d. cap. cum Bertoldus. num. 20. de re iudic. Alciat. de præsumpt. reg. 3. præsumpt. 22. in princ. Anton. Gabriel. libro secundo. commun. conclusio. tit. de sententiis. conclusio. 3. num. 5. Iac. Menoch. consil. 100. numero 162. libro 1. Bero. consilio 169. num. 28. & seq. lib. 3. Roland. à Valle d. consilio 94. numero 3. & seq. consilio 95. num. 14. consil. 102. num. 4. consil. ult. num. 18. & 19. vol. 3. Hercul. de cautio. de non offendend. cap. 29. Bertazol. consilio 18. num. 13. libro primo, & consil. 280. num. 3. libro 2. Pancirol. dict. consilio 171. num. 16. consil. 14. num. 16. consilio 68. num. 17. Alber. Brun. post Corn. quem alleg. de statutis. in verb. confessio. versicu. confessio ficta. Moro. dicens communem de fid. treg. & pace. quæst. 182. numer. 5.
- * quem refert Banacoff. commu. opin. verb. contumacia sententia. relatus inter communes opin. recens collect. tom. 2. libro nono. titu. 29. vt intra cert. temp. num. 14. & Gerard. Mazol. consilio 51. numero primo, vbi num. 3. dicit communem.
- 303 Siue sit fideiussor de præsentando ad omnem Iudicis requisitionem, & de soluendo omnem condemnationem: non enim huic præiudicat, quia ficta est confessio, & sequuta condemnatio causam promissionis nõ egreditur, vt consuluerunt Raph. de Raymund. consil. 36. nu. 10. & Ambros. de Bozzol. & Steph. de Barberiis illi se subscribentes, hic consil. 39. ille consil. 38. tom. 1. consil. crim. & eos sequitur Roland. à Vall. d. consil. 94. nu. 23. lib. 3.
- 304 Siue sit fideiussor de viuendo pacificè, aut de non offendendo, neque enim huic præiudicat. Corn. consil. 211. num. 5. volum. 3. Foller. in pract. crimi. in verb. & si confitebuntur. num. 37. 4. part. 3. part. Hercul. de cautio. de non offendend. d. cap. 29. Moron. d. tractat. de treg. & pace. quæst. 182. & Vulpell. de promissio. de non offendend. quæst. 104. Roland. à Vall. dicto consilio 94. numero 23. libro 3. dum ibi simpliciter alleg. Foller. vbi supra.
- 305 Siue sit etiam sit fideiussor in instrumento pacis adhibitus iu casum contrauentionis, qui cogi non potest ad soluendam pœnam, nisi legitimè cõstet, ac plenè de pace rupta. de contrauentione per testes, vel veram confessionem principalis, pro quo fideiussit, aded quod eius ficta confessio, quæ ex contumacia inducitur, seu ex hanno contra cõtumacem emanato non sufficeret: ita per doctrinam
- * Bart. communiter approbatam in d. l. cum filiusfam. ff. de verb. oblig. consuluit in terminis Bero. consil. 197. nu. 2.
- * vol. 3. Gozad. consil. 31. nu. 20. Roland. à Valle d. consil. 94. nu. 24. dicens esse communem opin. Moron. dicens etiam esse communem in dict. tractat. de treg. & pace. dict. quæst. 182. numero secundo. Vulpell. dict. quæst. 140. de promissio. de non offendend. Bertazol. dict. consilio 18. num. 14. libro 1. Bonacoff. in suis commu. opin. in ver. fideiussores. relatus inter communes opin. recens collect. tom. 2. libro octauo. titu. 25. de fideiussor. num. 89. Sed t hodie habemus in statu Ecclesiastico d. Motum proprium Pij IV. per Pium V. confirmatum, quo expressè cauetur, quoad fideiussores de non offendendo siue in pace, & tregua adhibitos, siue seorsum in simplici cautione de non offendendo præstitos, quod teneantur ad pœnam conuentionalem data contrauentione, siue contingat contrauentientem verè, & realiter confiteri, vel fictè propter contumaciam in

non comparendo, & habeantur crimen, & contrauentio, ac si per testes, vel aliàs legitimè probatum, vel probata fuissent; ita vt pœna conuentionalis commissæ dicatur, & exigi possit à fideiussoribus nulla excusatione, vel exceptione penitus admissa; cuius Motus proprii Pij IIII. meminit etiam Vulpell. consilio 85. in fine. Quamuis in Curia Maceratensi coram me, dum ibi causis criminalib. t sub 307 Illustris. & Reuerendis. Cardin. Columna de latere Legato, viro amplissimo, sapientissimæque, & nunquam satis laudato præfessæ, de hoc dubitatum fuerit quoad fideiussores in instrumento pacis præstitos.

Videbatur t enim, quod sub d. disputatione d. 308 Motus proprii solum fideiussores comprehenderentur, qui in simplici cautione de non offendendo accessissent, non etiam qui in pace, & tregua, qui sic ad pœnæ conuentionalis solutionem probata solum contrauentione per contumaciam offendendis, cogi non possunt. Quoniã primò particula d. Motus proprii, in qua est d. dispositio, solū loquitur de simplici cautione de non offendendo seorsum à pace, & tregua præstita, quod clarè constare videtur, quia Pont. de his tribus loquitur in d. Motu proprio, scil. de pace, tregua, & cautione de non offendendo, & respectu omnium, tam scilicet pacis, & treguæ, quàm cautionis de nõ offendendo disponit nouam causam allegari non posse, respectu verò cautionis de non offendendo particulariter disponit, quod diximus, contumaciam delinquentis, & contrauentientis obesse etiam fideiussoribus, vnde d. Motus proprius pro diuersis habet pacem, treguam, & cautionem de nõ offendendo, prout t verè differunt inter se, vt latè docet Benint. decis. Bonon. 65. nu. 4. & Hercul. de cautio. de non offendend. cap. 15. ita quod statutum, ac constitutio de vna loquens, locum in altera non habeat, vt per eos ibi post alios quos allegant. Et si Pontifex voluisset in d. particula d. Motus proprii de simplici fideiussione de non offendendo loquente cõprehendere fideiussores in pace, & tregua adhibitos, vtq; dicere, & exprimere sciuisset, & t cum non expresserit, noluisse comprehendere dicendum est. arg. l. i. §. si autem ad deficientis. C. de caduc. tollen. l. precibus si. de publ. cum simil.

Prout ex eo comprehensa non videbatur, quia cum de simplici cautione de non offendendo particula illa loquatur, cautionem non comprehendit de non offendendo in pace adhibitam, veluti cum pace mixtam; sub t simplici autem dispositio- ne mixtum non continetur l. 2. & ibi Bart. & communiter Doct. ff. de verb. oblig. Bero. consil. 65. num. 9. vol. 2. cum aliis, vt per Plot. consil. 19. num. 46. vol. 1.

Quod t præsertim dicendum videbatur, quia sumus in pœnalibus, & odiosis, in quibus sub simplici mixtum non comprehenditur. gloss. est not. in c. nullus. in verb. homini. de tempor. ordin. in 6. vbi dicitur, quod t appellatione hominis non venit clericus, sed purus laicus in materia odiosa, & ibi Domini. not. & habetur per Doct. in d. l. 2. in prin. ff. de verb. oblig. & Nouell. reg. 101. qua est in vol. Regularum iuris. libro vndecimo, fol. 664. col. 1. in fin. Ac t etiam quia sumus in exorbitantibus, & correctoriis, in quibus similiter quæ loquuntur in casu simplici, ad

casum mixtum extendi non debent, at tradita per Bartol. Alex. & alios in d. l. 2. in princ. ff. de verb. oblig. 315 & tradit Bero. consil. 159. num. 24. vol. 2. Quo in t. calu cum d. Motus proprius sit pœnalis, ac simul etiam correctorius, extendi non debet, etiam ex eadē ratione expressa, vt expressè voluit Ant. in repet. c. vlt. vers. not. hac vera in quantum. de consuetud. Rom. in l. si quis id quod. vers. not. etiam ratione. ff. de iurisd. om. iudic. & consil. 129. vers. secunda ratio. Dom. in cap. 1. vers. hac vera, nisi ius. de temp. ord. lib. 6. Alexand. in l. si constante. in princip. vers. hac tamen intelligi debent. ff. solut. matrim. & las. in authent. quas actiones. vers. intelligi tamen istam. & omnes fere. Cod. de sacros. Eccles. & in id allegant multi ex supra dictis gloss. quam dicunt sing. in clem. vt hi qui. que est 2. in vers. in eisdem. de etat. & qual. dum text. ibi ponit rationem expressam, & gloss. ibi dicit non esse extendendum. est & alia gloss. not. in cap. fidei. in princip. de heretic. & faciunt quæ scribunt Bart. & alij in l. Marcellus. in princip. in vltim. quaest. ff. ad Trebell. & sequitur And. Tirac. in tract. cessante caus. part. 1. num. 156. & duobus seq.

Quod autem d. Motus proprius sit pœnalis, & 316 correctorius, ex eo constare dicebatur, quia t. pœnalis est quatenus cogit fideiussores ad soluendam pœnam conuentionalem commissam ex delicto principalium: est autem correctorius, & à iure cōmuni exorbitans, quatenus disponit, quod sola contumacia principalium probet contrauentionem, & pœna dicatur commissā, ac si per testes legitime probata esset, quod est contra ius cōmune, cum eo iure, quando quis certam pœnam promittit in casum, in quem alius offenderet, vel pacem rumperet, ad hoc vt pœnam fideiussor soluere teneatur, requiratur, q. principalis de offensione, vel pace rupta conuictus fuerit vel per veram confessionē, vel per alias veras, legitimas, & indubitatas, probationes, nec ficta confessio sufficeret, quæ ex contumacia resultat, & quod principalis ita fuerit, tanquam contumax condemnatus, prout nec sufficeret indicia, & præsumptiones et violentæ, quoniam t. et si hæc sufficerent, vt principali noceant, iuxta ea quæ habentur per Bart. in l. absentē. ff. de pœn. 317 & in l. si. c. de probat. cum simil. tertio t. tamen, & fideiussori non nocent, vt supra diximus ex pluribus, & tradit etiam Bart. in q. 3. Perusina ciuitatis statuto. & consil. 116. Statuto Perusina ciuitatis. Salice. in l. si filius. C. ne fil. pro patre. Bald. in l. i. C. cod. tit. & Bero. consil. 203. num. 1. & vol. 2. consil. 102. num. 41. & alijs seq. & consil. 199. num. 15. & consil. 200. num. 6. eod. vol.

His, non tamen ita deductis, nec allegatis prædictis, alijsq; permultis argumentis, & rationibus partes suas honorificentissime sustinere nitebatur 319 t. D. Ioan. Pellicanus vir vt ditissimus, ita & eruditissimus, & acutissimus dictæ Prouinciz aduocatus, nunc Senator Urbis meritissimus, vt etiam permultis acutissimis argumentis, & eruditissimis rationibus partes Fisci illius celeberrimus Aduocatus t. D. Horatius Alauolinus, nunc in criminalibus Illustrissimus & Reuerendissimus D. Auditoris Cameræ locum tenens meritissimus, honorificentissime sustinebat, quibus ardua fanē, & maximè controuersa hæc reddebatur, disputatio. Verum ego existimabam controuersiam hanc satis, superq; sedari posse ex alia d. Motus, p-

prii particula, quæ fideiussores etiā in pace, & tregua adhibitos comprehendens hinc inde propostis iuris dubitationibus satisfacere videtur. Et quod clarius id demonstrarem, singulas partes d. Motus proprii referre, necessarium fore duxi. Sicut. n. quo 321 ad rem, de qua agebatur, vt quinq; continet dicta, ita etiam quinq; habet partes, seu particulas.

Quarum prima illa est, quod pœna conuentionales pacis, treguæ, & cautionis de non offendendo stipulentur, & stipulatæ intelligantur ad fauorem Cameræ Apostolicæ, vt ibi, Et in super quoniam, &c.

Secunda est, quod in causis treguarum, pacisve fractarum ipsi fractores, vel eorum fideiussores al-legare non possint, quod offensa ex noua causa processit, nec allegata cuiquam suffragetur, vt ibi. Quodq; in causis treguarum, &c.

Tertia est, quod siue stipulatio concepta sit ex dictione (per) siue ex dictione (pro) secuta offensione principalis promittentis, ad pœnam cōuentionalem perinde teneantur, ac si ipsis mandantibus offensio secuta esset, & de eorum mandato legitime constaret, vt ibi, Et quia &c.

Quarta est, quod Notarii in instrumentis fideiussionis de non offendendo apponant clausulā huiusmodi. Quod scilicet data contrauentione alicuius comprehensi in stipulatione, si contingat talem contrauenientem verè, & realiter confiteri, vel fidei propter contumaciam in non comparendo, pœna conuentionalis committatur, & exigi possit à fideiussoribus nulla excusatione, vel exceptione pœnitens admissa, imo habeatur crimen, ac contrauentio, ac si per testes, vel alijs legitime probatum, vel probata fuissent, vt ibi; Idemque Notarij. Et sic duo in hac particula vult Pontifex. Primum, quod contumacia principalis afficiat etiam fideiussorem. Secundum, quod fideiussores tueri se non possint aliqua excusatione, vel exceptione, & subdit etiam Pontifex ibi, quod si talis clausula in stipulatione omissa fuerit illa nihilominus pro apposita, & contrauentio pro legitime probata habeatur.

Quinta, & vltima particula est, quod si per principalem, siue alium in fideiussione comprehensum stipulationi contrauentum, & offendens, seu contraueniens contumax fuerit, isque in meram contumaciam fuerit condemnatus, fideiussor statim ad soluendam pœnam conuentionalem cogatur, nec audiri poterit, suum principalem offendisse ex causa necessariæ defensionis, nec ex quauis alia causa allegando, & deducendo: ea scilicet ratione, ne delinquentes indirectè per procuratorē, & interpositam personam audiantur, vt ibi. Et similiter si per principalem, &c. Et ita duo et Pontifex ibi voluit, eademq; de quibus in præcedenti quarta particula. Nempe contumaciam principalis fideiussores, afficere, & fideiussores ipsos tueri se non posse aliqua exceptione, seu excusatione, etiam ex capite innocentie principalis, siue alia, ex qua ipse principalis indirectè defenderetur. Et similiter subdit ibi Pontifex, quod si clausula hæc omissa fuerit, pro apposita etiam habeatur.

In hac ergo quinta, & vltima particula casus prædictus, qui ex prædictis controuersus videtur, comprehenditur.

comprehenditur, & ita omnes hinc inde propo-
 sitæ iuris dubitationes sunt, & concludunt respectu
 d. quartæ particulæ, an scilicet loquens de cautione de
 non offendendo seorsum à pace, & tregua præstita,
 ad fideiussores pacis, & treguæ extendatur, & dicē-
 dum est, quod non, secundum prædicta. Sed ex d.
 quinta particula superflua hæc redditur disputa-
 tio, cum in ea & fideiussores in tregua, & pace ad-
 hibita cōtineantur, comprehendanturq; Certum
 est enim, quod d. quarta particula, cuius verba èt
 clara sunt, loquitur de fideiussione de non offen-
 dendo, quæ (vt diximus) diuersa est à pace, & tre-
 gua. Prout etiam certū esse videtur, quod Pontifex
 in d. quinta particula voluit diuersam facere dis-
 positionem à præcedenti, sed tamen illi similem,
 quod nobis significatur ex principio dicti. quintæ
 322 particulæ, ibi. Et similiter per quod ꝑ quidem ad-
 uerbium (similiter) quod similitudinem importat,
 habetur respectus ad id, quod prius dispositū
 fuerat, & æqualitatem esse ostenditur cum casu
 præcedenti. *hinc autem in Authen. de monach. §. veni-
 rent in Authen. de nupt. & scribit Alber. in dictionar. in
 verb. similiter. & Iac. Menoch. conf. 124. num. 60. vol. 2.*
 323 Sed ꝑ tamen circa diuersas dispositiones, alioqui si-
 militudo esse non posset, quæ plura requirit, &
 diuersa quidem subiecta. *leg. quod Nerua. ff. de positi.
 Ruin. consil. 169. num. 4. & 5. volum. 4. & ideo dixit
 Bald. in l. 1. colum. antepen. vers. sed iuxta prædicta. C. de*
 324 *furt. quod ꝑ similitudo est eadem, vel similis quali-
 tas in diuersis rebus, & sentit etiam Bero. consil. 110.
 numero 60. volum. secundo. Cum igitur d. quarta par-
 ticula loquatur de simplici cautione de non offen-
 dendo sine aliqua mixtura pacis, & treguæ, quod d.
 contumacia principalis fideiussorem afficiat, reie-
 ctis exceptionibus, & excusationibus, necessario
 sequitur, quod dicta quinta particula sequens si-
 milem continens dispositionem loquatur de fidei-
 ussoris, in pace, & tregua adhibitis, & si aliter di-
 ceremus, vtique Pontifex frustra hanc quintam
 particulam adieciisset, quæ sic omnino superflua
 esset, quia sic idem quoad eandem dispositionem
 325 frustra ꝑ & otiosè repetiisset, quod dicendum non
 est. *l. si quando. ff. de lega. 2. & not per gloss. in l. 2. ff. de v-
 sucap. & in l. 4. §. prator. ff. de dam. infec. Ruin. consil. 192.
 num. 13. volum. 2. Quod ex eo clarius etiam demon-
 stratur, quia Pontifex in d. quinta particula statu-
 ens, quod in ea contenta, scilicet respectu probationis
 ex contumacia, & reiectionis exceptionum, & ex-
 cusationum, habeatur pro apposis in stipulatione,
 si fortè à Notario omissa fuissent, non loqui-
 tur respectu vnus tantū stipulationis, & ita solum
 respectu cautionis de non offendendo seorsum à
 pace, & tregua præstitæ, sed respectu plurium, & sic
 omnium, de quibus supra mentio facta fuerat, vt
 patet ibi; & si talis clausula fuerit in prædictis sti-
 pulationib. omissa, nihilominus similiter apposita
 intelligatur, & sic etiā in stipulatione pacis, & tre-
 guæ, de quibus antea Pontifex locutus fuerat in a-
 liis præcedentibus particulis, ponderata d. dictio-
 326 ne, ꝑ dictis, quæ ad supra specificatas stipulationes
 refertur. *Socin. consil. 62. num. 1. libr. 4. Paris. consil. 86.
 num. 36. volum. 2. alios refert Bursat. conf. 64. num. 19.
 volum. 1. nec ad vnā tantum, sed ad plures, & ita
 ad pacis, & treguæ stipulationes, cū d. dictio (dictis)***

fit pluralis numeri, & ꝑ pluralis locutio in vna so- 327
 lum stipulatione verificari non potest. Iacob. Me-
 noch. *conf. 198. num. 6. volum. 2. cum concord.* Nec ad a-
 lias stipulationes, quam pacis & treguæ d. verba (in
 dictis stipulationibus) referri possunt. Superius. n.
 dixit Pont. de stipulatione pacis, & treguæ, & cau-
 tionis de non offendendo. & de stipulatione præ-
 terea respectu probationis cōtrauentionis ex con-
 tumacia, & reiectionis exceptionum; de his au-
 tem d. verba intelligi non possunt, cum hæ sti-
 pulationes de probatione ex contumacia, & reie-
 ctione exceptionum ibi proferantur velati con-
 tentæ in alia stipulatione, cum dicatur, quod pro
 apposis habeantur: sub ꝑ contento autem nun- 328
 quam continens continetur *l. per seruum. §. i. cum l.
 seq. ff. de usu, & habit. l. nunquam. vbi casus. ff. de supellect.
 legat. Bero. consil. 67. num. 27. volum. 1.* Ad pacis ergo, &
 treguæ stipulationes dicta verba (in dictis sti-
 pulationibus) referri debent, quæ sic in d. quinta par-
 ticula comprehenduntur, vt fideiussores etiam in
 pace, & tregua adhibitos contumacia afficiat of-
 fendentis, & contrauenientis. Et propterea præfa-
 tus Dominus Ioannes Pellicanus partes sui clien-
 tuli fideiussoris in pace adhibiti tueri etiam cona-
 batur ex consuetudine generali dictæ Prouinciæ,
 ꝑ quam extare asserbat, quod tales fideiussores èt 329
 post d. Motum proprium non molestantur ex eo,
 quod probata esset contrauentio ex contumacia
 principalis, à qua consuetudine omnis dispositio
 regulari debet, vt per Ant. Gabr. *lib. commu. conclusi-
 tit. de consuetud. conclusio. 1. nu. 67.*

Et licet ex dicto Motu proprio fideiussorem af-
 ficiat sententia lata contra principalem quamuis
 contumacem, intelligi ꝑ tamen debet quo ad pœnā 330
 tantum, non etiam quo ad damna, & interesse, de
 quibus non loquitur d. Motus proprius, qui stri-
 ctè intelligendus est. *Hercul. de cautio. de non offen-
 den. cap. 13. nu. 5. vers. tertia declaratio. Tob. Noni. conf.
 102. nu. 5. & de promissione ꝑ probatur in l. quicquid 331
 astringende. & ibi Doct. ff. de verb. obligat. & statutum
 ꝑ loquens de pœna locum non habet in damno. 332
 Rip. in leg. 3. num. 11. ff. de damm. infect. & si loquitur
 ꝑ de damnis, locum non habet in impensis. Abb. 333
 in cap. in nostra. de iure iuran. & Rip. in dict. l. 3. numero
 8. 9. & 10. & in terminis d. Motus proprii simili de-
 cretum, ac constitutionem ita restringens consu-
 luit Bertazol. *d. conf. 18. nu. 15. & seq. lib. 1. per prædicta. &
 infra latius diximus, nu. 394.**

Prout non etiam haberet locum d. Motus pro-
 prius, quando plures astitissent delicto principali-
 ter, & non constaret, à quo vulnus datum esset, vel
 aliud delictum esset commissum, & perpetratum,
 & essemus ita in dubio, & in casu incertitudinis de-
 linquentis, vt in simili constitutione in Ciuitate
 Regii consuluit Gerard. Mazol. *conf. 51. post num. 75.
 & aliis seq.* Illam tamen dictus Motus proprius non
 habet difficultatem, quam super dicta constitu-
 tionem Regij proponit eod. loci Gerard. *num. 9. & aliis
 seq.* qui vult ex pluribus ibi per eum deductis, dict.
 constitutionem non habere locum, & ita fideiuf-
 sores non afficere ex sola contumacia principalis,
 nisi etiā legitimæ concurrerent probationes, & à
 iure requisitæ, ex quo licet videatur d. constitutio
 dicere, quod sufficiat constare de debito per solam
 contu-

contumaciam principalis, non tamen dicit, sufficere constare de delinquente per solam contumaciam, & valde hæc differunt inter se, vt late ibi per eum. Vtrumq; enim dicit d. Motus proprius. Primò, quòd sola contumacia probat delictum, ac si per testes esset probatum. Secundò, quòd si delinquens fuerit contumax, fideiussor statim cogatur ad soluendum. Sed nimis certè subtile est, quod considerat Gerard. Mazol. vbi supra. & ad corticem verborum respicit, vt ipsemet etiam ingenue fateatur ibi num. 78.

- 334 Tertiò infertur † quòd filiis non præiudicat, si pater feudatarius in cōtumaciam damnaretur ob crimen commissum in personam Domini, vt in terminis voluerunt Boss. in tract. caus. crimin. titu. de public. bonor. nu. 56. Alciat. consil. 182. in fin. Rolan. à Valle d. consil. 94. numer. 25. lib. 3. & consilio 15. artic. 1. volum. 4. Gerard. Mazol. consil. 92. numero 20. vbi dicit communem. & ex eo Bursat. consilio 225. numero nonagesimo octauo, lib. 2. & sequitur etiam Moron. d. q. 182. nu. 3. Quo intelligit G. g. de crim. lesa maieft. titu. de pæn. quas filij incur. patre commit. crimin. lesa maieft. quæst. 13. nu. 3. quando pater est condemnatus in meram contumaciam, quia delictum non est probatum, secus si ultra contumaciam, delictum esset probatum, vt per eum ibi.

- 335 Quariò † infertur, quod confessio hæc ficta ex contumacia per statutum inducitur suum non operatur effectum respectu hæredis, ei enim non præiudicat, vt est doct. Bart. in d. l. eius, qui delatorem. ff. de iur. fisci. vbi confessio ficta, quæ ex contumacia resultat ad hæredes non transit, pro qua opin. facit

- 336 text. in l. crimen. ff. de pæn. vbi † crimen nullam maculam filiis infligere potest. Adducebat Ofsac. pro hac opin. dum de ea in Senatu Pedemont. esset quæstio, videri doctrinam Bal. in l. si plures. colu. 7. in princ. C. de cond. insert. vbi expresse post Mar. de Fan. &

- 337 Cyn. dicit, quòd bona † bannitorum in aliqua Proincia ab hæredibus exigi non possunt. alleg. text. in l. si pæn. ff. de pæn. & videtur sentire Dec. consil. 252. num. 5. quibus astipulatur Bart. in l. 1. num. 7. ff. de priuat.

- 338 delict. concludens, † fictam confessionem in criminalibus regulariter hæredem non afficere; refert, & sequitur Villalob. in collecta commu. opin. in verb. absens. num. 10. vers. nota & quod licet. & idem dixit Bart. in l. 1. §. sed hæc const. ff. de calum. & in leg. 2. §. quod si actor. C. de iur. calum. in fin. & sequitur Foller. in pract. crimi. d. verb. & si constebuntur. 4. part. 3. part. num. 13. Pancirol. d. consil. 68. num. 17. Mars. in tractat. de bannitis. in ver. contumaciam. numero 52. & Card. Alban. tom. 1. lucubratio. in Bartol. in l. manifesta num. 2. ff. de iureiur. post Curt. quem alleg. consil. 59. colum. 8. & idem Card. Alban. in lucubrat. ad Bartol. in leg. eius qui de delatorem. num. 2. Alber. Brun. de statutis. in verb. confessio. verb. confessio ficta. Villalob. relatus inter communes opin. recens collect. libro septimo. titu. 14. de re iudic. nume. 85. Turzan. commu. opin. in verb. confessio. relatus inter communes opin. recens collect. tom. 1. lib. 4. tit. 8. ne ex delict. defun. num. 7.

- 339 Quod † est verum, quando est simplex bannum, quod post se expectat sententiam diffinitiuam, vel in condemnationem aliàs non transiuit: si enim in condemnationem transiisset, & ita simplex bannum non esset, vel post bannum sententia diffini-

tiua secuta esset, tunc ficta defuncti cōfessio etiam hæredes afficit, ad quos pœna pecuniaria transmittitur propter sententiam, vt per Alex. ad Bart. in d. l. eius qui delatorem. post Bald. in d. l. 1. C. ex delict. defunct. idem sentit Ang. Aret. de malefic. in verb. Dominus Iudex videns. num. 45. & conuenit leg. ex iudiciorum ff. de accusat. vbi Bart. & Bald. in l. fin. versicu. quæro. Cod. de condit. insert. & text. in l. 3. C. si pendens. appellat. mors interuen. & l. fin. C. si reus, vel accusat. mort. fuer. Imol. & Aretin. in l. qui a latronibus. §. 1. numero 10. ff. de testa. Luchin. de Curte. consil. 64. num. 12. & alius seq. tom. 1. conf. crimin. & Alber. Brun. de statutis. in verb. bannitus. versicu. bannum quod trahit. & in verb. confessio. ver. confessio ficta. Turzan. vbi supra, quibus deseruiunt dicta per Abb. in cap. cum nobis. colum. 4. de præscriptio. post Bartol. in leg. commissæ. ff. de publican. & transit cum hac opin. Ofsac. dict. decis. 106. numero 2. & ibi in fin. dicit, quòd ita fuit iudicatum, & inde causa composita; & eandem opin. tenet Angel. Aretin. qui ita consuluit consil. 71. numero 22. & alius seq. tom. 1. consilio crimin. recens editorum. & Ioseph. Ludouic. dict. 3. conclusio. commu. in 9. ampliat. dicens, quòd hoc dictum communiter in palatiis seruatur, & sequitur etiam Bertazol. dict. consilio octuagesimo secundo, numero 20. libro 1. Quinimo † transit in hæredes, quos afficit, etiam quod sententia diffinitiuam sequuta non esset, dum tamen sententia sequuta sit, qua Iudex pronunciat, & declarauit, contumacem haberi pro confesso, ita Bart. in d. leg. eius qui delatorem. ff. de iure fisci. qui de hac sententia loquitur, qua Iudex aliquem haberi pro confesso declarauit, & ita Bart. intelligens tradit Croc. consil. 300. post num. 7. versicu. non obstat. lib. 3. Card. Alban. post Bald. & Alexan. quos alleg. in lucubratio. ad Bartol. in dict. l. eius qui delatorem. num. 2.

Neq; obstat † quod dicitur, contumaciam non transire ad hæredes, quia intelligendum est quoad hunc effectum, quia hæres possit purgare innocentiam defuncti, secundum Ang. in l. manifesta. in prin. ff. de iureiur. & ibi Alex. Io. de Plat. in l. fin. col. 2. C. de iur. fisci. lib. 10. Ofsac. d. decis. 106. nu. 3.

Non obstat † etiam Bald. in d. l. si plures. & Dec. d. consil. 255. quia secum afferunt responsionem; vt apud Bald. in vers. quia bona confiscata. & in vers. nisi sit executata per confiscationem, vel exactionem. & Dec. in vers. nisi expresse in statuto hoc dicatur, ita etiam respondet Ofsac. d. decis. 106. d. num. 3. post Neuizan. consil. 68. nu. 18. & consil. 20. nu. 30. qui ita respondet post Bart. Bal. & las. per eum citatos.

Non obstat † dict. l. eius qui delatorem. quod ficta confessio non transit ad hæredes, ficti confessi; quia hoc est verum, quando sumustandum modò in simplici ficta confessione, & in simplici banno, quod post se aliam expectat sententiam, quia hæc talis ficta confessio ad hæredes non transit, sed habita ficta confessione vna cum sententia, siue banno declaratorio siue condemnatorio, & sic cum sententia transmittit ad hæredes eius effectum; ita intelligitur d. l. eius qui delatorem. & ibi Bart. & d. l. ex iudiciorum. & ita respondet Ang. Aret. d. consil. 71. num. 40. & sequitur Foller. in d. verb. & si constebuntur. d. nu. 13. dum ibi dicit post Bart. & Bald. per eum citatos, quòd confessio ficta hæredi non nocet, si antequam sit super d. confessione pronunciatum, contumax

- tumax decedat; sic ergo sentiens, quod si contumax decederet postquam fuerit super d. confessione pronunciatum, ficta confessio defuncti etiam hæredi noceret. Quod tamen restringendum est, quoad illud, quod ad hæredem peruenit. l. toties in heredem. vbi Cagnol. num. 1. in fin. ff. de reg. iur. num. 13. in 2. limitat. Dec. in c. at si clerici. numero 12. versic. prædicta conclusio. & ibi Bero. numero 112. de iudic. Ioseph. Ludouic. qui alios allegat d. 3. conclusio. col. 3. versic. quibus coniecturis. Et tamen quoad crimen hæresis, & læsæ maiestatis ficta confessio hæredes afficit; vt sunt verba Bart. in l. Imperatores. §. si qui. ff. de bon. eor. qui ante sentent. mort. sibi consciuer. allegat. leg. Manichæos. Cod. de hæretic. & leg. quisquis. C. ad l. Iul. maiest. gloss. & Doct. in dict. l. eius qui delatorem. & Ioan. à Roias in singu. fidei. sing. 69. Maschara. de probatio. volum. 1. conclusio. 348. numero trigesimo quarto. & seq. qui addit duos alios casus, in quibus confessio ficta facit transire pœnam ad hæredes, in latronibus scilicet, & quando confessio ficta emergit ex morte eius, qui mortem sibi consciuit; vt per eum ibi post alios, quos alleg. & sequitur prædicta etiam Turza. vbi supra.
- 346 Quinto tamen infertur, quod ficta hæc confessio non nocet mandanti, vt procederetur contra mandantem, requireretur, quod de delicto principalis, & mandatario constaret, vt est textus aureus, quem ignorare cuilibet dedecus foret, in l. is qui rem. §. si tu filium. ff. de furt. & ibi Bartol. quem refert hæc verbis Bossi. in tractat. causar. crimin. tit. de delict. num. trigesimo quinto. & cum sequen. & numero 47. Marfil. consilio 49. num. 59. & consil. 50. numero undecimo. Foller. in pract. crimin. in verb. capiat informationem. numero 58. Iacob. Menoch. de arbitr. iudic. cas. 352. in fin. num. 20. & scribit Bossi in d. tractat. causar. crimin. tit. de mandat. ad homicidium. numero 37.
- 347 semper tamen Doctores tractantes, de pœna mandanti imponenda, pro concessio, & firmo habere, quod de mandatario nulla sit dubitatio, quin ipse rem patrasset; & per Burfat. qui alios alleg. consil. 26. numero sexto, libro 1. & consilio 216. numero octuagesimo secundo, volum. 2. & tamen quidem constare debet per legitimas probationes, non vi contumaciæ ipsius mandatarii, quæ vt contra mandantem procedi possit, satis non est, nec ita ei nocet; vt per Burfat. post Carer. per eum relatum in dicto consil. 216. numero octuagesimo secundo, libr. 2. quod Bossi. in d. tit. de delict. numero quinquagesimo primo. credit verum esse per reg. d. leg. eius qui delatorem. in princip. & per id, quod not. ibi Bart. & per ea, quæ not. Bald. in leg. 2. colum. final. C. de eden. & Bart. in d. l. cum filius. ff. de verbor. obligat. & Felyn. in cap. cum Bertoldus. de re iudic. & ita per ea, quæ supra latius deduximus; & sequitur etiam Ioan. Pet. Surd. consil. 40. num. 47.
- 349 Prout tamen nec de auxilio aliquis damnatur, quando principale delictum solum probatur ex contumacia, & ita ex ficta confessione, quæ imputato de auxilio sic non nocet; ita Bart. in d. leg. is qui rem. §. si tu Titium. num. 2. ff. de furt. quem sequuntur communiter scribentes, vt testis est Alexand. consil. 99. post numerum 4. vol. 7. Marfil. in pract. crimin. §. constante. numero 53. Bossi. d. tit. de delict. d. num. quinquagesimo primo. Tobii. Noni. consilio 101. numero 7. &

receptam esse opin. dicit Burfat. consilio 146. numero 10. volum. 2. & quod ita tenetur, & practicitur dicit Alexan. ad Bart. in d. §. si tu Titium. quem refert Iul. Clar. libro 5. sentent. §. fin. quest. nonagesima, versic. scias etiam. qui tamen dicit, hoc non practitari in eius prouincia: nam sequuta condemnatione contra principalem contumacem, & quandoque etiam non sequuta, semper proceditur contra auxiliares, nulla facta distinctione, an aliter, quam per contumaciam, constet, principalem delictum ipsum commisisse, & subdit, quod iudicio suo est optima practica. Sed vbi talis non viget consuetudo, & practica, seruandum censeo quod ex recepta opinione de iure communi firmatum repetitur; vt etiam censuit Burfat. d. consilio centesimo quadagesimo sexto, post dictum numerum 10.

Et tamen generaliter respectu tertij operatur ficta confessio, si appareat iudicem motum fuisse per veras probationes, quas de delicto habebat, non autem propter contumaciam, vt est gloss. in leg. 2. in verb. absens. C. de contrar. iudic. tutel. quam singulari habet Bald. ibi, & in cap. 1. circa finem. si de feud. vassall. ab alien. inter. cum aliis allegat. per Natta. d. consilio 540. numero decimonono. qui in terminis d. statuti contumacem pro confesso habentis loquitur, & dicit sing. & sequitur Ioseph. Ludouic. d. 3. conclus. in 3. ampliatur. colum. 4. versicu. ampliatur tertio. Et tamen præsertim si bannitus sententiæ contra eum lata scientiam habuerit, & non appellauerit; tunc enim in præsentem, & in confessum lata censetur, & nocet omnibus. Ioseph. Ludouic. dict. 3. conclusio. in 5. ampliatur. qui ad hoc alleg. Grammat. decis. 24. in fin. & Iac. Menoch. consil. 100. numero 14. & 15. & latius num. 233. libro 1. qui tamen solum dicunt, sententiam latam contra absentem, & contumacem censeri ab eo approbatam, & confirmatam, ac si præsens, & tacens fuisset tempore, quo prolata fuit, si sciens latam, & nunquam tamen appellauit, vel contradixit, non autem dicunt nocere, vel non nocere tertio.

Et tamen si à legē, vel statuto pœna ipso iure imponeretur, morte delinquentis delictum non extinguatur, sed pœna transit ad hæredem: vt scribit Bald. in d. leg. 1. numero 2. versic. quedam sunt pœne. C. ex delict. defunct. Bart. Bald. Angel. Paul. Castr. Alexand. & Socin. in l. si quis iniquum. §. quod autem. ff. quod quisque iur. infinitos propè huius opinionis recenlet Andre. Tiraquel. in l. si ynquam. in verb. reuertatur. numero 296. C. de reuoc. donat. quibus alij accedunt, quos alleg. Iaco. Menoch. in tractat. de recuper. poss. remed. 1. numero 159. & in consilio 99. num. 158. libro primo. & sequitur Bero. in d. cap. at si clerici. numero 119. de iudic. & Ioseph. Ludouic. d. 3. conclusio. colum. 4. versiculo. Ampliatur hoc maxime, dicens hanc esse communem practicam totius Italiæ. Franc. Vegi consil. 68. numero 311. & aliis sequen. vbi etiam testatur hanc esse communem opinionem; ij enim, & allegati ab eis vno ore scribunt, tamen quod vbi pœna pecuniaria à lege ipso iure indicta est pro delicto, mors pœnā non extinguunt, sed transit contra hæredes, & successores; & ita in crimina læsæ maiestatis humanæ, & diuinæ, scil. in crimine hæresis, Symoniæ, & in omnibus demum aliis casibus, vbi

- vbilex ipso iure operatur, pena transit ad heredes, vt latè prosequitur Iac. Menoch. d. conf. 99. numero 159. & aliis pluribus sequen. Et t̄ quamuis requiratur sententia declaratoria, qua declaratur, crimina hæc esse commissæ, secundum veriore, & magis receptam opin. vt plures consueverunt, quos refert Iac. Menoch. dicens horum opin. & veriore, & magis receptam in d. conf. 99. nu. 168. quam sequitur etiam Minsyng. sing. obseruat. cent. 1. obseruat. 43. cum aliis supra alleg. numero 187. & latè post Hieron. Gabriel. & alios, quos alleg. Banacoff. in suis commun. opin. in verb. sententia. relatus inter communes opin.
- 356 recens collectas tom. 2. lib. 9. tit. 1. nu. 13. tamen t̄ mortuo delinquente sententia hæc declaratoria fieri potest. Io. Igne. in l. Caius. n. 22. in fin. ff. ad S. C. Syllan. Anch. conf. 65. col. 1. vers. item constituo. Iac. Menoch. d. consilio 99. num. 172. qui propterea dicit, malè contrarium scripsisse t̄ Curt. Sen. conf. 60. col. 7. vers. item declaratoria. & Rip. in l. vlt. ad fin. C. de reuoc. don. Hactenus de tertio casu.
- 358 Quartus t̄ casus est respectu qualitatum; ficta enim confessio ex contumacia à statuto inducta suū operatur effectum solum respectu facti principalis, non etiam respectu qualitatum ipsum factum principale aggravantium, atque ita solum puta homicidium in inquisitione deductum includit, non autem refertur ad qualitates in ea positas homicidium aggravantes. Anch. conf. 408. num. 5. Ang. conf. 146. num. 2. Dec. conf. 593. num. 4. Curt. sen. in l. 2. §. quod obseruari. sub num. 29. C. de iuram. calumn. qui dicit magis communem. Aug. Arim. ad Ang. de malefic. in dict. ver. qui Iudex videns. numero tertio. & ibi etiam in addit. Bernard. de Landr. post nu. 34. Brun. conf. 69. colum. 2. ver. moueor. Marf. in pract. crim. §. postquam. num. 62. vbi hoc dicit not. prout etiam inquit Guliel. Benedict. in d. c. Raynutius part. 2. in verb. mortuo itaque testatore. numero 168. Ias. in l. si duo patroni. §. si quis iurauerit. numero nono. & seq. ff. de iureiuran. Gram. consilio 1. post decis. Foller. in d. verb. & si confitebuntur. part. 4. 3. part. num. 9. Hieron. Gabriel. conf. 170. num. 26. lib. 1. & idem Marf. de bannit. in verb. contumacia. nu. 49. & 55. Gabr. Sarayna, in addit. ad Mathes. nota. 33. Nota q̄ si in positione; qui dicit magis communem, vt etiam attestatur ex eo & Curt. sen. vbi supra. Cauens. super ritu magn. cur. ritu. 120. num. 5. Card. Alban. in Lucubratio. in Bart. in l. 1. numero 26. ff. si quis ius dicen. non obtemp. & latius in leg. si duo patroni. §. si quis iurauerit. numero primo, secundo & tertio. ff. de iureiuran. Alber. Brun. de statutis. in verb. confessio. vers. confessio ficta per contumaciam, & in verb. contumax. vers. contumax habitus. & vers. statutum quod contumax. & vers. fin. Bonacoff. in suis commun. opin. in verb. responsio. relatus inter communes opin. recens collect. tom. 2. libro 7. tit. 19. nu. 142. vbi dicit communem videri, & in practica seruari, & Francisc. Becci. dict. consilio 11. numero 9. qui ex eo hanc opin. confirmat, quod Bart. scribit in leg. si cui. §. si à filio.
- 359 ff. de leg. 1. vbi inquit, quod confessio vera confitentis extenditur ad substantiam personæ, non autem ad alias personæ qualitates. Et t̄ ideo si accusatus de adulterio commissso cum vxore Titij, simpliciter confiteatur di&am Bertam cognouisse, non videtur confiteri, illam esse vxorem Titij; quod d. Bart. veluti elegans sequitur Alex. in consilio 171. numero 4. lib. 6. Ias. alios adducens in l. si quis nec causam. nu. 19. vers. adde duodecimo. ff. si cert. pet. vbi generaliter ex prædicto d. Bart. quod confitens, quoad ea confiteri intelligitur, quæ principaliter in accusatione continentur, secus autem quoad alia accessoria, & alias qualitates. Idem dict. Bart. sequitur Corn. dicens, quod aduocati, & procuratores cōmuniter sequuntur, in consil. 90. columna vltima versiculo, cum prout dicit num. 32. lib. 2. & sequitur etiam Dec. post Paul. Cast. quem alleg. in d. conf. 593. num. 4. & Brun. d. conf. 69. col. 2. vers. 2. moueor. & dicit Fulgos. in d. §. si à filio. quod in practica difficile esset contra Bart. obtinere; & ibi etiam Ias. sub numero 11. vbi alios Bart. sequaces alleg. & Card. Alba. in Lucubratio. in Bart. in l. si duo patroni. §. si quis iurauerit. ff. de iureiuran. numero secundo. Bonacoff. in suis commun. opin. in verb. confessio. relatus inter communes opin. recens collect. tom. secundo, libro 7. titulo 19. de confessis. numero 49. Si ergo in vera confessione hoc verum est ex communi, per prædicta, certè idem affirmandum & assuerandum est in ficta confessione, ne t̄ plus fictio, quam veritas operetur, contra reg. l. filio quem pater. ff. de liber. & posthum. secundum quam regulam in simili statuto argumentatur Marf. in consilio 64. numero 39. & in terminis, in quibus loquimur, ita per d. regulam argumentatur Franc. Becci. d. consilio 11. num. 11. qui etiam subdit, quod pro hac opinione facit, quia dispositio, t̄ quæ sit ex necessitate, nunquam præcedentium qualitatum repetitionem inducit. l. iure debemus. in princip. versiculo, stipulationem. ff. de verb. obligat. quem ponderat ibi ad hoc Aret. colum. 4. ad fin. & semper memoria tenendum inquit; & sequitur Ias. in d. §. si à filio. Rursus t̄ quia vbi de graui præiudicio tractatur, nunquam simplex responsio secundū qualitatem præcedentis interrogationis intelligitur, secundum nota. per Bart. in l. 1. C. de diuers. rescrip. Ias. in d. §. si à filio. numero 15. Bonacoff. in suis commun. opin. in verbo, responsio. relatus inter communes opin. recens collect. tom. secundo, libro 7. tit. 19. numero 142. Adde quoque Francisc. Becci. vbi supra numero 16. quod hæ rationes fortius quidem procedere debent in materia statutaria, quia t̄ statuta sunt stricti iuris, strictèque interpretari debent. Bart. in l. constitutionibus. ff. ad municip. & in l. omnes populi. quest. 4. 6. q. princip. sub numero 60. ff. de iust. & iur. Bald. in consilio secundo, numero quarto, libro 1. Dec. consilio 553. numero 5. & præsertim t̄ quando statuta sunt contra ius commune, quale est d. statutum, & constitutio Marchiz, d. c. 10. lib. 4. Bald. in c. nullus. de præsumpt. Aret. d. conf. 146. colum. 1. Grauet. consilio 254. num. 1. vers. sic. non intelligo. itaque t̄ tanquam odiosum strictè intelligi debet. l. quod verò. ff. de legib. Bart. in d. l. omnes populi. sub d. num. 60. Dec. conf. 37. num. 5. consilio 444. numero vndecimo, & seq. conf. 484. num. 5. & 6. & dicto consil. 553. num. 4. & seq. & in terminis decreti, quod habet contumacem pro confesso, Neuizan. conf. 6. numero secundo. ex quibus conclusio prædicta planissima est, vt dicit Franc. Becci. d. consil. 11. nu. 18. qui per prædicta ibi consuluit, t̄ quod formata inquisitione contra aliquem ex causa homicidij, quod per illum dicitur deliberatè, & ex proposito commissum, & secuta banno, & pronunciatione iuxta formā statuti, quod habeatur pro confesso, & conuicto,

uicto, si is bannitus, & ita pronunciatus ante sententiam definitiuam comparere voluerit, non tenetur probare se non deliquisse, id est, homicidium ex proposito non commisisse, quia fiscus super qualitate huiusmodi de homicidio deliberat, & ex proposito commissio, non habet intentionem fundatā: quia ficta confessio propter contumaciā ex statuto resultans ad hanc qualitatem non se extendit, sed solum ad homicidium ipsum; & ita concludit hanc qualitatem in inquisitione expressam à Fisco probandam esse.

368. Quamquam quidem conclusionem, licet ea, quæ late scribit Soc. Iun. *conf. 36. nu. 2. lib. 2.* satis eam comprobent, ea tamen ratione in his terminis intentati homicidij velut deliberatè, & ex proposito commissi, arbitror non procedere: quia homicidium
369. ¶ est de delictis, quæ sui natura mala sunt, & de genere prohibitorum, quæ quamvis aliquo casu possint excusari, tamen contra ea præsumitur, & ita dolo præsumitur commissum. *l. 1. C. de sicar. l. si non conuict. C. de iniur. c. 1. & ibi Bal. & alij de præsumptio. c. 2. & ibi Abb. de reg. iur. Gand. de malefic. tit. de homicid. col. ult. vers. illud autem. Bald. in leg. dolum. C. de dolo. & consilio 79. colum. 1. in fin. libro secundo. cum alijs, quos recenset Andr. Tiracquel. in tract. de penis. caus. 13. num. 16. & Franc. Zoannet. in tract. de defensio. part. 2. num. 79. ex qua præsumptione satis fundata dicitur fisci intentio, quod homicidium dolosè commissum fuerit, & quod ita homicida occidendi animum habuerit, & ex proposito ita occiderit, & ¶ reo sic incumbere debet onus probandi non deliquisse deliberatè, & ex proposito, ut magis communiter concludunt Doct. prout dicit Paris. de Put. in tractat. de Syndic. in verb. pena. vers. an multa. Cæpol. *conf. crim. 29. & 30.* & Barthol. Romul. in compend. homicidij. part. 2. numero 176. qui etiam dicit, quod ita magis*
- * communiter Doct. concludunt, licet ipse putet ad coniecturas recurrendum esse, ex quibus oporteat iudicem animaduertere.

371. Nisi ¶ dicamus saluando d. conclusionem Fran. Becci. illum non simpliciter loqui de qualitate doli, & ita de animo occidendi, sed de qualitate animi deliberati, & ex proposito, quæ quidem qualitates differunt inter se, ut per Iul. Clar. *lib. 5. sent. §. homicidium. vers. ex proposito.* Iac. Menoch. *de arbitr. iudic. cas. 361.* & diffusè nos post eos alibi diximus, ut sic dolus præsumatur, non tamen animus præmeditatus, deliberatusque, & ex proposito, ut præsupponit Francisc. Becci. Inferitur etiam ex prædictis quod si quis fuisset accusatus de parricidio, vel de adulterio, & constaret, hominem de quo agitur, occisum, & mulierem illam fuisse carnaliter cognitam, non tamen constaret, illum hominem occisum fuisse patrem accusati contumacis, neque ipsam mulierem tunc habuisse maritum, non posset sic accusatus licet contumax condemnari de parricidio, aut de adulterio, prout fuerat accusatus, sed sed tantum de homicidio, & de stupro: quia licet constet de d. homicidio, & stupro, non tamen constat de illis qualitatibus, quod scilicet occisus fuisset pater occidentis, neque mulier illa habuisset maritum, & tamen oportet, quod non tantum constet de principali delicto, sed etiam de qualitatibus annexis ipsi delicto; quæ per fictam confessionem

non probantur; ita pulchre consuluit Pet. de Anch. *conf. 408. in fin.* quem refert & sequitur Tibe. Decia. *conf. 96. post nu. 19. & nu. 20. lib. 3.*

Quibus ¶ Iudices admonentur, ut antequam contra contumacem pronuncient, quod si in eo aliqua adsit qualitas, quæ delictum aggrauet, animaduertere debet, quod constat de illa qualitate: quia licet statutum fingat contumacem pro confesso haberi, quoad actum criminis principalis, ut homicidij, fornicationis, vel alterius delicti, non tamen fingit qualitates principale delictum aggrauantes, imo opus est eas probare, per prædicta; ita admonendo concludit Guliel. Bened. in d. c. Raynut. part. 2. d. verb. mortuo itaque testatore. num. 168. vers. quinto aduertere debet Iudex. & post eum Gram. d. *conf. 1. post decis. num. 56.* quemadmodum dicimus in confessione vera, quod ¶ si reus delictum sine qualitate confiteatur, puniri non poterit, ut per Io. Andr. in rubr. de accusatio. Rom. consilio 167. colum. fin. Signor. *conf. 10. colu. fin.* Gram. d. *conf. 1. post decis. num. 51. in fin.* Maximè ¶ quia (ut ibi subdit Gram.) qualitate illa non probata legitima probatio non diceretur, secundum Iac. de Aren. & Cyn. in l. 2. C. de probatio. Io. Andr. ad Specul. tit. de accusatio. & inquisitio. in rubr. gloss. in l. cum actum. ff. de neg. gest. Bartol. in l. denunciasse. §. quid tamen. ff. de adulter. Bald. in leg. 1. C. qui accus. non poss. & in leg. edita. in repetit. C. de eden. ergo & idem in confessione ficta, quod & si contumax dicatur fateri principale delictum, non tamen condemnari; & puniri poterit, si qualitas delictum aggrauans probata non erit, ne plus fictio, quam veritas (ut supra diximus) operetur.

Quod ¶ præsertim obseruandum est, si qualitas illa Iudicis iurisdictionem fundaret, vel cum iurisdictione priuaret: debet. n. de ea ante omnia constare. *l. 2. §. si dubitetur. de iudic. & ibi Doct. & maximè Bal. in l. si quis ex aliena. eod. tit. Bart. & Bal. in leg. præscriptione. C. si contra ius, vel util. publ. & in l. 2. ff. si quis in ius vocat. non ier. Abb. & Cano. in cap. super literis. de rescriptio. Nam ¶ iudex de sua iurisdictione ne certus esse debet, & de ea non dubitare. dict. leg. 2. §. si dubitetur. & l. is qui. ff. de acqui. hered. & ibi Doct. communiter. & ¶ confessio ficta ex statuto propter contumaciam inducta non sufficeret, ut per Gram. d. consilio primo, post decis. numero 35. & duobus seq. & ¶ de hac quidem qualitate, quæ iurisdictionem tribueret, constaret debet tempore emanatæ citationis, & ita à principio, non etiam postea ad banni validitatem post citationes secuti, aliàs illud nullum esset, quamuis postea de d. qualitate constaret, ut plenè per Gram. in d. loco. numero 56. & seq.*

Et ¶ ideo accusatus de adulterio cum Berta vxore Titij, non dicitur confiteri illam esse vxorē Titij, licet illam carnaliter cognouisse fateatur, ut supra diximus *nu. 360.* Item si aliquis de homicidio cum qualitate assassini inquireretur, de assassinio condemnari, & puniri non poterit, nisi de illa qualitate constaret, & si is contumax esset, & aliàs ex statuto pro confesso haberetur, ut in specie respondit Gram. d. consilio primo, post decis. numero 50. & alijs seq. & Hieron. Gabriel. d. consilio 170. numero 26. lib. 1. qui etiam dicunt, non sufficere ¶ dictum socii criminis ad hanc qualitatem probandam, etiam in casibus

casibus exceptis, in quib. de sociis interrogari possunt; nisi numerus suppleat, aut aliz vrgentes adfint cōiecturæ, ac magna similitudo, vt per eos ibi.

- 381 Vt etiam, si quis debito modo fuerit parricidio responsum, vel super adulterio, & contumax fuerit, licet de homicidio condemnari possit, quod si et per contumaciam confessus est, vt tamen parricida non condemnabitur, nisi, quod occisus fuerit pater, eo modo probaretur, quo et paternitas, & filiatio probari debet. *l. filium. ff. de his, qui sunt sui, vel alieni iur. cap. per tuas. vbi omnes de probatio.* Pariter antequam mulier ex contumacia de adulterio puniatur, necesse est probare, ipsam esse nuptam, secundum Petr. de Anch. *d. conf. 408.* & post eum Guliel. Benedic. in *d. verb. mortuo itaque testatore. num. 168.* & Bernard. de Land. ad Ang. *de malefic. in d. verb. qui iudex videns. post numer. 4.* Vt etiam ex prædictis inferitur, quod si inquiratur contra aliquem pro cicatrice, quam in faciem alicuius intulit, quæ est perpetuò permanens, non potest vtique hanc contumacia conuincere de illa qualitate, eam esse perpetuò permanens, vt post Ang. quem alleg. tradit Card. Alban. in *Lucubratio. in Bartol. in l. 1. num. 25. ff. si quis ius dic. non obtemp. & in l. si duo patroni. §. si quis iurauerit. nu. 3. ff. de iure iur.*

- 384 Et etiam dici debet de aliis delictis in inquisitione cum aliqua qualitate deductis, quæ quidem qualitas non pendet à confessione ipsius contumacis; vt hoc in vniuersam colligitur animaduersum à Card. Alban. in *d. §. si quis iurauerit. num. 3.* Tamen si contrariam opin. quod scilicet ficta hæc confessio ex contumacia à statuto inducta facta videatur, nedum de negotio, & delicto principali, sed de omnibus etiam qualitatibus, tenuerit Bened. de Plumb. in *l. fin. ff. de fideicom. liber. quæ refert. & sequitur Angel. dicens etiam ita consuluisse, de malefic. in d. verb. comparuerunt dicti inquisiti, & consentientur totum. vt etiam tenet hanc opin. Boss. in tractat. causar. crimin. titu. de banni nullitate. numero 4. vbi alleg. Anch. Franc. Aret. & Angel. quos supra, pro contraria parte allegauimus & idem Boss. in tit. de confessio. num. 81. dum ad hoc alleg. Ang. Aret. in *d. verb. comparuerunt dicti inquisiti & consentientur totum;* vbi etiam ait, videndum esse Claud. in *l. vt vim. ff. de iust. & iur. & idem tenet Rolan. à Vallè qui alios alleg. consilio 31. numero 7. volum. 1. Bertazol. d. consilio 82. numero 18. libr. 1. & conf. 489. num. 1. lib. 2. vbi dicit ita communiter tenere Docto. in §. 1. l. si cui. de leg. 1. & loquitur ibi de reo interrogato de duobus, an scilicet recaptauerit bannitum, & dicit, quod vtique censetur respondere; vt per eum ibi, sed prior opinio est magis communis, & verior, vt patet ex prædictis, & testantur Docto. quos supra allegauimus. Et**
- 385 procedit, etiam quod totus tenor inquisitionis in citatione inferretur, prout quicquid sit de iure, de
- 386 consuetudine necessarium est, quod totus tenor inquisitionis inferatur, prout communiter obseruari, & praticari attestatur Maria. Soc. in repet. capituli, qualiter & quando. numero 212. de accusatio. & Ang. de malefic. in verb. iudex commisit. numero tertio, quos refert Iul. Clar. libro 5. sentent. §. fin. quest. 31. versiculo, quæro nunquid. & ita licet in citatione omnes qualitates appositæ fuerint: habetur etiam ficta illa confessio ex contumacia resultans pro sim-

plici responsione, & confessione, & ita ad principale delictum, non et ad qualitates refertur. secundum supra alleg. Do. præsertim Pet. de Anch. & post eum Gul. Bened. in *d. locis.* quemadmodum simplex confessio vera facta ad inquisitionem, quæ et continet qualitates in ea expressas solum ad principale delictum, non et ad qualitates refertur, secundum præleg. Docto. in *d. locis.* Et ita tantò magis procedit hæc opinio, si in citatione totus tenor inquisitionis non inferretur, prout de iure communi non requiritur, quod inferatur, sed sufficit citare reum ad respondendum inquisitioni contra eum formatæ occasione talis delicti, vt communiter ita teneri dicit Maria. & Iul. Clar. ex eo iam citatis locis, & ita seruatur hic Perusæ; & in aliquibus aliis etiam locis status Ecclesiastici, atque ita qualitates in inquisitione deductæ in citatione expressæ non essent, ad quas ita in citatione minimè expressas nullo modo ficta confessio ex contumacia resultans referri potest; sed relatæ difficultates cessant in Ciuitate Urbis veteris patria mea, ex statuto lib. 3. cap. 2. vbi primum disponitur, quod inquisitus, seu accusatus citari debeat cum cedula continente totum maleficium, vel delictum cum omnibus qualitatibus, de quibus contra eum procederet; deinde quod elapso termino banni Reus, qui non comparuerit, habeatur pro confessio omnia, & singula in accusatione, seu inquisitione contenta, & feratur sententia diffinitiva contra eum, & sic vigore d. statuti ficta hæc confessio inducta dicit etiam respectu qualitarum in inquisitione, seu accusatione contentarum; & clara est et in Ciuitate Perusæ illius statuti dispositio, quod contumax habeatur pro confessio maleficium cum omnibus qualitatibus suis, dummodo de maleficio, & qualitatibus eius constet per legitimam contumaciam secundum formam statutorum, seu per testes, vel instrumenta, aut confessionem, seu alio genere probationis concessio, vt habetur libro 3. rubr. 4. versiculo si vero habitationem: & vers. seq.

- 389 Quintus et est casus respectu publicationis bonorum. Nam bona damnatorum ad mortem ratione contumaciæ ex forma statutorum non publicantur, quia potius damnatus videtur vigore statuti, quam lege publici iudicii, & omnia et statuta sunt leges priuatorum iudiciorum; ita per hanc rationem, & ex gloss. not. Bart. in l. 2. C. qui testam. fac. poss. quod est summè notandum secundum eum; & idem ibi Roma. dicens idem Bald. tenuisse in l. data opera. C. qui accus. non poss. & in c. de pace tenen. & idem voluit Pet. de Anch. in repet. c. canonum statuta. de constit. 14. q. princ. alleg. Bald. in d. l. data opera. Corni. conf. 42. num. 2. volum. 1. qui subdit, quod fideo non habet locum aut h. bona damnatorum. C. de bon. præscript. Alciat. de præsumpt. reg. 3. præsumpt. 22. numero quinto. licet teneatur contra prædictam rationem post Aret. in l. eius qui. §. 1. ff. de testam. & sequitur etiam Foller. in d. verb. & si constiterint. 4. part. 3. part. num. 44. Sed fin statu Ecclesiastico habemus Egidianam constitutionem Marchiæ nuncupatam, lib. 4. c. 54. de homicidio; vbi statuitur, quod si homicida in fortia Curie peruenerit puniatur pena ultimi supplicij, sed si citatus fuerit contumax, banniat in penam ultimi supplicij, & confiscationis bonorum: & ita seruatur.

seruatur, in tantum vt etiam consanguinei, & affines, vel vniuersitates ordine tamen successiuo, si consanguinei, vel affines soluendo nō essent, cogi possunt ad talia bona confiscata redimendum, quamuis in contumaciam homicida condemnatus fuerit; vt habetur in Motu proprio † Sixti, de quo inter d. constitutiones Marchiæ *libr. 4. cap. 19.* qui loquitur de bonis confiscatis absentis, & ita in contumaciam condemnati, & ita quotidie seruatur. Et licet Moron. *in d. tract. de fide, treg. & pace. q. 183. num. 2.* dicat, quod statutum arctans consanguineos ad redimendum bona damnatorum, intelligatur in casu vero, nō autem in casu ficto; hoc tamen verum non respectu d. constitutionis, quæ expressè loquitur de cogendo consanguineos, vel affines, & Vniuersitates ad redimendum bona damnatorum quamuis absentium; quod ex eo etiam clariùs apparet, quia in d. constitutione *c. 54. lib. 4. de homicidio.* expressè cauetur, quod solum in casu condemnationis in contumaciam bona confiscationi subiaceant, & incorporatio fiat bonorum ita confiscatorum, cum si aliàs reus præsens fuerit, pœna legali vltimi supplicij puniri solum debeat, *vt ibi.*

394 Sextus est casus respectu pœnæ civilis parti applicandæ: quoniam ficta illa confessio non operatur quoad pœnam hanc parti applicandam, ad quam non extenditur, vt consuluu Pet. de Anch. *d. conf. 409.* & Corn. *conf. 300. lib. 3.* qui consuluu super † statuto Nuceriæ, ex cuius forma similiter contumax pro confesso habetur; quia pro confesso non habetur quoad pœnam, & interesse parti applicandum, vt latè per eum ibi, & sequitur Bernard. de Land. ad Ang. *de malefic. in d. verb. qui Iudex videns.* post *num. 34.* & Foller. *in d. ver. & si confitebuntur. nu. 40.* confessio enim ficta non nocet nisi super eo, ad quod directè agitur. *l. 2. ff. de iur. fisci. vt not. Specu. tit. de inquisit. §. nunc videndum. versiculo,* quid si actum est. Rolan. à Valle *consilio 30. numero 19. volum. 2.* Et propterea licet Iudex, qui principaliter cognoscit de crimine ad vindictam, possit etiam incidenter reum cogere ad restitutionem rei, seu ad emendam damni passi. *l. interdum. §. qui furem. ff. de furt. cum aliis,* quos recenset, & dicit communem Rolan.

395 à Valle *d. conf. 30. nu. 2.* hoc tamen verum est, quando reus condemnaretur per confessionem veram, secus si per contumaciam, & ita per fictam confessionem, quia tunc Iudex maleficiorum non potest contra inquisitum ad d. condemnationem in fauorem damnum passi, qui ad damna, & interesse, & rei restitutionem directè non egit, deuenire, vt probatur ex dictis Bal. *in l. qui crimen. col. pen. vers. itē in criminali. C. qui accus. non poss. vbi inquit,* Iudicem maleficiorum non posse condemnare reum ad restitutionem rei ablata, nisi quando constat de maleficio per confessionem; quia tunc Iudicis officium deferuit confessioni, non criminali accusationi, secus si probatio aliter resultat, quam per confessionem, quia ex ea non oritur officium iudicis. *leg. sed & possessori. §. fin. ff. de iure iur. idem voluit Bald. in l. cunctos populos. C. de sum. Trinit.* quia confessio faceret fidem in ciuili, sed non contumacia in alio iudicio, & quia confessio ficta non non nocet, nisi super eo, ad quod directè agitur, vt diximus; &

Bald. sequitur Ruin. *conf. 35. volum. 5. Roland. dict. conf. 30. num. 18.*

Quod † annotandum est ad d. Motum proprium 396 Pij IIII. quod fideiussores in cautione de non offendendo, in pace, & tregua teneantur ad pœnam conuentionalem, probata etiam contrauentione per fictam confessionem, quia debet intelligi respectu pœnæ cōuentionalis applicandæ fisco, non autem respectu pœnæ, seu interesse parti applicandi, quod & supra animaduertimus *numero 330.* Nam respectu pœnæ applicandæ parti, seu illius interesse, principalis delinquens, & contraueniens non habetur hoc respectu, quamuis contumax, pro confesso, vt supra diximus, & ita per fictam illius confessionem cōtrauentio respectu interesse partis probata non dicitur, vt consuluu Corn. *d. consilio 300.* quoniam quando is contumax in contumaciam condemnatur, vtiq; condemnatur ex inquisitione contra eum formata ex officio ad pœnam fisco applicandam ob iniuriam, quæ ex delicto Reipublicæ facta censetur; & ita in effectu ficta hæc confessio, quæ in causa inquisitionis ex contumacia resultauit vigore statuti inter alios dicitur emanasse, & ita respectu interesse partis non probatur, vt latè concludit *in d. loco. Corn. nu. 3.* Et licet d. Motus proprius simpliciter loqui videatur; ac generaliter, q̃ tales fideiussores cogantur ad soluendam pœnam cōuentionalem probata contrauentione etiam per fictam confessionem, nō se astringens ad vnam causam magis quam ad aliam; vt ibi, Quod data contrauentione alicuius, &c. vt † videatur sic intelligi debere tam respectu fisci, quā partis, *arg. l. 3. ff. de offic. presid. c. si Romanorum. 19. dist. c. quia circa de priuileg. cum simil.* Et præcedentibus, tamen satis ibi Pont. videtur se restrinxisse ad pœnam Fisco applicandam, vt ibi, Hac nostra in perpetuum valitura declaratione ordinatione, & constitutione statuimus, & ordinamus, quod in supradictis, seu criminalibus, aut ciuilibus, vel ex delicto, siue ex contractu (vt præfertur) præcedentibus causis Fiscum, & Cameram prædictam quomodolibet concernentibus, &c. sub qua clausula est deinde dicta dispositio; Quod data contrauentione, &c. & præterea etiam quod non aliter d. Motus proprius expressè se restringeret ad Fiscum magis, quam partis interesse, adhuc tamen deberet intelligi inter easdem partes, & in eadem causa, ita vt si condemnatio in contumaciam secuta fuerit ex inquisitione ex officio, & inter fiscum, reum principalem, & fideiussorem formata, fideiussor solum teneatur ad pœnam conuentionalem respectu fisci, nō etiam partis per prædicta, & d. Motus proprius † recipit à iure communi interpretationem restrictiuam. *l. si serui vestri. C. de noxa. l. vt gradatim. §. sed si lege municipali. ff. de muner. & honor. c. cum dilectus. de consuetud. cum simil.* Corn. *d. conf. 300. num. 4.* ita † intelligens secundum ius commune d. statutum Nucerinum, quod contumax habeatur pro confesso, vt scilicet intelligi debeat inter easdem partes, & in eadem causa secundum ius commune, quod huiusmodi fictæ confessioni dat supradictam interpretationem, vt per eum ibi; qui subdit quod † huiusmodi constitutiones, & statuta non debent latius, quam ius commune in similibus terminis loquens

- 401 loquens interpretari. Quinimo ꝑ tanquam pœna-
lēs, & à iure communi exorbitantes restringi de-
bent. *l. ius singulare. ff. de legi. cap. in pœnis. de regul. iu-
ris in 6. leg. si pœses. & leg. interpretatione. ff. de pœn.
cum simil.*
- 402 Septimus ꝑ est casus respectu eorum, quæ sunt
iuris: ficta enim hæc confessio à statuto inducta
solum circa ea operari videtur, quæ facti sunt non
iuris; vt per Paul. Cast. *d. conf. 3. num. 9. vol. 3.* qui pro-
pterea decidit ibi, qd ꝑ si quispiam aliquem occide-
rit, qui impunè occidi potuit, vel quia erat banni-
tus, vel alias ratione vindictæ à statuto permixta, is
quidem dicitur ex contumacia fictè fateri occidisse,
non tamen quod illicitè, adeo quod si is deinde
factum confiteretur, sed allegaret, potuisse facere
cōtenta in inquisitione, vel quia occisus bannitus
erat, vel ratione vindictæ à statuto permixte, debet
dubio procul audiri non obstante lapsu termini in
banno appositū, vt per eum ibi, qui dicit hoc volu-
isse Bart. in quodā suo cons. quod incip. factum tale
proponit. Bernardinus percussit Herculem; di-
cens, quod ꝑ Iudex ē inquisito confitente simpli-
citer factum, vel expressè, vel tacitè, & se nullo mo-
dō defendente, debet ex officio suo excusationes
exquirere, & de innocentia inquisiti. *l. si non defen-
dantur. ff. de pœn. l. 1. §. fin. ff. de questio. & ꝑ ideo multo
magis de defendente, potissimum ꝑ quādo in eo de-
fensio fundatur, quod fieri publicè interfuit, vt in-
terficiendo bannitum. arg. l. quos prohibet. ff. de postu-
lā. iuncta leg. 1. C. quando lic. sine iudic. se vind. & tradit
etiam Bart. in l. vbi pactum. num. 10. Cod. de transactio. &
Bald. ibi num. 11. Alexan. qui plures auctoritates alleg.
num. 8. Ias. num. 15. & Iul. Clar. in d. §. homicidium. ver-
sic. sed an stante huiusmodi statuto. qui ꝑ volunt, banni-
tum interficere publicè interesse, de quo late et-
iam Bombin. cons. 8. num. 22. & allegando ꝑ banni-
tus, & cōdemnatus, quod occisus impunè occidi
potuit, nō dicitur bannum infringere, nec fictam
confessionem ex eo resultantem, imo illam fictam
confitendo confirmat; est ergo audiendus, vt per
Bart. in consil. allegatū per Paul. Castr. qui illum se-
quitur, quod non est inter cons. Barro. impressa,
quod viderim, sed idem dicit Bart. consil. 107. visis
omnibus statutis; vbi etiam addit pro declaratio-
ne, quod bannum ꝑ secundum statutū Perusiæ, &
cōmuniter totius Italiæ totum suum effectum o-
perat, & id quidem, quod annotatio bonorū. Nam
elapso termino annotationis, quis bona amittit,
sed ad defendendum se de crimine auditur, vt supra
diximus, sed in banno, qd datur ex forma statuti elap-
so termino banni pro confesso de crimine habet,
nec ad defensionem criminis auditur, sed quātum
ad quantitatem, quæ in banno reducitur, sibi non
præiudicat, quia postea Iudex in cōdemnatione
moderabit secundum qd æquū, & iustum sibi vide-
bitur; & subdit Bart. ibi, quod ex verbis statuti sic
probat, & consuetudo sic interpretatur, & ideo
ibi consuluit, ꝑ quod ille, de quo ibi in casu suo au-
diri debebat, quāvis terminus banni esset elapsus,
quia id allegabat, quod bannum non infringebat,
sed pœnam maleficii minuebat & moderabatur.
Potest etiam poni exemplum in contumace, qui
de adulterio esset accusatus, cōfessio enim ficta ex
contumacia resultans operatur respectu concubi-*

tus, qui sic præsumitur ex contumacia, facti enim
est concubitus, sed nō respectu matrimonij, quod
est iuris, & ideo probandum; ita ex Bald. quem al-
leg. Alber. Brun. de statutis. in verb. confessio. vers. sta-
tuto quo cauetur.

Octauus ꝑ est casus respectu eorum, quæ in ban-
no continentur. Bald. in l. si aduersarius. C. de fid. instr.
Card. Alban. in Lucubratiō. in Bart. in l. si duo patroni.
§. si quis iurauerit. ff. de iureiur. numero 5. Alber. Brun.
de statutis. in verb. bannitus. vers. statutum dicit, quod
bannitus habeatur pro confesso. & in verb. contu-
max. vers. 1. Ias. in leg. age. num. 12. C. de transactio. qui
eam reddit rationem, quia limitata causa limita-
tum præcedit effectum, ad quod multa congerit i-
bi similia quæ hanc conclusionem confirmant. I-
tem cum secundum eos causa confessionis contu-
macia fiat, & si ex vno supposito aliud valde ab ip-
so diuersum inferatur, vtique fictio est, quæ non
ꝑ operatur, nisi effectus à lege fictionem introdu-
cente expressos. *d. l. 3. & l. fin. C. de fid. instrum. & l. 2. §.
dixit. & d. l. eius qui dilatorem. ff. de iur. si c. restringi ergo
debet ficta hæc confessio quoad effectum contu-
maciæ, ꝑ cuius natura est non perimere, nisi qua-
tenus lex perimit, vel iudex disponit, vt not. in l. 1. §.
fin. ff. si quis ius dic. non obtemp. ita Bald. in d. l. 1. C. de ha-
red. instit. iuxta fin. vers. sed quid si statutum. ex hoc in-
ferens, qd ꝑ licet statuto caueatur, quod contumax
habeatur pro confesso, & possit, ac si esset pœsens, &
& confessus condemnari, & sententia contra eum
lata perinde habeatur, ac si in presentem lata esset;
poterit tamen bannitus ad mortem testari, quam-
uis statutum æquiparet sententiam banni senten-
tiæ latæ in pœsentem, & pœsens ad mortem da-
mnatus testari non possit. Bart. in leg. qui vltimo. ff. de
pœn. & in l. eius. §. si ff. eo. tit. & ibi dicit hanc esse commu-
nem opin. Aret. vt etiam cōmunem fatetur Io. Igne.
in l. 1. §. qui sibi. numero 108. ff. Syllania. Couar. in rubr.
de test. part. 3. num. 26. vers. iure autem antiquo. & rece-
ptiorem dicit Vasq. contro. illust. c. 96. nu. 2. ver. deni-
que & successio. resolutio. §. 3. num. 34. Michael Grass.
ex prædictis lib. 5. sent. §. testam. quest. 96. num. 2. hodie
enim damnati pœsentes ad mortē naturalem effi-
ciuntur serui pœnæ, vt communem dicunt Vasq.
& Michael Grass. in d. locis. Nam dispositio d. statuti
non operatur nisi respectu eorum, quæ in ban-
no (vt diximus) & cōdemnatione continentur.
Sed contrarium tenet Nell. de bannit. 1. part. 2.
temp. quest. 53. ex quo enim statutum æquiparat sen-
tentiam banni sententiæ latæ in pœsentem, dicen-
dū est, quod bannitus ad mortē quamuis absens,
efficeretur seruus pœnæ, quemadmodum ꝑ seruus
pœnæ efficeretur pœsens ad mortem damnatus. *d.
l. qui vltimo. ff. de pœnis. & ideo licet aliās damnatus
ad mortem in contumaciam testari possit, secun-
dum Bart. in l. eius. §. 1. ff. de testam. & in q. Lucanæ Ci-
uitatis. & tractat. bannit. Curt. sen. ex communi consilio
160. colum. 10. Petr. à Plac. lib. 1. epitom. delict. cap. 44.
num. 2. Vasq. d. c. 96. Iul. Clar. lib. 3. sent. §. testament. q.
20. Michael Grass. d. §. testamentum. q. 16. num. 8. & q.
17. numero 4. Fichard. commun. opin. verb. condemna-
tus. relatūs inter communes opin. recens collect. tom. 2.
libro nono, tit. 33. de sentent. pass. numero 3. quia ꝑ tunc
demum seruus pœnæ efficitur, quando venit in
fortiam Curie, & non aliter; quia ex forma statuti,
vel**

vel consuetudinis ad mortem naturalem quis cōdemnatur, si venerit in fortiam, vel potestatem iudicis; vt pulchrè declarat Boer. *decis. 278. num. 12. & seq.* & eum refert, & sequitur Micha. Grassi. *d. 3. 17. in fin. Viui. commu. opin. 330. & Eman. Xarez. in Thes. 4. recept. sent. in verb. morte. relatus inter communes opin. tom. 2. lib. 9. tit. 4. numero 16. Fichard. vbi supra. nu. 6.* Stante tamen dict. statuto æquiparante sententiam banni in contumaciam sententiæ latæ in præsentem, testari is non poterit, quemadmodum testari non poterit (vt diximus) damnatus præfens ad mortem; ita concludit Nell. *vbi supra. dicens* † d. iura alleg. per Bald. nihil facere, quia loquuntur, quando lex specialiter disponit contumaciam puniendo; tunc enim ultra pœnam in lege expressam contumacia grauari nō potest, dictum autem statutum vltius disponit, generaliter scilicet statuendo, quod sententiæ perinde habeatur, ac si in præsentem lata esset, ergo † perinde est, ac si particulariter omnes effectus sententiæ latæ in præsentem exprimeret *L. omnes. C. de præscript. 30. ann. l. si duo. ff. de administr. tur. l. 1. ff. de leg. 1. & ibi not. per Doct. cum simil.* & ita vigore d. statuti bannitus quamuis in contumaciam seruus pœnæ perinde efficitur, ac si præfens damnatus esset; quia regulariter dictio illa, perinde, † ad omnes qualitates refertur. *l. à filio. §. pater. ff. de alim. lega. n. si aliud esset statutum, quod talem generalitatem restringeret. leg. sacrilegij. §. is autem. & ibi concord. ff. ad leg. Iul. pecul. & in simili concludit Bart. in leg. prima. in princip. ff. de recept.*

420 quod † maximè verum est, quia in his, quæ iuris sunt, vt quem esse ciuem, quem esse seruum, & simili verbum, habeatur, à statuto positum veritatem inducit, non etiam fictionem. secundum not. *in l. maritus. §. legis. ff. de adulter. & in l. si is qui pro emptore. ff. de vscap.* Quamuis † si statutum simpliciter disponderet, quod contumax habeatur pro confesso, & possit in banno poni, & condemnari, ac si per confessionem de maleficio constaret, seruus pœnæ non efficeretur, & testari posset, quia ex hoc statuto testari non prohiberetur, vt per eundem

422 Nell. *in dicto loco.* Quod † annotandum est ad d. Ægidianam constitutionem. *dicto libro quarto. cap. decimo.* ex qua bannitus, & condemnatus iuxta illius formam, testari prohibitus sic non diceretur, quia solum ibi dicitur, quod positus in banno habeatur pro confesso, & possit definitiue condemnari, nec procedit vltius equiparando sententiam banni in contumaciam sententiæ latæ in præsentem. Sed in † statu Ecclesiastico ex eo banniti, & condemnati in contumaciam testari non possunt, quia per Bullam Pij II. ab omnibus actibus legitimis perpetuò suspensi sunt, quibus verbis dicitur esse prohibitum testamentum condere; vt in terminis dixit Alexand. *consilio 75. numero quarto. libro primo.* & de dicta Bulla Pij II. loquens consuluit Corn. *consilio 59. libro primo.* & Tob. Noni. *consilio 93. numero quarto.* Et si quæ erat difficultas, omnino sublata est ex Bulla Clement. VII. qua banniti in contumaciam expressim priuantur omni testamenti factione actiua & passiuâ, quæ ei per d. bullam interdicta est, quod fuit deinde confirmatum per alios Rom. Pontif. successores, vt in Bulla Pij IV. & Pij V. contra homicidas, brigosos, & quos-

cunque pœna capitali damnatos, & animaduertit Tob. Non. *d. cons. 93. num. 4.*

Nonus † casus est respectu alterius causæ, quia ficta hæc confessio emergens ex contumacia in vna causa, & iudicio, non præiudicat in alia causa, & in alio iudicio, etiam inter easdem personas; vt vult Bartol. *in dicta leg. eius qui delatorem. in fin. princip. per leg. secundam. §. diuus. ff. de iur. fisci.* & sequitur Baldus *in leg. secunda. ad finem. Cod. de eden. Alciat. de præsumpt. regula tertia. præsumpt. 22. numero octauo. Deci. consilio 451. Socin. consilio 9. centesimo vigesimo secundo. volum. quarto. Gerard. Mazol. consilio 51. numero quarto. libro primo. Pancirol. consilio 171. numero decimo septimo. & consilio 14. numero 18. consilio sexagesimo octauo. numero 17. Foller. in pract. crimin. in dicto verb. & si confitebuntur. quarta part. 3. part. numero 23. & 24. Malchard. qui plures allegat de probat. volum. primo. conclusio. 348. qui in confessione, quæ emergeret ex morte eius, qui mortem sibi consciuit, secus esse dicit, vt per eum *in numero 22. & Card. Alban. in lucubrat. in Bart. in l. eius qui delatorem. num. 3. ff. de iure fisci.* Quinimo † etiam si præfens reus fuerit, & causam defenderit, & tempore diffinitiuæ sententiæ abfuerit, nulli sententia nocet, vt per Bart. *in l. qui repudiantis. §. vlt. ff. de inoffi. & eum sequitur Imol. in c. pen. de re iud. quod Pancirol. affirmare non audet, quia multi in hoc contradicunt, vt ipse dicit in d. consiliis.**

Decimus casus est, quia ficta confessio non operatur eo respectu, quod dicatur verè probare delictum: licet enim vera confessio probet delictum verè. *leg. si confessus. de custod. & exhibit. reor. tamen ficta confessio nunquam probat verè delictum; vt per Angel. de malefic. in verb. qui Iudex videns. versic. quæritur tamen an tale statutum. in fin. Guliel. Benedict. in cap. Raynutius. part. 2. in verbo. mortuo itaque testatore. 1. numero 174. & sequen. Rolan. à Valle cons. 31. num. 12. volum. 1. Gigas de crimin. lesa maiest. titu. quomodo, & per quos. quæst. 1. numero 10. ex quo infertur, quod si Notarius sit damnatus de falso ex vera confessione, vel conuictus, quamuis nunquam amplius possit conficere instrumentum, vt in §. finali. in authent. de tabellio. & per Bald. in l. eadem. §. 1. ff. ad leg. Iul. repet. tamen si est damnatus propter contumaciam non perdit instrumentorum confectionem; ita Bart. in l. si ideo. in princip. ff. de euictio. & Bald. in l. transigere. circa med. C. de transf. act. Mars. cons. 10. numero 13. Ang. Aret. Guliel. Benedict. & Rolan. à Valle in locis præalleg. & idem Rolan. à Valle cons. 94. num. 15. & seq. volum. 3. Alciat. de præsumptio. reg. 3. præsumpt. 22. num. 4. Gigas d. q. 1. numero 11.*

Prout etiam vndecimus est casus in delinquente extra territorium bannientis, hunc enim statutum habens bannitum pro confesso non comprehendit, quia statutum non potest extorquere talem confessionem ab absente extra territorium; ita Balb. *decis. 200.* quod in statu Ecclesiastico non videtur habere locum, licet in eo dominia, & iurisdictiones sint distinctæ, & particularia adessent statuta, postquam bannitus pro confesso habetur in toto statu Ecclesiastico ex forma Ægidianarum Constitutionum *libr. 4. cap. 10. cum ex Motu proprio Pauli III. in toto illo statu Ecclesiastico seruari*

debeat, vt etiam antea ex extensione Sixti, cuius meminit Veral. in decis. Rot. 226. par. 1. dicens per Rotam decisum fuisse ciuitatem etiam Auinionensem veluti sub potestate Ecclesiæ existentem, sub dispositione d. constitutionum comprehendendi.

- 426 Sed prædicta, quæ diximus de effectu fictæ confessionis banniti ex eius contumacia à statuto; & d. Constitutionibus Marchiæ inductæ, procedunt solum secuto iam banno, & elapso etiam termino banni. Nam vt intelligas, obseruari solet, & debet tum ex forma statutorum locorū, aut eorundem stylo, & consuetudine, tum ex forma d. constitutionū d. lib. 4. c. 10. quod formata inquisitione citat non semel inquisitus ad comparandum infra certum terminū inquisitioni responsurus, & citationibus legitimè executis, si ille non comparuerit, propter illam contumaciam, & delictum, pro quo citatus fuit, ponitur in banno, & in ipso banno assignatur adhuc ei certus terminus ad comparandum, & se defendendum, qui terminus si à statuto est determinatus, nec minui, nec prorogari potest à Iudice. Bald. in terminis in authent. iubemus. ad fin. C. de iudic. & post eum, quem refert Rimin. Iun. consil. 115. num. 28. vol. 2. Alber. Brun. de statutis. in verb. bannitus. versic. terminus banni. & latius idem Alber. Brun. eo. tractat. de statutis. in verb. confessio. versic. statutum dicit, quod accusatus. In quo termino si non comparuerit, tunc habetur pro confesso, & conuicto, & ita in illum postea, vt in confessum & conuictum fertur sententia diffinitiuā condemnatoria in pœnam delicti iam in banno taxatam & declaratam.
- 428 prout t in ipso banno in multis locis declarari & taxari solet, vt dicit Bal. in l. 1. post num. 12. C. de hered. institut. Quod & per totam Italiā obseruatur, quod t scilicet inquisitus solemniter citatus non comparens ponatur in banno, & subinde diffinitiuè condemnatur, vt dicit Gand. de malefic. rub. quid sit agere. reo absente. numero 3. quem post Pract. Corrad. fol. 441. post num. 8. refert Iul. Clar. lib. 5. sent. §. fin. d. q. 44.
- 429 versic. sed hodie. Et t solet seruatis iam seruandis ad sententiam diffinitiuā post bannum deueniri etiam sine alia citatione, vt de cōsuetudine ad sententiam non citari inquisitū iam in banno positū, vt dicit Angel. de malefic. in vers. qui iudex commisit l. praconi. numero secundo. & seq. & ex eo Iul. Clar. d. q. 44. versic. item quero. vbi etiam alleg. Card. Alexand. in loco ibi per eum citato. dicentem, quod consuetudo est, quod per præconem bannitur ad consilium generale; vel campanā, vel cornu, vel tubam secundum statuta locorum; & latè tradit Tiber. Decian. consil. 18. num. 169. & 216. volum. 1. vbi etiam concludit, quod si etiam interuenerit, sed minus legitima citatio, non tamen actus vitiabitur, vt per eum ibi, num. 217. Subdit tamen Iul. Clar. d. loco. illud seruandum esse, quod seruari consuevit in locis, in quibus proceditur; & in specie non requiri citationem ad sententiam post secutū bannum, cauetur d. constitutione Marchiæ d. cap. 10. lib. 4. licet de iure secus dicendum esset, vt colligi videtur ex l. accusatorem. ff. de public. iudic. ex quo enim ex eo, quod quis est positus in banno, ex ficta confessione dicitur constare de delicto, vult d. constitutio, quod absque noua citatione possit reus post lapsum terminum banni condemnari, vt considerat

in terminis similis statuti Ruin. consil. 68. num. 6. lib. 5. ex hoc inferens, quod sententia si ferretur sine citatione ante bannum, esset nulla, quia statutum ita non disponit, quod ex sola contumacia ante bannum ferri possit sententia sine citatione, vt per eum ibi.

Et t de modo, & forma edictorum, seu citationum, & adornamentorū. antequam quis pro confesso habeatur, quæ in Regno Franciæ seruatur, extensè tradit Guliel. Benedict. in d. cap. Raynuitius. part. 2. in d. verb. mortuo itaque testatore. num. 159. & quæ in Regno Neapolitano seruatur, vt ad sententiam foriudicationis deueniri possit, tradit Foller. formam ponēs processus huiusmodi in pract. crimi. in verb. banniantur. num. 4. & in verb. annotentur bona. Atque ita, vt t vides, non statim quod inquisitus citatus non comparuit in termino sibi assignato ad respondendum inquisitioni, habetur pro confesso, & conuicto: sed postquam in banno positus in termino sibi in ipso banno assignato non comparuit: tunc enim, si scilicet in d. termino non comparuit, ipse iam bannitus, & in banno positus pro confesso, & conuicto habetur, de quo in Ciuitate Vrbiſueteris, quæ patria mea est, expressa est statuti dispositio lib. 3. c. 2. in fin. & pro toto statu Ecclesiastico vltra alia statuta locorum, est d. constitutio Marchiæ d. c. 10. lib. 4. dum ibi cauetur, quod inquisitus citari debeat ad respondendum inquisitioni, & quod non comparens ponatur in banno, & assignetur ei nihilominus terminus ad comparandum; & subdit postea d. constitutio verbis expressis, quod si in d. termino non comparuerit, tunc habeatur pro confesso, & conuicto, & ita hoc tantum restringit ad casum, quando iam bannitus, & in banno positus in termino banni non comparuit, vt tunc scilicet, & non antea pro confesso, & conuicto habeatur: dictio enim illa, t tunc, huic casui tantum addita, ad dictum solum casum; & non alium, dispositionem restringit Aret. in l. si quis. ante num. 3. vers. prater ea. ff. de acquir. poss. & Petr. Anch. consil. 356. col. 2. vers. tertio hoc probat. Tiber. Decian. consil. 13. numero 31. volum. 2. & consil. 1. num. 26. lib. 1. vbi plures congerit. Et ideo dicti effectus fictæ confessionis ante lapsum terminum banni procedere non possunt, vt diximus, quia eo nondum elapso ficta confessio oriri non poterat ex prædictis, ergo nec aliquis eius effectus, quia non t entium nulli sunt effectus, & qualitates. l. eius qui in prouincia. vbi not. o. mnes. ff. si cert. pet. cum simil. quod procedit etiā quod interim, nondum scilicet elapso termino, certum esset, quod in banno positus sua culpa comparere non posset; non enim statim pro confesso haberi potest, sed lapso demum termino banni, vt pluribus rationibus concludit Bald. in l. eius qui. num. 3. C. si pend. appellat. mors interuen. & sequitur Nell. de bannit. 3. part. 1. tempor. q. 11. pro quo facit quod tradit Bartol. in l. cum stipulatus sim. num. 5. ff. de verbor. obligat. qui voluit, quod si statuto caueatur, quod elapso termino banni bannitus possit impune occidi, si constat bannitum infra terminum banni comparere non posse, tamen interim offendi non potest; & cum Bart. transeunt Ang. & alij ibi. vbi las. num. 8. qui ex Aretin. ibi dicit, quod opinio Barto. seruaretur sine dubio in practica, quia videtur commu-

communis, & eam sequitur etiam Albert. Bru. de statutis. in verb. bannitus. vers. si statuto caueatur. & Bonacoss. relatus tom. 2. commun. opin. recens collect. libro 9. titu. 33. de sent. pass. numero 119. licet contrarium attenta uerit Corn. consilio 104. colum. penult. & sua. volum. quarto.

- 435 Et t quod diximus de effectu sequutæ sententia in vim d. fictæ confessionis statutarie, velim intelligas de ipsa sententia diffinitiuam lata post bannum sequutum. Nam t primò, si sententia hæc omisso banno lata esset, quamuis executis debitis citationibus ita vt contumax diffinitiuè condemnaretur, nullam tamen mereretur executione, nec de iure communi, nec ex forma statutorum, & dict. constitutionum, quoniam neutro iure condemnari poterat, nec ita post talem sententiam omisso banno latam sola restaret executio, si per alias probationes de delicto non constaret. Nam t de iure communi sententia condemnatoria contra aliquem fieri non potest, nisi aut in confessum, aut in conuictum, vt est communis opin. de qua testatur
- 436 Anto. Gomez. cap. 12. delict. numero 3. quem refert Hypol. Bonacoss. part. 2. commun. opin. crimin. in verb. sententia condemnatoria. & aliæ probationes ultra contumaciam non adfunt, & de iure communi contumax pro confesso non habetur, vt supra diximus in principio huius capituli, prout nec ex forma statutorum, & d. constitutionum omisso banno pro confesso habetur, adeo quod deficiente probatione, ac confessione vera, vel ficta, condemnatio sequi non potuit tam de iure communi, quam ex forma statutorum, & d. constitutionum, quæ simpliciter contumacem pro confesso non habent, sed solum in iam bannitum, & in banno positum, si in termino banni non comparuerit, nec propterea ita habendo illum pro confesso dicuntur d. statuta, & constitutiones recedere à iure communi quantum ad probationem, sed tantummodo quoad modum probandi, quia volunt absentem tantum posse condemnari quando fuit bannitus, & in banno positus, & ita pro confesso habitus. Omisso ergo banno deficit confessio ficta, si aliæ etià de delicto probationes deficerent & ita sententia condemnatoria vt nulla executionem non meretur tum de iure communi, tum ex forma d. statutorum, & constitutionum, ita formaliter consuluit in terminis statutorum huiusmodi
- 438 Ruin. conf. 68. num. 5. lib. 5.
- 439 Secundò t sententia ipsa diffinitiuam ita sequuta post bannum est, quæ exequi debet, non etiam ipsum bannum, quod propter contumaciam fertur à iudice intendente hinc ad diffinitiuam procedere. t Nam licet etiam ipsum bannum exequi possit, si in condemnationem transfret, quia alia sententia non expectaretur, nec sequeretur, & illud pœnalem condemnationem contineret: est t enim tunc sententia diffinitiuam, seu habet effectum condemnationis diffinitiuæ, vt tradit Bald. in dict. l. i. post numer. 12. C. de hered. instit. & sequitur Nat. consilio 542. numer. 7. lib. 3. Boff. post alios quos alleg. in tract. caus. crimin. tit. de bannit. numero 3. Bursat. consilio 7. numero 42. vol. 1. & sentit. Luchin. de Curt. consilio 64. numero 15.
- 441 tom. 1. conf. crim. Quando tamen post bannum expectatur alia sententia diffinitiuam, quemadmodum

volunt, & ordinant d. statuta, & constitutiones, bannum non ita transit in condemnationem, sed illud fertur, vt ad sententiam diffinitiuam procedi possit in vim fictæ confessionis statutarie, quæ oritur post d. bannum, & elapso termino in eo assignato, & ita à iudice fertur intendente hinc ad diffinitiuam procedere, & dicitur sententia interlocutoria, & naturam illius habet, sicut t missio in possessionem, pignorum t captio, & alia remedia ad cogendum inobedientes inducta. Nec iudex animus ita habuit in ipso banno contumacem damnandi, sed potius cōminandi, & interlocuendi: & t propterea reuocari potest, ita etià dicit Bald. in d. l. i. post d. n. 12. C. de hered. instit. & in l. certaratione. num. 2. C. quand. prouoc. non est necess. vbi dicit, t quod huiusmodi bannum est quædam comminatio, qd & dicit incertus Author. conf. 42. n. 3. tom. 1. conf. crim. vbi latè disputat, an bannum sit sententia, & esse sententiam interlocutoriam isto casu tradit & Luchin. de Cur. conf. 64. nu. 8. & 13. tom. 1. conf. crim. & Cyrill. in sum. crim. part. 1. tit. si reus in ius voc. non ierit. §. 1. n. 5. Paul. Castr. in l. ob hac verba n. 2. ff. de his qui not. infam. Alexand. t consilio 90. nu. 6. vol. 2. de hoc enim banno ibi loquitur, & loqui debet intelligi, vt dicit Boff. in d. tit. de bannit. nu. 3. Caph. conf. 355. nu. 6. lib. 3. Nat. d. consilio 542. nu. 6. lib. 3. & ita debet intelligi, vt de hoc banno loquatur, dicens esse interlocutoriam Hypol. Bonacoss. part. 1. com. opin. crim. in verb. contumax vt possit condemnari. & Boff. clarè loquens declarat. d. titu. de bannit. n. 3. & bannum esse sententiā interlocutoriam fatentur omnes in l. 2. C. qui testa. fac. poss. & alibi, vt per Bero. conf. 8. num. 3. & 11. volu. 2. Et ideo t bannitus ex solo banno non videtur infamis, vt per Paul. Castr. Caph. & Bonacoss. in dict. locis. & Mars. in d. tract. de bannit. in verb. contumacia. n. 48. & n. 145. vbi alios alleg. & se remittit ad d. per eum in pract. crim. d. §. postquam. nu. 67. Foller. qui plures congerit in pract. crim. in d. vers. & si confitebuntur. 4. part. part. 3. num. 36. Bursat. qui de communi testatur ex Iul. Clar. quem alleg. conf. 122. nu. 6. volu. 1. & Card. Alban. in Lucubratio in Bart. tom. 1. in l. Cassius. n. 10. ff. de senator. Et propterea bannum hoc exequi non debet, sed t ipsa sententia, quæ post illud sequuta est, exequi debet, siue eadem pœna, quæ in banno expressa est, in ea contineatur, siue maior, siue minor, vt in specie animaduertit Bald. in d. l. i. post d. num. 12. C. de hered. Instit. Vnde t si quis bannitus reperiretur, sed condemnatio, & sententia diffinitiuam, quæ fit ex forma statutorum, & d. constitutionum, non reperiretur, non poterit hoc bannum exequi, si is caperetur, ita animaduertit Nat. in tractat. de constitut. decret. & statut. in verb. bannitus. vers. si statutum nihil dicit, & dicit hæc esse communem opinionem prout etiam refert Hypol. Bonacoss. par. 2. communium opin. crim. in verb. bannitus quis reperitur, sed nō est Nat. Sed Albertus Bru. in d. loco. vbi hoc dicit ipse Alber Brun. Et secundum prædicta debet intelligi t Bart. in d. l. diuus. ff. de custo. reor. & in aliis locis supra allegat. dum ibi voluit, quod capto bannito sola restat executio: loquitur enim, & ita debet intelligi, de bannito scilicet post bannum diffinitiuè condemnato. Primò enim expresse de sententia loquitur in d. l. diuus. & præterea de sententia lata in bannitum, vt in confessum, & ita necessario de sententia lata post sequutū bannum,

cum antea (vt diximus) contumax pro confesso
nō habeatur. & licet in d. l. i. ff. de requir. reis. loquatur
de bannito, loquitur tamen secundum quod est
loquutus in d. l. diuus. cum ad ibi dicta se remittat, &
ita etiam debet intelligi idem Bartol. in l. quisquis. C.
ad l. Iul. maieft. dum ibi, in fi. dicit, quod bannum quod
hodie datur secundum statuta terrarum est mor-
tale, & elapso termino banni non daretur sibi ve-
nia comparenti, vt scilicet loquatur de banno,
quod transit in condemnationem, vt illum veluti
ita loquentem in d. locis, allegat. Nat. d. consilio 542.
numero 8.9. & seq. dicens, quod Bartol. in d. locis sen-
tit, quod bannum, quod depromitur in confessos
propter contumaciam vigore statutorum, sit diffi-
nitua, & irreuocabilis, & ita loquitur Bartol. ibi de
sententia lata in bannitum, & in banno iam posi-
tum, quia in termino non comparuit, & licet
Bartol. in d. locis. sententiam diffinitiuam bannum
appellet, rectē tamē loquitur secundum commu-
nem vsum loquendi, quia sententia ꝑ hęc diffini-
tiua bannum dicitur, vt dicit Boff. in d. tit. de banni-
tis. numero 3. & Ghirlan. de relaxatio. carcerat. tit. de be-
neficio & indulgentia Principis. quest. 3. n. 2. & omnem
prorsus tollunt dubitationem Motus proprij Pij
IV. & Pij V. de exequendis sententiis contra ban-
nitos captos, qui loquuntur de condemnatis, &
ita non de bannitis tantum, scilicet de positis in
banno, qui damnati, & condemnati non dicun-
tur, & consequenter in dispositione loquente
de condemnatis non comprehenduntur, vt per
Bero. consilio 8 nu. 3. vol. 2.

452 Tametsi ꝑ solum bannum sine sententia suffi-
ceret quoad decimum effectum, vt bannitus scili-
cet, seu in banno positus torqueri possit pro veri-
tate delicti reperienda, si post bannum licet ante
sententiam vel compareret, vel caperetur. Quam-
uis enim vel à iudice, vel à constitutione, & statuto
ad purgandum moram admitteretur, aliquis tam-
men remanet contra eum præsumptio, vt ex qualitate
personæ torturæ subiici possit sine aliis indi-
ciis pro veritate delicti reperienda. ita formaliter
tradit Bald. in d. l. i. nu. 13. C. de hered. instit. & clarē et-
iam post eum, quem alleg. Boff. in tract. causar. crim.
tit. de indic. & considerat. ante tortur. numero 134. vers. si.
si vero compareret. vbi & aliam assignat rationem. & in
tit. de bannit. nu. 4. & ita sentit etiam Foller. in pract.
crim. in verb. & si confitebuntur. 3. part. numer. 8. dum
dicit, quod ex solis banno, & contumacia bannitus
torqueri potest. & alleg. Bald. in dict. loco. & Vulpel.
consilio 113. num. 1. lib. 1. prout etiam alij omnes cum
Bald. resident. cuius doct. in d. loco innituntur, dicentes
bannitum ex solo banno sine aliis indicatiis torque-
ri posse, quos retuli supra hoc cap. nu. 58. sic enim
loqui dicuntur de solo banno ante sequutam sen-
tentiam diffinitiuam, prout loquitur Bald. cuius
doctr. innituntur. ꝑ Doctores enim debent intelligi
secundum doctores, quos alleg. vt dicit Gra. consi.
63. num. 40. volum. 2. & alibi sæpe in eius cons. & reperi
post hęc ita scripta, quod expresse id etiam ani-
maduertit Vulpel. consil. 105. numero 2. & præsupponit
in d. consil. 113. numero 1. & tradit post alios quos alleg.
Neuiz. cons. 60. numero 1. & ex eo id clarissime con-
stat, ita scilicet necessario debere intelligi de solo
banno ante sententiam, quia omnes dicunt, quod

bannitus torqueri potest pro veritate delicti repe-
rienda, sed ꝑ bannitus, & sententia diffinitiu de-
inde condemnatus non torquetur super delicto, si
postea captus fuerit; non enim eo capto tractatur
de totura illi inferenda super veritate criminis, ve-
ritas enim criminis inquirenda non est, sed sola re-
stat executio, vt supra diximus num. 30. & in specie
animaduertit Iul. Clar. lib. 5. sent. §. fin. quest. 64. vers.
sed nunquid. Quamuis posset ꝑ bannitus, & con-
demnatus torqueri super locis, & complicitibus, &
super aliis delictis, iuxta ea quæ dixit idem Iul.
Clar. d. quest. 64. vers. veritas est. & diximus infra cap. 2.
numero 36. ac ꝑ etiam super veritate criminis, si esset
admissus ad nouas defensiones, quamuis bannitus
in suis defensionibus talia probauerit, ex quibus
indicia contra eum existentia elisa essent, adhuc
enim torqueri posset propter solum bannum, &
contumaciam, vt per eundem Iul. Clar. in d. loco. *

454 qui asserit se aliquādo vidisse ita pluries obseruari,
sed nihil aliud alleg. quod vltimum ꝑ tamen verum
nō esset, quando ex probationibus factis per ban-
nitum vsque adeo elisa essent indicia, vt indicia in-
nocentiæ fortiora apparerent; quemadmodum
enim alia indicia per cōtraria indicia, & contrarias
probationes tolluntur, ita & bannum. vt per Bal. in
l. obseruare curabis. C. quor. appell. Carrer. in pract. crimi.
fol. 17. numero 5. 8. Foller. in pract. crim. in dict. verb. & si
confitebuntur. 3. part. numer. Bannitum igitur super
veritate criminis ante sententiam sequutam tor-
quendum esse sentiunt, si bannitus tamen nollet
se defendere, nec indicium ex contumacia resul-
tans alia via, quam per torturam purgare, quod ex-
presse consuluit ita intelligens Bald. in dicta lege,
primo, Codic. de hered. institut. Neuizan. consilio 60. nu-
mero 6.

Quod ꝑ tamen verum est, si post terminum in
banno præfixum, & post tempus ad purgandum
moram effluxum bannitus vel comparuit, vel cap-
tus fuit. Nam ꝑ si in termino banni compareret,
nulla eius contumaciæ ratio haberi debet. d. l. i. in
fin. vbi Bart. not. ff. de requir. reis cum aliis supra alleg. in
9. effect. num. 125. & Boff. in d. tit. de indic. & considerat.
ante tortur. num. 134. Si verò compareret post termi-
num ratio contumaciæ, & banni habenda est, & ita
torqueri potest. ita expresse tradit Boff. in d. tit. de
indic. d. num. 134. & in d. tit. de bannit. numero 4. sic in-
telligens ꝑ Bald. in d. l. i. C. de her. instit. vt scilicet lo-
quatur secundum hunc vltimum casum, quando
terminus in banno præfixus præteritus esset, & o-
mne tempus ad purgandam moram esset decur-
sum, prout ꝑ eo ipso decursum dicitur quod d.
constitutio dicit, aut statutū diceret, quod elapso
termino pro confesso quis habeatur: iam enim
executio facta dicitur ab ipsa constitutione, & sta-
tuto, & ita per compositionem postea subsequen-
tam mora, vel contumacia non purgatur, & ꝑ con-
sequenter executio ab ipsa lege facta non tollitur,
& ita ficta confessio, ex qua sic indicium remanet
ad torturam, vt in terminis per Paul. Castr. d. consil.
3. num. 6. volum. 3.

Quod ꝑ maximè pcedere dēt, cum d. cōstitutio
Marchiæ velit, quod ante sententiam semper quis-
que audiatur super crimine absque eo, quod de in-
nocentia doceatur, etiam quod terminus banni
lapsus

lapius esset, vel si similia adessent statuta; tunc ineptum non est dicere, quod torqueri possit etiam non data alia infamia personæ. ita Carrer. in pract. crim. fol. 51. numero 26. & fol. 88. numero 25. & Boff. in d. tit. de indic. post d. numero 134. qui propterea tamen admonet bannitum post terminum banni comparentem, ut etiam eius aduocatum, & procuratorem, ut cauti sint, ostendendo aliquod impedimentum, quo illius contumacia excusetur, & possunt dicere, ut subdit Boff. ibidem. quod citatus fuit ad locum non tutum, iuxta clem. pastoralis de re iudic. vel quod iam multis annis non habitauit ubi citatus fuit. Comen. conf. 146. Bald. conf. 245. volum. 5. & similia poterunt allegare, quæ contumaciam excusarent.

Neque obstat prædictis, quod Nell. & Maria. Soci. relati per Boff. in d. tit. de bannit. numero 4. dicunt, tamen quod bannum datum ratione contumaciæ, reuocatur cum primum citatus compareret etiam post terminum usque quo feratur sententia: quoniam hoc tamen procedit quoad hoc, ut damnari non possit, non autem ut torqueri non possit, iuxta dictum Bal. in d. l. i. C. de heredib. instit. & aliorum supra relatorum. ita respondet Boff. in d. tit. de bannit. num. 4.

467 Et tamen licet Paul. Castr. in d. conf. 3. volum. 3. num. 13. & alii sequent. videatur prædicta restringere, ut procedant, quando statutum expresse diceret, quod post terminum banni non audiat, vel quando diceret, quod habeatur pro confesso, nec diceret, quod non audiat, & sequuta fuit declaratio Iudicis super contumacia, quod ille scilicet sit contumax in non comparendo in termino banni, ita quod non sequuta declaratione super contumacia, sola negatio sufficit bannito comparenti, ut per eum, procedunt tamen prædicta etiam quæ talis declaratio sequuta non fuerit, quæ hodie necessaria non est, prout nec necessarium est, quod non contumacia inquisiti, & accusati citati accusetur, ut diximus infra capite finali. num. 169.

468 Prout tamen etiam videtur, quod solum bannum siue sententia, quæ adhuc sequuta non esset, prodesse possit fideiussori, ut dicatur liberatus à præsentando reo, quem toties, quoties &c. præsentare promissit; ita enim videtur sentire D. Hiero. Gabr. confilio 181. nume. 20. quatenus ibi dicit alternatiue de condemnatione, vel banno, prout etiam videtur sentire Iul. Clar. lib. 5. sent. §. fin. quæst. 46. vers. quero pone. & facit, quia sola accusatio, vel inquisitio satis esse videtur, ut talis fideiussor dicatur liberatus, vel ut saltem competat ei exceptio, ne teneatur reum repræsentare secundum Marfil. in rub. de fideiussor. numero 150. & Horat. Lut. qui illum simpliciter refert confilio 163. numero 25. tom. 1. confilio crimin. recens edit. & in maximum hoc esse dictum dicit Herculan. de cautio. de non offendend. cap. vigesimotertio. numero decimoquinto, ergo & tanto magis satis esse videtur bannum, quod est plus, quam accusatio, vel inquisitio, ne teneatur reum bannitum, seu in banno positum repræsentare. auth. multo magis C. de sacrosanct. Eccles. cum similibus.

469 Sed tamen licet quoad condemnationem res careat omni difficultate, si ob eam sistere in iudicio condemnatus non posset. lege, si decesserit. ff. qui satisf.

cogan. lege, sed & si quis. ff. si quis cautio. & utrobique Doct. & habetur per Marfil. in d. rub. ff. de fideiussor. numero 150. & post eum, & Gand. & alios plures quos alleg. consuluit Horat. Lut. D. Raynald. Rodolph. in Gymnasio Perusino interpres celeberrimus, Tob. Noni. & Moron. ut inter consilia crimin. recens edit. tom. 1. confilio 163. cum tribus sequentibus. & idem Horat. Lut. eod. tom. conf. 167. in pr. & idem secundum Moron. in tract. de fid. treg. & pace. cap. 128. n. 14. secunda medit. ut etiam ita consuluit Ceph. confilio 187. volu. 2. & tradit Foller. in fragmen. post pract. crim. tit. de fideiussor. numero 254. Ioseph. Cumi. in commentar. in Rit. Magn. Cur. Reg. Sicil. cap. 85. numero 25. & 22. & sequenti. qui rationibus id probant, ut apud eos videri potest, & communem dicit Alber. infra alleg. & Boff. in tractat. causar. crimin. tit. de carcerat. fideiussor. relax. numero quadagesimoquarto, quos refert Iul. Clar. dict. quæst. 46. vers. quero pone. & receptissimam esse dicit D. Raynald. dict. tom. 1. confilio crimin. confilio centesimo sexagesimoquarto, numero primo, & communem etiam dicit D. Hier. Gabriel. dict. confilio centesimo octuagesimo primo, numero secundo, quem refert Hyppol. Bonacoss. part. 1. commun. opin. crim. in verb. fideiussores rei.

Tamen tamen quoad bannum solum difficultate non caret: obstat enim primo auctoritas Ang. in dict. l. sed et si quis. in princip. qui in terminis tenuit contrarium in solo, banno, clare dicens, quod si solum reus est bannitus, non tamen condemnatus, fideiussor non liberatur, quia posset reus in termino banni ante sequutam sententiam moram purgare, & comparere, ut per eum ibi. & sentit Bertazol. confilio 500. post nu. 6. vers. sic sexto videtur. lib. 2. & ideo etiam si reus condemnatus esset, sed tamen tali condemnatione, qua non obstante posset in iudicio sistere, fideiussor non excusaretur, ut dicit idem Ang. in dict. loco. nec ita his in casibus militat ratio impossibilitatis repræsentationis, cuius respectu solum fideiussor excusatur, ut per eundem Ang. & Docto. in dict. l. sed et si quis. & Ang. in d. l. si decesserit. numero tertio, & Stepha. de Barberiis. confilio trigessimono, numero decimotertio, tom. primo, conf. crimin. & propterea si etiam fuerit bannito factus filius conductus à Iudice de voluntate Principis, & fidantia oblata, tenerentur fideiussores illum repræsentare, secundum communem opinionem de qua per D. Hiero. Gabriel. dict. confilio 181. numero vigesimotertio & ex Bonacoss. commun. opin. in verb. fideiussores tenentur. relatus. inter communes opin. recens collect. tom. 2. libro octauo, tit. 23. de fideiussor. numero 207. ubi alleg. Ang. dicentem, ita communiter seruari, quia data fidantia impossibilitas cessat sistendi in iudicio.

Nec obstat, quod sola accusatio, vel inquisitio sit satis, ut fideiussori competat exceptio, ne teneatur, secundum Marfil. Lut. & Herculan. in d. locis. quia responderetur, quod contraria tamen opinio verior est, & magis communis, quod immo sola accusatio, vel inquisitio non sufficiat, ut fideiussor excusetur. Nam de hoc est tex. in dicto l. sed et si quis. ff. si quis cautio. ubi propter solam accusationem fideiussor non liberatur, & ita tradunt communiter Doct. & Alber. & Gand. relati per D. Hiero. Gabriel. d. confilio centesimo octuagesimo primo, num. 20. ubi

- vbi de communi testatur, vt ex eo etiam testatur
- 473 Hypo. Bonacoff. vbi supra. & ita multo minus liberatur propter suspicionem ortā ante accusationē, vel inquisitionem, secundum D. Hiero. Gabriel. d. numero 20. Nec Marfil. vbi supra, nec qui eum simpliciter sequuntur, iura, & rationes adducunt, quæ ad rem faciant respectu solius inquisitionis, vel accusationis: rationes enim per eos adductæ solum militant respectu condemnationis, ob quam reus in iudicio, sistere non potest, vt meritò fideiussor ob impossibilitatem repræsentationis excusetur, vt habetur in d. l. si decesserit. & in d. l. sed & si quis. quæ
- 474 iura f. licet loqui videantur de eo, qui sistendus est coram alio iudice, non coram eo, apud quem reus fit, ideoque fideiussor non excusetur propter solam accusationē, vt ibi: quoniam sic potest coram ipso tute comparere, vt considerat D. Hiero. Gabriel. d. conf. 181. nume. 20. nec ita iura hæc ob stare videntur. Marfil. & sequacibus. contraria tamen opinio f. supra relata procedit, etiam si penes eundem Iudicem reus fiat homicidij, prout ita loquuntur, & sentiunt supra relati Doct. hanc opinionem tenentes, & fatetur etiam ibidem D. Hiero. Gabriel. d. conf. 181. d. nu. 20. licet ipse sibi subdat, quod hæc opinio tamquam nimis rigorosa sequenda non esset; vel certa esset intelligenda, f. quando accusatus quidem est reus, sed tamen de homicidio per eum commissio non constat, quod si de homicidio constet, nimis absurdum, & inhumanum reputat, cogere fideiussores ad pœnam, si eum non repræsentent, qui ad mortem certissimam proficisceretur, & hoc casu putat D. Hiero. Gabriel. verius esse, solam accusationem, vel inquisitionem excusare, secundum Marfil. & alios, qui eum sequuntur. Sed
- * tamen Doct. magis communiter hoc absurdum non considerant, dum tradunt communiter cautelam f. pro Curia & Fisco, ne reum ante condemnent, quam fideiussorem requirant, vt reum repræsentet, ne si prius reum condemnarent, fideiussor excusetur, vt admonendo hanc tradit cautelam Alber. in tract. statut. quæst. 65. quem refert, & sequitur Marf. in d. rubr. de fideiussor. n. 143. & n. 150. D. Raynald. dict. consilio 164. numero 2. & Moron. consil. 166. numero secundo, tom. 1. consil. crimin. & Iul. Clar. d. quæst. 46. versiculo quæro pone. & Bertazol. dicto consilio 500. numero octauo, & sequen. libro secundo, & de sola condemnatione excusante dicunt, nullam sic habentes rationem pendentia processus pro homicidio post præstitam fideiussionem commissio, cuius rationem minimè habendam esse vltra præcitatos Doct. in d. locis dicit etiam Hercula. dicto capite 23. de cautio. de non offendendo. dicto numero vigesimo quinto, & f. D. Hiero. Gabriel. dicto consilio centesimo octuagesimo primo, alternatiuè loquens de condemnatione, vel banno, potest, & debet intelligi, ne prædicta ei obstant, vt loquatur de banno, quod transit in condemnationem, nec aliquam expectat post se sententiam; quod dicitur diffinitiuæ, vel vim diffinitiuæ habens, vel bannum dixit pro ipsa sententia diffinitiuæ secundum communem vsum loquendi, vt supra diximus.

C A P. II.

A R G V M E N T V M.

De processu faciendo capto bannito tam de plano, quam in tortura.

S V M M A R I A.

- 1 Processus nouus fit contra bannitum captum, scilicet super recognitione persone illius.
- 2 Sententia contra bannitum captum non ante exequitur, quam facta fuerit recognitio persone illius.
- 3 Recognitio persona banniti ante sententiæ executionem an necessaria sit, vel ad cautelam fiat.
- 4 Recognitio persona delinquentis necessaria est, si infortiam venerit Curia, quando tempore inquisitionis formata nomen ignorabatur delinquentis.
- 5 Præiudicium maius insertur in executione, quam in condemnatione.
- 6 Recognitio persona delinquentis necessaria est, quando in inquisitionis libello erratum fuisset in cognomine seu in patria.
- 7 Sententia in facti contingentia executæ fuit Bononia contra bannitum, quamuis erratum fuisset in inquisitione in patria, quia constabat eum esse, qui fuerat pro maleficio citatus.
- 8 Delinquentes admonentur, ne confident, quod in inquisitione erratum sit in cognomine, seu in patria.
- 9 Iudices boni capto bannito faciunt, hunc se recognoscere esse illum, qui banno descriptus est. & numero 12.
- 10 Recognitio, persona banniti necessaria est, quando in eodem loco plures sunt eiusdem in nominis, & cognominis, & quando qualitates banniti capti non concordant cum qualitatibus banni.
Bannum an sit nullum, quando eiusdem nominis, & cognominis, cuius est nominatus in inquisitione, plures sunt. propter pluralitatem. ibid.
- 11 Executio sententiæ fieri potest contra bannitum captum, quauis plures sint in eodem loco nominis & cognominis, cuius est bannitus, si constat de corpore.
- 12 Præctica recognitionis persona banniti indistinctè fit & obseruatur.
- 13 Incertitudo si sit in persona banniti, quia eiusdem nominis, & cognominis reperiuntur, vnus doli capax, alter vero non, de dolo capace intelligi debet.
- 14 Recognitio persona banniti quomodo, & quot modis fiat.
- 15 Recognitio persona banniti quomodo, & sub qua forma fiat per propriam confessionem ipsius banniti & num. seq.
- 16 Sententia legitur ipsi bannito, & quomodo super ea interrogetur pro recognitione persone suæ.
Quem esse bannitum probatur per libros, in quibus banniti describi solent. ibid.
- 17 Bannitus quomodo respondere debeat super sententia sibi lecta pro habenda recognitione persone eius.
- 18 Iudex pro recognitione persona banniti declarare debet, talem personam captam eam esse, quæ in sententia, & banno descripta reperitur, & quando & quomodo talem faciat declarationem.